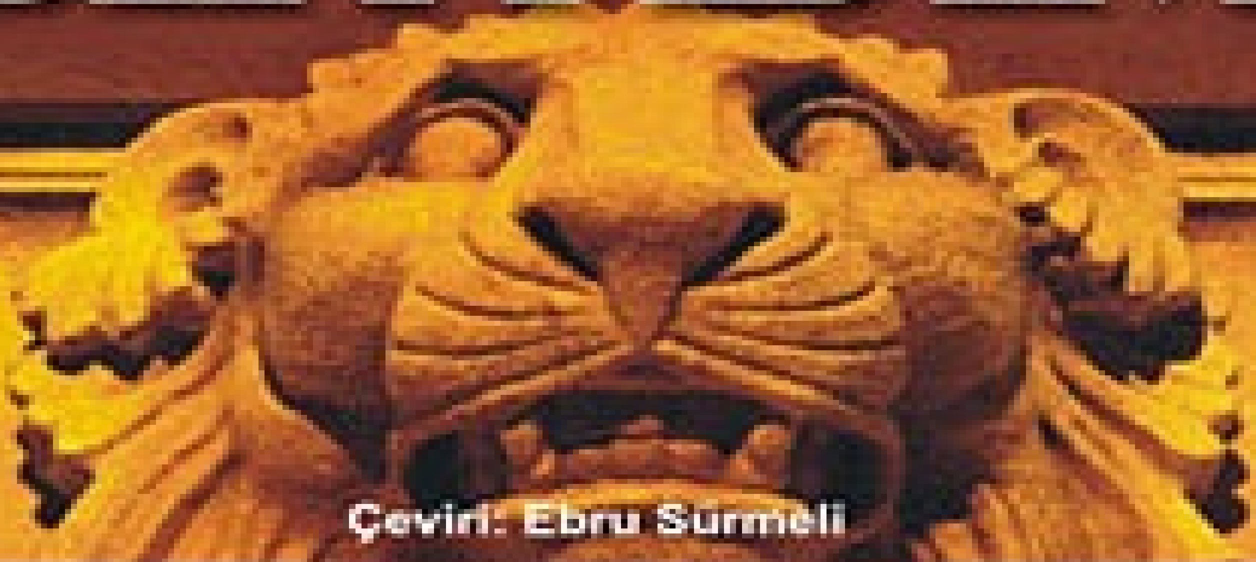
GOA

JAMES PATTERSON

YANLIŞ BİR ADIM

Çeviri: Ebru Sürmeli

& MICHAEL LEDWIDGE

Michael Ledwidge, James Patterson

Yanlış Bir Adım

Çeviri: Ebru Sürmeli

GOA

İçindekiler

"Yaş tahtaya bastığında kırarlar annenin belini
"Yaş tahtaya bastığında, yem olursun ayılara,
Bekleşirler sokak köşelerinde,
Öğle yemekleri önlerine düşsün diye."
ŞEHİR DEYİŞLERİ

Giriş: Son Akşam Yemeği

Lokantanın kuytu bir bölmesinde oturuyorlardı. Krem rengi bir gece ceketi giymiş olan şef garson sırtını dönüp yanlarından uzaklaşırken Stephen Hopkins uzanıp karısını öptü. Caroline gözlerini yumdu, kocasının biraz önce yudumladığı soğuk şampanyanın tadını aldı ve Stephen'in Chanel elbisesindeki ipek şeritlerinden birisini yakalayıp çektiğini hissetti.

"Fark etmediysen diye söylüyorum, bu yavrucuklar elbisemin içinde pek de rahat durmuyorlar," dedi nefes almak için ayrıldığında. "Böyle oynaşmaya devam edersen, ciddi bir elbise sorunu yaşayacağız demektir. Rujum nasıl?"

"Lezzetli." dedi, Stephen, parlayan bir film yıldızı gibi gülümseyerek. Sonra karısının baldırına dokundu.

"Elli küsur yaşındasın." dedi Caroline. "On beş değil."

İnsanın kocasıyla bu kadar iyi zaman geçirmesi, yasalara aykırı olmalı, diye düşündü Caroline, cilveli bir tavırla kocasının elini uzaklaştırırken. "New York'ta Noel" buluşmaları her yıl gittikçe güzelleşiyordu, bunun nasıl olduğunu anlamıyordu, ama durum buydu işte. Burada L'Arene'de, New York City'nin muhtemelen en şık, en baştan çıkarıcı Fransız Restoranı'nda akşam yemeği; ardından Pierre'in başkan süiti. Son dört senedir bunu, kendilerine bir Noel hediyesi olarak veriyorlardı. Ve her yıl bir öncekinden daha romantik, daha enfes geçiyordu.

Sanki işaret bekliyormuş gibi, restoranın bakır çerçeveli pencerelerinin dışında kar yağmaya başladı, Madison Caddesi'nin eski moda, siyah demir sokak lambalarının parlak hunilerinden aşağı sarkan, kocaman gümüş renkli kar taneleri.

"Bu Noel'de herhangi bir dilek hakkın olsa, ne isterdin?" diye sordu Caroline aniden.

Stephen altın Laurent-Perrier Grand Siecle Brutt kadehini kaldırdı, söyleyecek komik bir şey bulmaya çalışarak.

"Keşke... keşke... "

Şampanya kadehine gözlerini dikmiş bakarken sessiz bir keder yüzündeki komik ifadeyi sildi.

"Keşke elimdeki sıcak çikolata olsaydı."

Caroline ağzının açıldığım ve verdiği solukla birlikte başının döndüğünü hissetti.

Çok yıllar önce, o ve Stephen Harvard'da burslu birer birinci sınıf öğrencisiydiler; ikisinin de Noel'de eve gidecek paralan yoktu. Bir sabah, ambar büyüklüğündeki Annenberg yemek salonunda sadece ikisi kahvaltı ederlerken, Stephen onun masasına oturmuş ve; "Ortamı biraz ısıtmak istedim yalnızca." demişti.

Kısa sürede, ikisinin de siyaset alanında ihtisas yapmak istedikleri ortaya çıktı ve hemen kaynaştılar. Kırmızı tuğlalı Hollis salonunun dışındaki avluda, Caroline düşünmeden kendini yere attı ve kardan bir melek yaptı. Stephen onun ayağa kalkmasına yardım ederken yüzleri neredeyse birbirine dokunacaktı. O sırada, Caroline yemek salonundan dışarı kaçırdığı sıcak çikolatasından hızlı bir yudum aldı - böylece yeni tanıştığı ve nasıl olduysa hemen ilgilenmeye başladığı bu çocuğu öpmekten kurtulmuş oldu.

Caroline, Stephen'ı hâlâ o parlak, kurşuni kış gecesindeki haliyle görebiliyordu. Harvard'ın avlusunda önünde duran, onunla evleneceğinden haberi olmayan sevimli bir delikanlı. Ona güzel bir kız çocuğu verecek, sonra da Birleşik Devletler başkanı seçilecek bir delikanlı.

Otuz sene önce kakao fincanını indirirken Stephen'm sorduğu soru ışıltılı gümüşün kristale çarparken çıkardığı hoş ve etkileyici ses gibi kulaklarında yankılandı. "Seninkinin tadı da şampanya gibi mi?"

'Sıcak çikolatadan şampanyaya' diye düşündü içinde kabarcıklar olan kadehini kaldırırken. Şimdi de şampanyadan sıcak çikolataya. Yirmi beş senelik evlilikleri bir döngüyü tamamlamıştı.

'Nasıl yaşadık ama' diye düşündü, anın tadım çıkararak. 'Şanslı ve yaşanmaya değer bir hayat ve... '

"Affedersiniz, Sayın Başkan?" diye birisi fısıldadı. "Affedersiniz. Bir saniyeniz var mı?"

Çift düğmeli metalik gri, takımlı; sarışın ve solgun yüzlü bir adam, oturdukları bölümün iki üç metre önünde, elinde bir mönü ve bir kalem sallayarak duruyordu. Henry, şef garson, hemen belirdi. Hopkinsler'in gizli

servis ajanı Steve Beplar'ın yanında yer aldı, birlikte istenmeyen misafiri kimseyi rahatsız etmeden uzaklaştırmaya çalıştılar.

"Oh, çok özür dilerim." dedi adam yenik düşmüş bir ses tonuyla gizli servis ajanına. "Başkana mönüyü imzalatmak istemiştim yalnızca."

"Tamam Steve." dedi, Stephen Hopkins hızlı bir el hareketi yaparak. Sonra omuzlarını silkip karısından özür diledi.

'Şöhret' diye düşündü Caroline, şampanya kadehini tertemiz masa örtüsünün üstüne yerleştirirken. 'Nasıl da şikâyet edilecek bir şey olabiliyor.'

"Karım için imzalayabilir misiniz? Carla." dedi solgun yüzlü adam, gizli servis ajanının geniş omuzları üzerinden konuşmaya çalışarak. "Carla benim eşim!" dedi, biraz fazla yüksek bir sesle. "Aman Tanrım, bunu zaten söylemiştim, değil mi? Son yüzyılın en müthiş başkanına rastlayacak kadar çılgınca bir şans geçiyor elime ve ben ne yapıyorum? Tanrım, bakın, kızardım işte. Söylemem lazım, bu gece muhteşem görünüyorsunuz. Özellikle siz Bayan Hopkins."

"Mutlu Noeller bayım." dedi Stephen Hopkins, elinden geldiği kadar sıcak bir gülümsemeyle.

"Umarım rahatsız etmemişimdir." dedi adam. Eğilerek geri çekildiğinde ceketinin parlaklığı göz kamaştırmıştı.

"Rahatsız etmek mi?" dedi Stephen Hopkins, adamın arkasından karısına bakıp sabırla gülümseyerek. "Carla'nın eşi nasıl olur da, hayatımızın en romantik anını dağıtmanın bizi rahatsız edeceğini düşünebilir?"

Neşeli bir garson gölgelerin arasından ortaya çıkıp tabaklarını getirdiğinde, onlar hâlâ gülüyorlardı. Kocası şampanyasını tazelerken o da, foie gras[1] ezmesinin avangarde mimarisine bakarak gülümsedi.

"İnsan neredeyse yemeye kıyamıyor' diye düşündü, çatal bıçağım eline alırken. 'Neredeyse...'

İlk lokma başka bir âlemden geliyor gibiydi, o yüzden tadı alması birkaç saniye sürdü.

Aldığında da artık çok geçti.

Yüksek basınçlı sıcak havaya benzer bir his Caroline Hopkins'in ciğerlerini, boğazını ve yüzünü doldurdu. İşlemeli gümüş çatal dudaklarından düşüp

çin porselenine çarpana kadar gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi olmuştu.

Stephen'm dehşet içerisinde bakarak, "Aman Tanrım, Caroline!" dediğini duydu. "Steve! Yardım et! Caroline'e bir şey oldu. Nefes alamıyor."

"Lütfen Tanrım! Hayır. Bunun olmasına izin verme. Lütfen" Stephen Hopkins yalpalayarak ayağa kalkarken aklından bunlar geçiyordu. Tam tekrar bağırmak için ağzını açıyordu ki, Steve Beplar yemek masasını bir ucundan tutup kenara savurdu.

Ajan Susan Wu, dört kişilik güvenlik birimlerinin yakınlardaki diğer elemanı, Bayan Hopkins'i köşedeki sandalyesinden çekip alırken, kristaller ve porselenler cilalı ahşap döşemelere çarparak parçalandı. Kadın ajan derhal, yiyecek parçası kaldıysa çıkarmak için hemen Caroline'nin ağzını parmağıyla yokladı. Ardından arkasına geçti, bir eli göğüs kafesinin arkasında kalacak şekilde Heimlich[2] manevrasına başladı.

Stephen'ın göğsünü buz gibi soğuk bir el kavramıştı sanki. Karısının yüzünün kırmızıdan siyaha çalan bir mora dönmesini elinden bir şey gelmeden izledi.

"Durun. Bekleyin!" dedi. "Boğazında bir şey yok. Alerji bu! Yerfıstıgına alerjisi var.

İlkyardım adrenali! Yanında taşıdığı şu kalemden şey! Çantası nerede?"

"Öndeki arabada!" dedi, ajan Wu. Yemek salonundan fırladı ve bir saniye içinde koşarak döndü. Caroline'ın çantası yanındaydı!

Stephen Hopkins karısının çantasını, bölmedeki koltuğun kadifesi üzerine boca etti. "Burada değil!" dedi, makyaj malzemelerini ve parfüm şişelerini etrafa savururken.

Steve Beplar gömleğinin kolundaki mikrofona bağırdı; ardından da eski First Lady 'yi, sanki yorgun bir çocukmuş gibi kollarına aldı.

"Hastaneye gidiyoruz efendim." dedi ve lokantadaki herkes dehşet dolu gözlerle bakarken çıkış kapısına yöneldi.

Birkaç dakika sonra, hızla giden bir Crown Victoria polis arabasında, Stephen Hopkins karısının başını kucağına yatırmıştı. Kadın boğazından ıslık gibi sesler çıkarıyor, bir kokteyl kamışından geçerek geliyormuşçasına

zar zor nefes alıyordu. Karısının gözleri acı içinde kısılırken, eski başkan da onunla birlikte acı çekiyordu.

Sedan, St. Vincent's Midtown Hastanesi'nin 52. Cadde'deki acil girişinin önünde dur engeline geldiğinde, kaldırımda bir doktor ve sedye bekliyordu.

"Alerjik reaksiyon olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi doktorlardan birisi, iki görevli onu tekerlekli bir sedyeyle cam kapılardan aceleyle geçirirken, o da Caroline'ın nabzını ölçmekle meşguldü.

"Yerfıstığına alerjisi var. Çocukluğundan beri," dedi Stephen, diğer tarafta Caroline'm yanında koşarak. "L'Arene'nin aşçısına söylemiştik. Bir karışıklık oldu herhalde."

"Şoka girmiş efendim." dedi doktor. Caroline, YALNIZCA HASTANE PERSONELİ yazılı kapıdan içeri sokulurken doktor eski başkanın önünü kesti. "Durumunu kontrol altına almaya çalışacağız. Elimizden gelen her... "

Stephen Hopkins şaşkın doktoru aniden kenara itti. "Onu bırakmıyorum." dedi. "Gidelim. Bu bir emirdir.'"

Yoğun bakıma girdiğinde Caroline'ın koluna bir serum bağlanmış ve yüzüne oksijen maskesi yerleştirilmişti bile. Onu kalp izleme cihazına bağlayabilmek için, güzelim elbisesini göbek deliğine kadar keserlerken Stephen ürkerek geri çekildi.

Caroline cihaza bağlandığında cihaz korkunç ve tekdüze bir sesle sızlanmaya başladı. Ardından kayan kırmızı göstergede düz bir siyah çizgi belirdi. Hemşirelerden birisi derhal kalp masajını hazırladı.

"Çekilin." diye bağırdı doktor ve elektroşok aletini Caroline'in göğsüne dayadı.

Stephen, Caroline'in göğüs kafesinin nabız gibi atarak inip kalkmasını izledi, ardından ekranda yeni, cılız bir bip bip başladı. Cihazın göstergesinde keskin, zafer dolu bir çizgi yukarı doğru yükseldi. Derken bir tane daha.

Caroline Hopkins'in her mucizevi kalp atışı için bir çizgi.

Stephen'ın gözlerinde minnettarlık yaşları vardı - işte o sırada, korkunç biiiiiiiiniiiiiip geri döndü.

Doktor şok cihazını kullanarak birkaç kez daha denedi, fakat cırtlak gösterge çaldığı tek notayı sinir bozucu bir şekilde değişmiyordu. Eski

başkan son olarak sadık gizli servis elemanından şefkatli bir davranışa daha şahit oldu.

Gözleri yaşlı Steve Beplar fişe uzanıp onu san tuğla duvardan çekerek çıkardı, böylece makinenin şeytani çığlıkları bir son bulmuş oldu.

"Çok üzgünüm efendim. Onu kaybettik."

L'Arene'de imza almaya çalışan, solgun yüzlü, sarışın adam, açması göçmen taksi şoförüne Dokuzuncu Cadde'ye, St. Vincent Hastanesi'nin birkaç bina kuzeyine çekmesini söyledi. Kirli sürücü bölmesine bir onluk bıraktı ve yağlı kapı koluna dokunmaktan kaçınarak dirseğiyle açtı. Titiz diye tanınması kesinlikle boşuna değildi.

O, köşeye doğru yaklaşırken bir Kanal 12 arabası acı bir fren sesiyle yanında durdu. NYPD'den üniformalı polislerin, artan bir haberci ve kameraman kalabalığını hastanenin acil servisinin girişi dışında tutmaya çalıştığını görünce aniden durdu.

Hayır, diye düşündü. Olamaz! İşin eğlenceli kısmı bitti mi yani? 52. Cadde'yi geçerken, kalabalığın arasında çökmüş, perişan görünüşlü bir acil servis elemanını fark etti.

"Bayan?" dedi, onun yanına giderek. "Söyler misiniz? First Lady Caroline'ı buraya mı getirdiler acaba?" İri kıyım Latin kökenli kadın başıyla onayladı ve sonra birdenbire inlemeye başladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Titreyen eliyle ağzını kapattı.

"Biraz önce öldü." dedi. "Caroline Hopkins biraz önce öldü."

Titiz, sanki aniden esen rüzgâr çarpmış gibi bir saniye için başının döndüğünü hissetti. Gözlerini kırpıştırırken bir yandan da kafasını sallıyordu, sersemlemiş ve sevinmişti.

"Hayır," dedi. "emin misiniz?"

Sinirleri bozuk sağlık görevlisi aniden ona sarılarak hıçkırdı. "Ay Dios mio.[3] O bir melekti. Bütün o fakir insanlar ve AIDS'liler için yaptıkları. Bir keresinde annemin Bronx'ta yürüttüğü bir projeye katılmış ve onun elini İngiltere kraliçe- siymişçesine sıkmıştı. Onun Amerika'ya hizmet kampanyası benim sağlık görevlisi olma nedenlerimden bir tanesidir. O nasıl ölür?"

"Yüce Tanrı bilir." dedi Titiz, yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Fakat artık Tanrı'nın yanında, öyle değil mi?"

Kadının üzerinde taşıdığı milyonlarca mikrobu resmen hissedebiliyordu. New York Şehri'ndeki bir sağlık görevlisinin zavallı varoluşu sırasında her gün temas ettiği inanılmaz pisliği düşününce, hafifçe titredi. Hell's Kitchen'da çalışan bir hastane görevlisiydi işte!

"Tanrım, ben ne yapıyorum?" dedi sağlık görevlisi, onu bırakarak. "Bu haber. Verdiği şaşkınlık. Sanırım beni çok kötü sarstı. Gidip birkaç mum ya da çiçek almam gerek. O kadar inanılmaz ki. Ben... Benim adım Yolanda, bu arada."

"Yolanda? Evet... Ben... ıh... gitmek zorundayım." dedi Titiz ve kadının yanından hızla uzaklaşarak caddeye indi.

Dokuzuncu Caddenin doğu yakasına vardığında cep telefonu elindeydi. L'Arene'den birisi telefona cevap verdiğinde tabakların çıkardığı yüksek sesi ve şeflerin Fransızca bağırışlarını duyabiliyordu.

"Oldu Julio." dedi. "Kadın hastanede ölmüş. Şimdi ortadan kaybol. Caroline Hopkins'i öldürdün. Tebrikler."

Titiz ne kadar şanslı olduğunu düşünerek başını sallıyordu ki, kendisine engel oldu. Bunun şansla hiçbir ilgisi yoktu.

'Üç yıllık planlama' diye geçirdi aklından 49.Cadde'nin köşesinden dönüp doğuya yöneldiği sırada. Şimdi de, işin kalanını halletmek için önlerinde üç gün vardı.

Birkaç dakika sonra bir başka taksinin içerisindeydi, Sekizinci Cadde'den yukarı, kuzeye doğru yol alıyordu. Cüzdanından bir iki tane kolonyalı mendil çıkardı, ellerini ve yüzünü sildi. Yakasını düzelterek ellerini kucağında kavuşturdu; pis şehirden uzaklaşırken, parlak ışıklar hızla yanından geçiyordu.

'Sana neyin bu kadar inanılmaz olduğunu söyleyeyim, Yovinda yavrum' diye düşündü Titiz, taksi Columbus Meydanı'nın etrafında dönüp Broadway'e doğru yol alırken.

'First Lady Caroline'in ölümü yalnızca bir başlangıç!'

Birinci Bölüm: Kusursuz On

Size şunu söyleyeyim, yağmurda taksi çevirmekten de zor tek şeyin, insanların dikkatini çekmek olduğu New York'un sözde zalim sokaklarında, o kasvetli ve gri Aralık öğleden sonrasında, herkesi kendimize baktırmayı başarıyorduk.

Büyük Elma sakinlerinin çelik hislerini zorlayacak herhangi bir şey varsa, benim seyir halindeki Bennett klanımın -Chrissy, üç; Shawna dört; Trent beş; ikizler Fiona ve Bridget yedi; Eddie sekiz; Ricky dokuz; Jane on; Brian on bir ve Juliana on iki- en iyi Pazar elbiselerini giyinmiş halde arkamdan tek sıra yürürken görüntüleri bu işi görecektir tahminimce.

Sanırım, bu yorgun metropolde sevecenliğin tamamen ölmediğini gördüğüm için kendimi şanslı hissetmeliydim.

Yine de o sırada, Bloomingdale yakınındaki metro çıkışından First Avenue'ye kadar olan yol boyunca, Mclaren puset süren her çekici annenin, inşaat işçisi ve sosisli sandviç satıcısının bize gülücükler yağdırdığının ve başıyla selam verdiğinin hiç mi hiç farkında değildim.

Aklımdan bir sürü başka şey geçiyordu.

Yanaklarından şöyle güzel bir makas almakla ilgilenmiyormuş görünen tek New Yorklu, hastane giysileri içindeki yaşlı bir adamdı. Yolumuza -New York Hastanesi Kanser Merkezi'nin ölümcül hastalıklar koğuşu ana girişi- gitmemiz için, sigarasını avcunda sakladı ve tekerlekli serum askısını kenara çekti.

Sanırım onun da aklından geçen bir sürü başka şey vardı.

New York Hastanesi'nin, ölümcül kanser hastaları koğuşundaki çalışanlarını nereden bulduğunu bilmiyorum, ama tahminimce İnsan Kaynaklarından birileri St. Peter's kilisesinin ana bilgisayarına girip ermişler listesini aşırıyordur. Bana ve aileme karşı gerçekten hayranlık uyandırıcı bir nezaket ve bitmeyen şefkat göstermişlerdi.

Fakat resepsiyondaki solmayan gülümsemesi ile Kevin'ın ve melek yüzlü başhemşire Sally Kitchens'm yanından geçerken, başımı kaldırıp onlara

cılız bir selam vermek için büyük bir çaba sarf etmem gerekti.

Kendimi pek arkadaş canlısı hissetmediğimi söylemek, durumu biraz küçümsemek olurdu.

"Ah Tom, bak!" dedi ziyaretçi olduğu açıkça anlaşılan orta yaşlı bir bayan, asansörde kocasına. "Öğretmenleri öğrencilerini Noel şarkıları söylemeleri için getirmiş. Ne güzel değil mi? Mutlu Noeller çocuklar!"

Bu, başımıza çok sık gelir. Ben İrlanda kökenli bir Amerikalıyım, ama çocuklarım -hepsi evlat edinildi- arasında ne ararsanız var. Trent ve Shawna Afrika kökenli Amerikalı; Ricky ve Julia Latin kökenli ve Jane de Koreli. En ufaklarının gözde televizyon programı Sihirli Okul Otobüsü. Eve DVD'sini alıp geldiğimde, "Baba bak, bizi gösteriyorlar!" diye bağırmıştı.

Bana kırmızı bir peruk verin, boyum da bir doksan zaten, alın size doksan kiloluk bir Bayan FrizzleA. Gerçekte olduğum kişiyle bir benzerliğim olmadığı kesin -New York Emniyeti Cinayet Masası'nda kıdemli bir dedektifim, sorun çözücü ve arabulucuyum, ya da kim neye ihtiyaç duyuyorsa oyum.

"Siz çocuklar It Came Upon a Midnight Clear[4] biliyor musunuz?" diye ısrar etti, bize sakız gibi yapışıp kalan kadın.

Ben kadının cahilliğini yüzüne vurmak üzereydim ki Brian, en büyük oğlum, kulaklarımdan fışkıran dumana bir göz attı ve araya girdi.

"Ah, hayır, madam. Özür dilerim. Bilmiyoruz. Fakat Jingle Bells 'i biliyoruz."

Korkunç Beşe çıkana kadar, on çocuğum da büyük bir hevesle Jingle Bells 'i söyledi ve biz asansörden itiş kakış çıkmaya çalışırken, kadının gözlerinde mutluluk gözyaşlarının biriktiğini gördüm. Anladım ki, o da burada hoşça vakit geçirmek için bulunmuyordu ve oğlum, durumu herhangi bir Birleşmiş Milletler diplomatından, ve kesinlikle benden daha iyi kurtarmıştı.

Onu alnından öpmek istedim, ama on bir yaşlarındaki oğlan çocukları bundan daha azı için bile adam öldürebilir, o yüzden sessiz beyaz koridora döndüğümüz sırada onun omzuna erkekçe bir şaplak indirmekle yetindim.

Chrissy, bir kolunu Shawna'ya, kendi deyişiyle 'en sıkı dostuna' dolamış halde Rudolph the Red-Nosed Reinder' ın ikinci kıtasına geçmişti ki, hemşire odasının önünden geçtik. Ufaklıklar, ablaları Juliana ve Jane'in

olağanüstü çabaları sayesinde, elbiseleri ve atkuyruğu saçlarıyla tıpkı birer oyuncak bebek gibiydiler.

Çocuklarım harikadır. Muhteşemler, gerçekten. Diğer herkes gibi, son zamanlarda, onlar da o kadar çok şeye katlandılar ki, insanın aklı almıyor.

Sanırım benim asabımı bozan da, bunları yaşamak zorunda kalmış olmaları.

Saptığımız ikinci koridorun sonunda, 513 numaralı odanın açık kapısının önünde bir kadın, kırk kiloluk bedeninin üzerine geçirdiği çiçekli elbisesi ve saçsız kafasını örten Yankees şapkası ile tekerlekli sandalyede oturuyordu.

"ANNE!" diye haykırdı çocuklar ve yirmi ayağın gürültüsü hastane koridorlarının sessizliğini birdenbire bozdu.

Karımdan geriye kalanlar yirmi kolun ona dolanmasına yetmiyordu, ama çocuklar bir şekilde bunu başardılar. Ben oraya vardığımda kolların sayısı yirmi ikiye çıktı. Karım morfin, kodein ve Percocet kullanıyordu, ama gerçekten canının yanmadığını gördüğüm tek an bizim ilk içeri girdiğimiz, tüm kuzucuklarını göğsüne bastırdığı andı.

"Michael," diye fısıldadı Maeve bana. "teşekkür ederim. Sağ ol. O kadar güzel görünüyorlar ki."

"Sen de öyle." diye ben de ona fısıldadım. "Yataktan gene kendi başına çıkmadın değil mi?"

Her gün onu görmeye geldiğimizde, misafirleri için giyinmiş, damardan aldığı ağrı kesiciler ortadan kaldırılmış ve yüzünde bir gülümsemeyle bizi karşılıyordu.

"Eşinizin göz kamaştırması hoşuna gitmiyorsa bayım," dedi karım, cam gibi gözlerindeki yorgunlukla savaşırken, "başka birisiyle evlenseydiniz."

Bir sene önce yılbaşı arifesi sabahında karım karın ağrısından şikâyet etmeye başlamıştı. Tatilde yedikleri yüzünden hazımsızlık çektiğini düşündük, ama iki hafta boyunca devam edince, doktor sadece emin olmak için bir laparoskopi istedi. İki yumurtalığında da kitle bulundu ve biyopsi sonuçları olabilecek en kötü şekilde geldi. Habis. İki hafta sonra rahmiyle birlikte lenf bezlerinden aldıkları ikinci biyopsinin sonucu daha da kötüydü. Kanser yayılmış durumdaydı ve durdurulma ihtimali yoktu.

"Bu sefer yardım etmeme izin ver." diye fısıldadım, Maeve sandalyesinden kalkmaya çalışırken.

"Canının fena şekilde yanmasını istiyorsan," dedi bana gözlerini dikerek, "Seni ZoHu Dedektif.'"

Maeve hayatı ve saygınlığı için bir banshee* gibi savaştı. Kanserle, ellilerde yenilen Jake LaMotta'nın Rugar Ray Robinson ile mücadelesi gibi savaştı, inanılması güç destansı bir yırtıcılıkla.

Kendisi de bir hemşireydi; sahip olduğu her bağlantıyı, bilgi ve deneyim kırıntısını kullandı. O kadar çok kemo ve radyasyon terapisi gördü ki, bunlar kalbine hayati tehlike oluşturacak bir yük bindirdi. Fakat en radikal teşebbüslerden, yapılabilecek her şey denendikten sonra, CAT taraması her iki akciğerinde, karaciğerinde ve pankreasında büyüyen tümörler gösteriyordu.

Maeve'nin tekerlekli sandalyesinin arkasına tutunmuş, kibrit çöpü gibi bacaklarının üstünde sallanarak durmasını izlerken, LaMotta'dan bir alıntı aklıma geldi. Söylediklerine göre "Beni asla yere yıkamadın. Ray," demiş, Robinson onu nakavtla yendikten sonra. "Beni asla yere yıkamadın.'"

*Irlanda inançlarında dişi elf ruhlarına verilen ad. (ç.n)

Maeve yatağına oturdu ve yanında duran beyaz bir çizelgeyi kaldırdı.

"Çocuklar, sizin için bir şeyler hazırladım." dedi, tatlı tatlı. "Bir süre daha bu saçma sapan yerden çıkamayacağım, o yüzden size bir yapılacak işler listesi hazırlamam gerektiğine karar verdim."

Büyük olanlardan birkaçı homurdandı. "Anne!"

"Biliyorum. Biliyorum. Angarya işler. Kim ister?" dedi Maeve. "Ama şöyle düşündüm. Elbirliği yaparsanız, ben gelene kadar evi çekip çevirebilirsiniz. Tamam mı, ekip? Öyleyse, işte liste. Julia, senin görevin ufaklıklar banyo yaparken cankurtaranlık yapmak ve ayrıca sabahları giyinmeleri de senin sorumluluğunda. Brian, sen benim eğlence departmanı sorumlumsun, tamam mı? Masa oyunları, video oyunları, yağ satarım bal satarım, artık aklına ne geliyorsa, TV dışında. Bütün gençlerin olabildiğince bir şeylerle uğraşmalarını istiyorum senden. Jane, sen ev ödevi devriyesindesin. Evin dâhisi Eddie de sana yardım etsin. Ricky, işbu emirle seni Bennet malikânesinin özel öğle yemeği şefi atıyorum. Unutma, herkes fıstık ezmesi ve reçel yiyebilir, Eddie ve Shawna dışında - onlar kafayı yiyorlar. Bakalım. Fiona ve Bridget. Masa kurma ve kaldırma. Aranızda dönüşümlü yapabilirsiniz - kendiniz halledin..."

"Ya ben?" diye mızmızlandı Trent. "Ben ne yapacağım? Daha bana bir iş vermedin."

"Sen ayakkabı devriyesisin, Trent Bennett." dedi Maeve. "Bu mızmızlardan tek işittiğim 'Ayakkabım nerede? Ayakkabım nerede?' Senin görevin on çifti toplamak ve herkesinkini yatağının başucuna koymak. Kendininkileri de unutma."

"Unutmam." dedi Trent, beş yaşında bir çocuğun ciddiyetiyle.

"Shawna ve Chrissy, kızlar sizin için de bir iş buldum."

"Evet" dedi Chrissy ve balerin gibi sağa sola sallandı. Bir ay önce doğum gününde Barbie Kuğu Gölünde DVD'si almıştı ve artık her hareketine doğaçlama bir dans hareketi eşlik ediyordu.

"Socky'nin mutfakta duran kabı var ya?" dedi Maeve.

Socky, Maeve'in West End Caddesindeki evimizin önündeki çöp kutusunu, orada bulduğu beyazlı grili, hercai bir kedi yavrusuydu. Karımın talihsiz ve başıboş şeylere bir zaafı olduğu kesindi. Benimle evlenerek de, bunu uzun süre önce kanıtlamıştı.

Shawna ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. Dört yaşındaydı ama, tüm çocuklarım içerisinde en sessizi, en güzel söz dinleyeni ve kolay geçinileni oydu. Maeve'le bunun nedeninin yetiştirme mi, doğuştan mı, kaynaklandığım tartışır, bundan keyif alırdık. On çocuğumuzun hepsi de annelerinin karnından kendine özgü bir kişilikle çıkmışlardı. Anne babası bir çocuğu kesinlikle geliştirebilir veya ona zarar verebilir, ama değiştirmek? Sessiz bir çocuğu bir çaçarona dönüştürmek ya da arkadaşlarıyla takılmayı seven bir kelebeği entelektüel birisi yapmaya çalışmak mı? I-ıh. Böyle bir şey görülmemiştir.

"Şey, Socky'nin kabında sürekli su olması senin görevin. Ah, takım beni dinleyin." dedi Maeve, yatakta biraz daha aşağı süzülerek. Bu aşamada, aynı konumda uzun süre oturmak bile canını yakıyordu.

"Unutmadan birkaç şeyin daha altını çizmek istiyorum. Bu ailede biz, her zaman birbirimizin doğum günlerini kutlarız.

İster dört yaşında olun ister kırk, ya da dünyanın dört bir tarafına dağılmış olabilirsiniz. Birbirimizi bırakmayacağız, anlaşıldı mı? Ve yemekler - bu ailenin çatısı altında yaşadığınız sürece en azından bir öğünü birlikte yiyeceksiniz. İsterseniz aptal televizyonun karşısında iğrenç bir sosisli

yiyin, bir arada olduğunuz sürece umurumda değil. Her zaman sizin yanınızda olacağım, tamam mı? Anlaşıldı mı? Trent, dinliyor musun beni?"

"Televizyonun önünde sosisli yemek mi?" dedi Trent, sırıtarak. "TVyi ve sosisliyi çok severim."

Hepimiz kahkahalarla güldük.

"Ve ben de sizleri çok seviyorum." dedi Maeve. Gözkapaklarının düşmekte olduğunu görebiliyordum. "Sizinle gurur duyuyorum. Seninle de, benim cesur dedektifim."

Maeve mezarı bir insandan beklenebilecek en saygın şekilde karşılıyordu ve o bizimle gurur duyuyordu, öyle mi? Benimle? Omuriliğimden aşağı buz gibi bir suyun aktığını hissettim. İnleyerek ağlamak istedim, yumruğumu herhangi bir şeye geçirmek istedim - cama, televizyona, koridorun tavanındaki kirli pencereye. Ama onun yerine, bir adım atıp çocuklarımın önüne geçtim, karımın kepini çıkardım ve onu alnından usulca öptüm.

"Pekâlâ, çocuklar. Annenizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var." dedim. Kalbimin sesime yansıyan kırıklığını belli etmemek için çılgınlar gibi çabalayarak. "Gitme vakti geldi. Hadi bakalım, marş marş.'"

Titiz, Beşinci Cadde'den geçerek, taş merdivenleri tırmanıp St. Patrick Katedrali'ne girdiğinde saat üç kırk beşti.

Büyük bir sessizlik içinde dizlerinin üstünde dua eden vatandaşlara burnundan soluyarak baktı. "Tabii, diye düşündü; "Yukarıdaki, modern dünyanın Sodom[5] una ait bu sinir merkezinden gelen dindarlıktan eminim çok etkilenmiştir."

Katedralin güney duvarındaki en yakın günah çıkarma kabininin önündeki ilk sırada oturan ciddi tavırlı, uysal görünümlü yaşlı bir kız dikkatini çekti. "İtiraf edecek ne halt etmiş olabilir ki?" diye düşündü, onun yanına otururken. Bağışla beni, Tanrım. Torunlarımın kurabiyelerine ucuz çikolata karıştırdım "

Bir dakika sonra, kırklı yaşlarda, düzgün taranmış saçlarıyla bir rahip çıkageldi. Peder Patrick Mackey, Titiz'in buz gibi gülümsemesini gördüğünde ikinci kez dönüp bakmadan edemedi.

Boynu buruşuk yaşlı bir kadının kabinden çıkması için gereken zaman, itirafı için kullandığından biraz daha fazla oldu. Titiz onun ardından kabine girerken kadını neredeyse yere deviriyordu.

"Evet evladım." dedi rahip, perdenin arkasından.

"Elli-birinciyle Madison'ın kuzey doğu köşesi." dedi Titiz. "Yirmi dakikan var Peder. Orada ol, yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Peder Mackney, Titiz'in rölantide çalıştırdığı arabasının yan kapısını açtığında yarım saat geçmişti. Rahip kıyafetini değiştirmiş ve yerine parlak mavi kayak ceketi ve kot pantolon giymişti. Ceketinin kabarık kıvrımları arasından karton bir boru çıkardı.

"Almışsın!" dedi Titiz. "Aferin sana, Peder. İşe yarıyorsun."

Boynunu uzatıp arkaya, kiliseye bakarken peder başıyla onayladı. "Sürsen iyi edersin."

On dakika sonra, terk edilmiş bir helikopter alanının yanında bir arsaya park etmişlerdi. Ön camdan dışarı bakınca Doğu Nehri, çiğnenmiş çamur tarlası gibi önlerinde uzanıyordu. Titiz, papazın getirdiği karton silindirin kapağını açarken, aklına bir şaka geldi, ama kendim tuttu. 'Havadaki PCB* neredeyse hissediliyor' diye düşündü.

İçinden çıkan kâğıtlar eski ve çatlak çatlak, kenarları parşömen kâğıdı gibi sararmıştı. Titiz, parmağıyla satırları takip ederken ikinci sayfanın ortasında durdu.

İşte! Söylentiler gerçekti. Ve elinde tutuyordu.

Başyapıtının tamamlanması için gereken son ayrıntı.

"Bunların sende olduğunu kimse bilmiyor, değil mi?" diye sordu.

"Hiç kimse," dedi rahip ve kıkırdayarak güldü, "kilisenin bu paranoyası insanı deli eder. Çalıştığım müessese bulmaca sarayı gibi."

Titiz, dilini şaklattı, gözlerini elindeki mimari çizimlerden ayıramıyordu. Ama nihayet, koltuğunun altından susturuculu bir Colt Woodsman çıkardı. Yirmi-ikilikten insan kulağının duyamayacağı iki tıkırtı çıktı, ama Peder

Mackey'in kafasının içinde el bombası patlamış etkisi yaptı. "Cehenneme kadar yolun var!" dedi Titiz.

Ardından dikiz aynasında yüzünü hızla inceledi ve başını dehşet içerisinde geriye attı. Sağ gözünün üstüne, alnına kan lekeleri bulaşmıştı. Nefes alıp verişi ancak iğrenç lekeleri ıslak mendille ovalayarak çıkardıktan ve bir şişe temizleyici alkolü yüzüne boca ettikten sonra normale döndü.

Sonra Titiz ahenksiz bir ıslık tutturup kâğıtları rulo yaptı ve silindirin içine geri koydu.

"Başyapıt," diye düşündü, "ortaya çıkmak üzere."

O akşam eve döner dönmez, çocuklar an gibi çalışmaya başladılar. Evin her odasından, televizyon ve elektrikli tabanca sesi yerine, meşgul Bennett'lerin insanı mutlu eden sesleri geliyordu.

Julia, Shawna ve Chrissy'nin banyolarını hazırlarken etrafa sular saçıyordu. Brian elinde bir deste oyun kâğıdıyla yemek masasında oturdu, sabırla Trent ve Eddie'ye nasıl yirmi bir oynanacağını göstermeye başladı.

Ricky'nin mutfakta, ünlü televizyon şefi Emeril'in Mini- Me türevi gibi '"Bam!" dediğini duyabiliyordum, tost ekmeğinin iki tarafına da reçel sıkarken. nBam...haın. "

Jane okuma fişlerini odasının ortasında yere sermiş, Fiona ve Bridget'i 2014 üniversite sınavlarına hazırlıyordu.

Kimseden bir şikâyet, sızlanma ve hatta aptalca bir soru bile gelmiyordu.

Karımın özellikleri arasına bir de harikulade olmasını ekleyin. Çocukların ne kadar acı çektiğini, kendilerini ne kadar kaybolmuş ve işe yaramaz hissettiklerini anlamıştı, bu yüzden de onlara bu boşluğu dolduracak ve kendilerini faydalı hissettirecek bir şeyler vermişti.

Benim de tek istediğim, kendimi böyle hissetmemi sağlayacak bir şey bulmaktı.

Anne babaların çoğunun da katılacakları gibi, yatma vakti günün en zor saatidir. Herkes, ki buna anneyle baba da dâhil, yorgun ve huysuzdur; bu rahatsızlık yerini kolayca sinir bozukluğuna, bağırıp çağırmaya, gözdağı vermelere ve cezaya bırakabilir. Macvc her gece bunu nasıl başarıyordu bilmiyorum - içten gelen, büyülü bir tutarlılık ve sakinlik, sanırım. Üstlenmekten en çok korktuğum işlerden birisi de buydu.

Fakat o gece saat sekizde, evden gelen seslere bakarak, hepimizin birlikte Noel tatiline çıktığımızı sanabilirdiniz.

Küçük kızların odasına girdiğimde, pencerelerin ardına kadar açık ve yatak çarşaflarının birbirine bağlanmış olmasını bekliyordum - ama tek gördüğüm yorganlarını boğazlarına çekmiş yatan Chrissy, Shawna, Fiona ve Bridget ve elindeki masal kitabını kapatan Julia'ydı.

"İyi geceler, Chrissy." dedim, onu alnından öperek. "Baban seni çok seviyor."

Hepsini sırayla dolaşırken sıkı baba performansımdan kendim bile cesaret bulmaya başlamıştım.

Oğlanlar da yataklarına girmişlerdi. "İyi geceler Trent." dedim, onu alnından öperken. "Bugün harika bir iş çıkardın. Yarın benimle işe gelmeye ne dersin?"

Bunun üzerinde düşünürken Trent'in alnı kırıştı.

"İşyerinde birinin doğum günü mü?" diye sordu, bir süre sonra. "Öbür dedektiflerden birinin?"

"Hayır."

"O zaman ben okula gideyim." dedi Trent, gözlerini kapatırken. "Yarın Lucy Shapiro'nun doğum günü ve doğum günü demek, çikolatalı kek demek."

"İyi geceler çocuklar." dedim, kapıya doğru uzaklaşırken. "Siz olmasaydınız ne yapardım?"

"Biliyoruz baba." dedi Brian, ranzanın üst katından. "Dert etme. Biz seni kollarız."

Son odanın kapısını da çekerek kapattım ve bir an için oğlanların odasının önündeki koridorda durdum. Normal bir gecede karakoldan çıkıp yaklaşık yarım saat sonra eve döndüğümde, salonda Maeve'in izlediği televizyonun mavi ışığını ya da kitap okuyarak beni beklediği odamızın sarı ışığı yanıyor olurdu.

Orada, salonun önündeki siyah koridora gözlerimi dikmiş bakarken hayatımda ilk defa karanlığı yaşamakta olduğumun farkına vardım.

Salona girdim ve kanepenin yanında duran lambayı açtım. Sonra sessizlik içerisinde oturdum ve gözlerimin anıların üzerinde yavaşça gezinmesini izledim.

Özene bezene kapladığımız duvar kâğıtları. Maeve'in çekip çerçevelediği aile resimleri. Bronx Botanik Bahçesi'ne yaptığımız Noel ziyaretleri. Ve taşraya gittiğimizde

topladığımız balkabakları. Maeve yaptığımız tatilleri cam çerçevelere sığdırmıştı; iki sene önce Myrtle Kumsalı'na yaptığımız geziden kalan

denizkabukları ve kum, önceki ağustos Poconos'ta geçirdiğimiz haftadan kalan çam kozalakları ve yapraklar.

Bütün bunları yapacak enerjiyi nereden bulmuştu? Merak ediyordum. Bunlara nasıl zaman bulmuştu?

Bunun cevabı, karımın çok özel bir insan olmasıydı.

Ve böyle düşünen de bir tek ben değildim. Aslında Maeve'yi tanıyıp da hayran olmayan kimseyi tanımıyordum.

Julia'yı evlatlık edindikten sonra, Maeve onunla daha çok vakit geçirebilmek için hastanedeki işinden ayrıldı ve West End Caddesi'nde yaşlı bir adama bakma işini üstlendi. Bay Kessler doksan beş yaşında, eski demiryolu zenginlerinden olan bir aileden gelen, modern dünyaya ve içindeki her şeye karşı öfke dolu bir adamdı. Fakat haftalar geçtikçe Maeve onu biraz nezaket ve merhametle yola getirdi. Onu tekerlekli sandalyesiyle düzenli olarak Riverside Parkı'na güneşlenmeye götürüyor ve adam istemese de ona, yaşadığını anımsatıyordu.

Sonunda, Bay Kessler değişti, aksi bir adam olmaktan çıktı ve hatta arasının açık olduğu kızıyla barıştı. Öldükten sonra, yaşlı adamın Maeve'ye, şu anda ailemizin içinde yaşadığı binayı miras bıraktığım öğrendik.

Ve Maeve, komşularımızdan birçoğunun meraklısı olduğu antikalar ve İran halıları yerine evi çocuklarla doldurdu. Evi aldıktan dört ay sonra Brian'ı evlat edindik. Altı ay sonra Jane geldi. Ve bu böyle devam etti.

O bir azizeydi demek, basmakalıp kaçacak, biliyorum; ama orada yalnız başıma oturmuş, karımın başardıklarını anımsarken, sürekli dilimin ucuna gelen kelime buydu.

Ermiş bir kadının hayatı, diye düşündüm acı acı. Ta ki şehit olana kadar.

Kapı çaldığında kalbim resmen yerinden fırladı.

'Dışarıdaki dünyanın canı cehennem' diye düşündüm kapı bir kez daha çalarken.

Üçüncü kez çaldığında koridorun karşısında yaşayan Underhills'lerin sürekli verdikleri kokteyl partilerinden birisine gelen yolunu şaşırmış bir misafir olduğunu düşündüm.

Sonunda ayağa kalktım, rahatsız olmuştum.

Hata ediyorsun, ahbap, diye düşündüm kapının kolunu hızla çekerken. Biraz önce Grinch'i uyandırdın.

Kapımın diğer tarafında duran sarışın genç kızın buruşuk kotuna ve soluk mavi renkli kabanına bakarak, Manhattan tarzı bir partiye gitmek için yola çıkmadığına kanaat getirdim.

Fakat sırtında şişkinlik yapan sırt çantası ve eldivensiz ellerinde tuttuğu kalın yünlü çantasıyla, bir yere gittiği kesindi.

"Bay Bennett?" dedi, çantasını yere bırakarak ve ufak, biçimli elini uzatarak. "Bay Michael Bennett?"

Elleri ne kadar soğuksa, İrlanda aksanı da bir o kadar sıcaktı. "Benim, Mary Catherine." dedi. "Sonunda gelebildim."

Aksanından, karımın akrabalarından birisi olabileceğini düşündüm. Mary Catherine'in yüzünü Maeve'in, düğünümüze gelen ufak akraba topluluğu içerisinde bir yere oturtmaya çalıştım. Fakat tek hatırlayabildiğim, büyük amcası, birkaç uzak kuzen ve üç orta yaşlı bekârdı. Neler oluyordu?

"Gelebildiniz demek?" diye tekrar ettim, ifadesizce.

"Ben au im." dedi Mary Calilerine. "Nona sizinle konuştuğunu söylemişti."

Ali pair mi? Nona mı? diye düşündüm. Sonra Nona'nın Maeve'in annesinin ismi olduğunu hatırladım. Karım Donegal'de geçen çocukluk yıllan hakkında ısrarla ketum davranmayı seçmişti. Sanırım biraz tuhaf bir ailesi vardı.

"Affedersin, hım, Mary dediniz değil mi?" "Ah, korkarım neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Mary Catherine sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Sonra kapadı. Yerden çantasını alırken düzgün yüz hatları kızarmaya başlamıştı.

"Afedersiniz, zamanınızı aldım efendim." dedi çabucak ve biraz da üzgün bir şekilde. "Ben yanlış anlamış olmalıyım. Özür dilerim."

Asansöre doğru giderken sırt çantası elinden kaydı. Ona yardım etmek için kapıdan çıktım ve o sırada, yerde duran mektupları fark ettim. Mektup yığını oldukça büyümüştü ve sağ olsunlar, yardımsever komşumuz Underbills'ler, ortak kullandığımız küçük bölmede kendi antik ahşap fındık kıracaklarına yer açabilmek için bizim mektupları, masanın altına atmışlardı.

Yığının ortasında ufak, tuhaf görünümlü bir mektup gözüme çarptı.

"Dur!" dedim. "Bekle bir saniye, Mary Catherine. Bir saniye."

Mektubu yırtarak açtım. Ufacık, okunaksız bir el yazısıyla yazılmıştı; ama Sevgili Michael'i, birkaç tane Mary Catherine'i vc Bu Zor Döneminizde Allah Yardımcınız Olsun, Sevgiler Nona kapanışını okumayı başardım.

Gene de tüm bunların ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

O ana kadar kaynanamın hayatta olduğundan bile emin değildim. Bildiğim bir şey varsa o da saatin çok geç olduğu ve benim de neler olup bittiğini anlamaya çalışamayacak kadar yorgun olduğumdu.

"Ah," dedim, asansörün kapısı ses çıkararak açıldığı sırada, "sen Mary Catherine'sin, şu A u pair."

Parlak mavi gözlerinde belirgin bir umut ışığı yandı. İyi de, onu hangi cehennemde yatıracaktım? Hanımız tıka basa doluydu. Sonra en üst kattaki hizmetçi odasını hatırladım; orası da bizim daireye aitti ve şu anda yalnızca eşya koymak için kullanıyorduk.

"Hadi!" dedim, çantasını elinden alarak ve onu asansöre doğru geçirerek. "Sana nerede kalacağını göstereyim."

Küçük odayı boşaltmak için çocuk karyolasını, oyuncakları, eski araba koltuklarını ve Chrissy'nin Barbie'siyle Shawna'nın Üç Prensesi'ni dışarı çıkarmam yirmi dakikamı aldı.

Ben, bizim daireye inip birkaç çarşafla geri gelene kadar, Mary Catherine çift kişilik çelik karyolanın üzerine yatağı sermiş ve eşyalarım, bizim üzerinde bebek bezi değiştirdiğimiz çekmeceli bir dolaba güzelce yerleştirmeye başlamıştı.

Bir süre onu inceledim. Yirmili yaşların sonlarındaydı. Fazla uzun değildi ama canlı, sağlıklı ve enerjik bir görünümü vardı. 'Cesur bir kıza benziyor' diye düşündüm, ki başvurduğu iş düşünülürse buna ihtiyacı vardı.

"Nona ailemin büyüklüğünden bahsetti mi sana?"

"Bir kümes dolusu olduğunuzu söyledi."

"'Bir kümes dolusu kaç kişidir sizin oralarda?"

"Beş?"

Başımı salladım ve başparmağımı kaldırıp yukarıyı işaret ettim. "Yedi?"

Daha yükseğe çıkmasını işaret edince Mary Catherine'nin yüzünde beliren panik dalgasını izledim.

"On olamaz!" dedi.

Başımla onayladım.

"Neyse ki hepsinin tuvalet eğitimi var. Ve hepsi de harika çocuklar. Ama hemen, yarın ya da önümüzdeki hafta kaçıp gitmek istersen seni suçlayamam."

"On?" dedi Mary Catherine tekrar.

"Bir ve sıfır." dedim, gülümseyerek. "Ah, bir de bizim yanımızda çalışacaksan bana Mike demek zorundasın. Ya da istersen 'gerzek' de. Ama lütfen Bay Bermett deme."

"Tamam Mike." dedi Mary Catherine.

Ben çıkarken yüzündeki panik ifadesinin donup kaldığını fark ettim.

"On." diye geveledim ağzımın içinde. Kusursuz on.

Alt katta, yatağımın soğuk nevresimleri arasına girdikten sonra gözümü uyku tutmadı. Caroline Hopkins'in cenazesinin yarın olduğu aklıma geldi, ki bu da gece üzerinde düşünülmesi gereken başka bir tatsız gerçek daha demekti.

Karanlıkta uzandım, apartmanın etrafında esen kış rüzgârlarının çıkardığı uğultuyu dinledim. Bir yerlerde, muhtemelen Broadway'de, uzaktan bir araba alarmı çalmaya başladı ve elektronik acısının bütün çekilmez safhâlârından geçerek, tekrar en başa döndü.

Bir saat kadar, inatla kendim için üzülmeyi reddettim. Bedeni isyan eden ben değildim. Otuz sekiz sene boyunca hayatımı başkalarına yardım etmeye adayan ve bu yüzden de, otuz dokuzuncu seneyi göremeyecek olan da ben değildim.

Ardından ağlamaya başladım. Yavaş yavaş ve ağrılı oldu, tıpkı fazla ileri gittiğiniz buzlu bir göldeki ilk çatırdamalar gibi. Bir dakika sonra, çelik gibi sağlam sinirlerim binlerce parçaya ayrıldı ve kendimi bıraktım.

Başlangıçta, tek yaptığım karımın evlat edinme fikrine ayak uydurmak olmuştu. Çocuğumuz olmayacağını öğrendiğimizde, Maeve ne isterse yapmayı kabul ettim. Onu öyle çok seviyordum ki, tek istediğim onu elimden geldiğince mutlu etmekti.

Fakat Jane'i evlat edindikten sonra, arkasının gelmesini istemedim. New York'ta üç çocuk, öyle mi? Bir ev sahibi olmak bile pahalı bir işti ve benim de bir para babası olduğum söylenemezdi.

Maeve evimizde ve kalplerimizde bir çocuk için daha yerimiz olduğunu gösterdi. Fiona ve Bridget'tan sonra ne zaman yuva arayan ya da ihtiyacı olan bir çocuktan bahsetse ve "Bir eksik bir fazla ne fark eder?" dese gözlerimi devirmeye başladım.

'Ama bu adam kalbi olmadan nasıl yaşayacak' diye düşündüm, orada öyle yatıp gözlerimden yaşlar süzülürken.

Bunu yapamazdım. Yaşça büyük olanlar birer genç kız ya da delikanlı oluyorlardı ve küçük olanlarsa... Aman Tanrım, onların hayatlarından, mutluluklarından ve geleceklerinden tek başıma nasıl sorumlu olacaktım?

Derken odamın kapısının aralandığını duydum.

"Cik cik. " dedi ufaklıklardan birisi.

Chrissy'ydi bu. Her sabah odamıza gelir ve doyurulması gereken başka bir hayvan taklidi yapardı. Kedi yavrusu, köpek yavrusu, yavru penguen, bir keresinde yavru bir armadillo taklidi bile yapmıştı.

Yatağın ucuna sessizce ilişti.

"Cik cik, uyku tutmadı."

Gözyaşlarımı yastık kılıfına sildim.

"Büyük kuş da uyuyamıyor." dedim.

İki yaşından beri bizim yatağımızda uyumamıştı ve tam onu kendi yatağına koymak için kalkmak üzereyken, birden yorganı kaldırdım.

"Yuvaya gir yavru kuş, çabuk ol!"

Chrissy yanıma dalarken, her şeyi, her zamanki gibi, olayları tersinden aldığımın farkına vardım. Çocuklarım bana yük olmuyorlardı. Beni ayakta tutan tek şey onlardı.

Chrissy iki dakika içerisinde uykuya daldı. O, buz sarkıtlarına dönmüş ayaklarını böbreklerime dayadıktan sonra, uyku sersemi şunu anladım. Mutlu olduğum söylenemezdi belki, ama haftalardır ilk kez içimi bir huzur kaplamıştı.

Çok ilginç bir gün olacaktı. Olaylı geçecekti ve hafızalardan silinmeyecekti.

Titiz, katedralin devasa giriş kapısına geldiğinde Beşinci Cadde'nin buz gibi havasında, St. Patrick Kilisesi'nin sabah çanlarının gümüş çınlamaları yankılanmaya devam ediyordu. Karton bardaktaki kahvesini yudumladı ve polis kordonunun arkasına çoktan dört sıra dizilmiş çatlaklar kalabalığına bakıp başını salladı.

Caroline Hopkins'in cenazesi bir kırk dakika daha başlamayacaktı ve katılım, bir blok uzunluğundaki kilisenin çevresini kaplayan çiçekler kadar yoğundu. Caroline sevilen bir başkan eşiydi orası kesindi; ama bu geri zekâlılar için asıl önemli olan onun New York'ta doğmuş ve büyümüş olmasıydı. O içlerinden birisiydi. Evet, tabii. Tıpkı New York belediye başkanının içlerinden birisi olması gibi.

Titiz, kafeinden bir doz daha aldı ve manzarayı kolaçan etmeyi sürdürdü. St. Paddy'nin ön merdivenlerinde, gaydacı kıyafeti giymiş, kırmızı suratlı bir itfaiye memurunun dondurucu soğukta ekose eteğini beyaz baldırları üstünde tutmak için çabalamasını seyretti.

Girişte, üç katlı bronz duvarların hemen içerisinde, bir deniz talim subayı kara, deniz ve hava kuvvetlerinden şeref muhafızlarını denetliyordu. Denizcinin mavi ceketinin eteğini kuvvetle çekti ve deniz erinin lekesiz omuzlarındaki hayali bir kiri temizlemek için elinin tersiyle vurdu.

Derken limuzinler birer birer gelmeye başladılar.

Önce belediye başkanı Andrew Thurman geldi, ki bu da çok mantıklı, diye düşündü Titiz. Belediye başkanı, Hopkins'lerin yakın arkadaşı olduğunu iddia ediyordu.

Ardından politik çalışmalar yapan film yıldızı çift Marilyn ve Kenneth Rubenstein geldiler. Bu çevreci yıldızlar, Caroline'le birlikte Alaska doğal hayatında petrol arayışlarına son vermek ve buna benzer saçmalıklar için dokunaklı birkaç kısa film yapmışlardı. Bu arada da, yeniyetme yaşlardaki çocuklarının ikisinin de Westchester'de, alkol ve uyuşturucu ile başı beladaydı.

Beşinci Cadde'nin karşısından birisi ıslık çaldığında, iki Oscarlı Kenneth Rubenstein milyon dolarlık gülümsemesiyle döndü ve sanki üçüncü bir ödül almak üzereymiş gibi iki eliyle halkı selamladı. Rubenstein'm kuzgun karası saçlı eşi Mariyn, onu sert bir şekilde kaburgalarından dürtünce Titiz gülümsedi. Gerçeklik sineması, diye düşündü.

Film yıldızlarının hemen peşinden emlak imparatoru Xavier Brown ve moda dünyasının divası, Chanellera bürünmüş eşi Celeste geliyordu. Bu güçlü çift de eski First Lady 'nin en yakın dostlarıydı. Anlaşılan herkes öyleydi.

Lumizinin hemen yanında New York Giants'm oyun kurucusu Todd Snow vardı. Çekici bir model olan karısına kolunu dolarken Super Bowl yüzüğü de parmağında parladı. Bu sporcu da Caroline Hopkins'le birlikte hayır işlerine girmişti.

Çelik zırhlı limuzin katarı Beşinci Caddeden kuzeye çıkarken, Titiz keyifli bakışlarla onları izledi. "Hadi, hadi, bütün çete bir arada. Yani, hemen hemen."

Sonunda da, katedralin önündeki devasa vitray pencerelere ve yüz metrelik, görkemli taş kulelerine baktı. Buradaki artan metre-kareye-düşen-ego oranı göz önüne alındığında, diye düşündü, ısıtmak için ayaklarını kayrak taşı zemine sürterek, tabut için yer kalırsa büyük bir sürpriz olur.

John Rooney limuzini nihayet St.Patrick'deki çalkalanan kalabalığın önünde durduğunda, yüzünü Grinch gibi yaptı. Hollywood'un son dönemlerin gişe rekorları kıran aktörlerinden birisi olarak, her çeşit etkinliğe katılan sadık hayranlarını takdir etmeyi öğrenmişti. Bunların çoğu, desteklerini ve minnettarlıklarını göstermek isteyen aynı insanlardı. Onları yapışkan paparazzi sülüklerine kesinlikle tercih ederdi. Her zaman, her yerde.

Fakat şimdi bu doymak bilmeyen yüzlere ve havaya kaldırdıkları resim çeken cep telefonlarına bakarken, biraz temkinli olma gereği hissetti. Bir cenazede ayakta dikilerek beklemek, böylesine gösterişli bir tören için bile olsa, insanın tüylerini ürpertiyordu.

Neyse ki şansına, Beşinci Cadde'nin kilise tarafı yalnızca VIP içindi. Rooney koruması Koca Dan'in, arkasında sokağa çıktı. Kendilerini bekleyen bir grup gazeteci -çoğunlukla izni olan haberciler- merdivenlerin ve girişin iki tarafına yığılmıştı.

Beşinci Cadde'nin karşısındaki kalabalıktan birisi "Naber inek" diye bağırdığında -en

son komedisinin sık geçen lafı- dönüp bakmamak için çaba sarf etmesi gerekti.

Bununla birlikte katedral girişinin iki yanındaki basın mensuplarının ısrarlı ilgisine fazla direnemedi. Fotoğraf makinelerinin açtığı flaş ateşi gözlerini yakarken, damarlarına adrenalin pompalandı. Yukarı, gri gökyüzüne baktı ve başını kaşıdı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum arkadaşlar." dedi, rahat bir tavırla. "Bugün hava durumunu izleyen oldu mu? Yıldırım bekleniyor muymuş?"

Çoğunluğu sırıtmakta olan haberci topluluğunu gözleriyle taradı ve ardından girişe yakın duran bir esmer güzelinin yüzündeki tedirgin ifadeyi fark edince bir sonraki şakayı yapmaktan vazgeçti. Kadın haklıydı, elbette. İlgi çekmek için her şeyi yapardı. Bir cenazede bile dikkatleri üzerine çekmeye çalışıyordu.

Rooney yüzüne hüzünlü bir ifade yerleştirdi ve kiliseye girdi.

Kırmızı ceketli güvenliğe elindeki davetiyeyi verirken, arka sıralardakilerin kıpırdanıp birbirlerini dirsekleriyle dürtüklediklerini görebiliyordu.

Ya evet, benim diye düşündü Rooney, rahatsız olmuş bir şekilde. İnsan şöhretin bu yönünden çabuk sıkılıyordu. Gerçek hayat setinde, bir lokantada ya da havaalanında, insanların size aval aval bakmaları, yalnızca rahatsızlık vericiydi. Bu insanlar sanki ondan bir şey istiyorlardı, ama ne? Ne istediklerini bilmiyordu ve onların da bildiğinden şüpheliydi. Yıldızların kimliklerini gizlemek için güneş gözlüğü taktığı sanılırdı, ama bunun nedeni aslında göz teması kurmaktan kaçınmaya çalışmalarıydı.

Rooney, fotoğraf makinelerinin kızmış bir metal çekirge sürüsü gibi flaşlarını patlattıklarını duyunca kilisenin girişine döndü.

"Oo, bakın burada kimler varmış!"

Linda London, katedrale yirmi yaşındaki realiti şovların sosyetik ismi, yirmi yaşındaki pop divası Mercedes Freer ile aynı anda gelmişti. İki hatunun aynı kaldırım taşını paylaşması bile haber niteliğindeydi, Rooney bunu biliyordu. Ama habercileri asıl çılgına çeviren, ikisinin de aynı mini minnacık siyah matem elbisesini giymiş ve tülünü takmış olmalarıydı.

İşleri biraz daha ilginçleştiren, yetmişlerin rock efsanesi Charlie Conlan'ın kendi limuzininden inip kilisenin merdivenlerini tırmanması ve olası bir kız kavgasının birkaç metre yakınına gelmesi oldu. Uzun, son derece havalı

ikon altmışlarına yaklaşmış olmalıydı, ama hâlâ çok iyi görünüyordu. Giriş holünde Rooney'nin elini sıktı.

Charlie, Rooney'nin önceki sene oynadığı bir çocuk filmi için üç tane muhteşem şarkı bestelemiş ve söylemişti. Birlikte ufak çaplı bir tanıtım turuna da katılmışlardı. Bütün bu zaman boyunca, Conlan sürekli gülümsemiş; karşılaştıkları her garsona, kapı görevlisine ve limuzin sürücüsüne bahşiş vermiş ve herkese imzalı fotoğrafını dağıtmıştı. Paparazziler bile sanki onu seviyordu.

"Ne sirk ama ha?" dedi Charlie kendine has boğuk ve pürüzlü sesiyle. "Sen de palyaçolardan biri misin Johnny?"

"Ben palyaçoysam, sen de sirkin müdürü olursun." dedi Rooney gülerek, fotoğraf makinelerinin flaşları tekrar patladı.

Kalabalıktan neşeli bir tezahürat daha yükseldi. Dışarıda caddede, Eugena Humphrey kendisiyle özdeşleşen pembe Lincoln Town-Car limuzininden iniyordu.

"Hey hey, arkadaşlar!" diye kalabalığı azarladı Queen of LA sohbet programının sunucusu. "Bu bir cenaze, Emmy ödül töreni değil. Biraz saygılı olalım, lütfen."

Şaşırtıcı şekilde kalabalık anında sessizleşti.

"Eugena'nin dediği olur." dedi kalabalıktan birisi ve o anda söylenebilecek en doğru şey buydu sanki.

New York Times habercilerinden Cathy Calvin o gün, bir sonraki çarpıcı görüntü için ne tarafa bakacağını bilemiyordu. First Lady'yi taşıyan cenaze arabası, boşaltılan Beşinci Cadde'nin kuzey yokuşunda belirince başını o tarafa çevirdi. New York Polisi'ne ait, V şeklinde dizilmiş dokuz güçlü Harley geçit töreni hızında ilerleyerek yol açıyordu. Motorların egzozları, dünyaca ünlü caddenin soğuk sessizliğinde birbiri ardına sertçe patlıyordu.

Şeref kıtasından bir muhafız giriş holündeki sırasından çıktı ve kaldırıma doğru, yavaşça uygun adım ilerledi, sanki katedraldeki asker heykellerinden birisi canlanmış gibiydi.

Muhafız, cenaze arabasıyla aynı anda kaldırımın kenarına vardı.

Amerikan bayrağına sanlı tabut törensel bir havayla uzun siyah, uzun arabadan çekilirken flaşlar patladı.

Siyah takım elbiseli iki gizli servis ajanı kalabalığın arasından çıkıp tabut taşıyanların sırasına katıldı ve First Lady'nin naaşı çaba sarf edilmeden omuz hizasına yükseldi.

Güneyden düşük seste ve şiddetli bir gümbürtü gelmeye başladığında, askerler ve gizli servis ajanları merdivenlerin tepesine gelip eski başkan ve kızının hemen arkasında durdular.

Bir saniye sonra bir grup F-15 jeti alçaktan uçarak şehir merkezinin üzerinde belirdiler. Jetler 42. Cadde'nin üzerinden dalış yaparak geçtikleri sırada en batıdaki uçak aniden sırayı bozdu ve yukarı, daha yukarı kıvrıldı, kalan uçaklar katedralin üstünden aralarından ayrılan uçağın yerini boş bırakarak ve gürleyerek geçtiler.

Tabut taşıyanlar, jet motorlarının son yankısı da Beşinci Cadde'nin taş-çelik karışımı kanyonundan uzaklaşana kadar beklediler ve ardından Caroline Hopkins'i taşıyarak kiliseye girmeye koyuldular.

Tek gaydadan çıkan tiz haykırış, eski başkan kilisenin eşiğinden girene kadar başlamadı. Amazing Grace şarkısının tanıdık ezgisi duyulduğu sırada tüm şehir sanki, hazırlıksız yakalandıkları bir sessizlik anına saygılarını sunuyordu.

Cathy Calvin kalabalığın üzerinden baktı ve Times muhabiri asla tam anlamıyla yazamayacağı bir haber yakaladığını anladı. İnsanlar şapkalarını çıkartıyorlar, ellerini kalplerine dayıyorlar ve şarkıya eşlik ediyorlardı. Her yerde, taş kalpli New Yorklular açık açık gözyaşı döküyorlardı.

Ama onu en çok şaşırtan şey bu değildi.

Hayır, en büyük sürprizi Cathy Calvin -her şeyi görmüş geçirmiş muhabir- elini yanağına götürüp ağladığını fark ettiğinde yaşadı.

Böyle yolcu edilmek insanın gözlerini neredeyse yaşla dolduruyor, diye düşündü Titiz, siyah minibüsünün arka tarafındaki döner koltuğunda oturup dürbünüyle dışarıyı seyrederken.

Tanrım, diye düşündü, o kadar çok sırıtıyordu ki, yanakları acımaya başlamıştı.

Sevinç gözyaşları.

Minibüs, 51. Cadde ve Beşinci Cadde'ye yakın bir yerlere, büyük katedralin çapraz köşesinde park edilmişti ve son bir saattir minibüsün arka tarafındaki

içeriyi göstermeyen camdan, gelen şöhretlerin ve yüksek rütbelilerin bitmek bilmeyen geçişini izliyordu.

'Bir şeyi öngörmek başka şey' diye düşündü Titiz, kilisenin giriş kapısı Başkan Hopkins ve beraberindeki telaşlı dalkavukların arkasından kapanırken.

"Her birinin inanılmaz şekilde doğru çıktığını görmek daha da başka."

Ayağının dibindeki plastik kutudan bir kolonyalı mendil almak için dürbünü indirdi. Ovuşturmaya başlayınca kırmızı elleri mükemmel bir şekilde yanmaya başladı. Pişiği gidermek için genelde yanında yanmayı önleyen bir el kremi bulundururdu, ama heyecandan bunu tamamen unutmuştu.

Unuttuğum tek şey neredeyse, diye düşündü gülümseyerek, kullanılmış mendili ayakucundaki kümenin üstüne bırakıp dürbünü tekrar eline alırken.

Kiliseye ait büyük binanın çevresini, her bir güvenlik noktasında uzun uzun durarak ve yüksek çözünürlüklü, Steiner 15x80 arazi dürbününü kullanarak taradı.

Manhattan Komando Birliği'nden oluşan bir sıra üniformalı adam kilisenin önünde basınla birlikteydi ve New York Emniyeti Acil Durum Birimi'nin kamyonu da her bir köşede yan sokakların önünü kapatıyordu.

Acil birimin beyzbol kepi giymiş özel kuvvet polisleri, insana gözdağı veren Colt tomando makineli tüfeklerini omuzlarına asmışlardı, ama ellerinde kahve ve sigara vardı. Tetikte durmak yerine, etrafta dikilip birbirlerine aptalca şakalar yapıyor ve kondukları fazla mesai parasıyla ne yapacaklarına dair palavralar atıyorlardı.

"Soru: Gerçekten bu kadar aptal olabilirler mi?" diye geçirdi aklından Titiz. "Cevap: Evet, olabilirler."

Gaydacının çıkardığı tiz ses yavaşlarken, cep telefonu çaldı. Titiz dürbününü indirdi ve cep telefonunu kulağına götürdü.

Birazdan yaşanacakların verdiği heyecan sinir uçları boyunca bir ürperti yayılmasına sebep oldu.

"Bir engel yok Jack." dedi Titiz. "Harekete geçme zamanı. Hadi göster kendini."

Katedralin göbeğinde "Jack" az önce kapattığı cep telefonunun antenine sinirli bir şekilde vurdu, bir yandan da kilisenin etrafında konuşlanan

onlarca gizli servis ajanına, özel güvenliğe ve polise gözlerini dikmişti.

Bu planın gerçekten işe yarama ihtimali var mı? diye düşündü bininci, yok, yüz bininci kez. Yani, en iyisi bunun cevabım şimdi öğrenmek. Telefonu kılıfına yerleştirdi ve 51. Cadde çıkışına yöneldi.

Birkaç saniye sonra, mermer merdivenlerden koşturarak indi ve yarım metre kalınlığındaki ahşap kapıyı açık tutan kancalan çengelinden çıkardı. Giriş holünde sigara içmekte olan, New York Polisi'nden üniformalı bir bayan polis ona bir göz attı. Rahatsız olmuşa benziyordu.

"İçeri mi, dışarı mı?" diye sordu Jack, yüzünde bir gülümsemeyle. Kısa boylu sayılırdı, ama istediği zaman nasıl çekici

olunacağını biliyordu. "Tören başlıyor. Kapıları kapatsak iyi olur."

Şafak sökmeden yapılan güvenlik toplantısında emniyet gücü personeline, törenle ilgili tüm meselelerde kilise güvenliğine itaat etmeleri söylenmişti.

"Dışarı sanırım." dedi polis memuru.

İyi seçim düztaban, diye düşündü Jack, ağır kapıları çekerek kapatır ve anahtarı kilidin içerisinde kırarken. Yaşamı seçtin.

Merdivenlerden ve sunağın arka tarafı 1 boyunca uzanan kemerli koridordan aceleyle geçti.

Koridor beyaz cüppeli rahiplerle tıka basa doluydu - yalnızca ayakta dikilecek kadar yer vardı.

Org çalmaya başladı ve tam o güney kanadından girdiği sırada, tabut da koronun bulunduğu balkonun altında belirdi.

Jack merdivenlerden koşarak 50. Cadde tarafındaki girişe vardı ve oradaki kalın kapıyı da kapatıp kilitledi. Kilidin içinde anahtarı kırmaktan kaçındı, çünkü bir dakika içerisinde bu çıkışa ihtiyaçları olacaktı.

Sıradaki emir. Jack derin bir nefes aldı.

Hollywood'un, Wall Street'in ve Washington'un yarısı, katedralin içerisinde kapana kısılmış durumdaydı.

Çabucak, kemerli koridordan geri döndü. Devasa kolonlardan bir tanesinin arkasında deri bir hâlât vardı. Sunağın arkasındaki, mermerden, küçük, dar bir merdiven boşluğunu kapatıyordu. Hâlâtın üstünden geçti ve inmeye başladı.

Mermer basamakların dibinde yeşil bakırdan gösterişli bir kapı vardı. Kapının üstündeki levhada şöyle yazıyordu: NEW YORK BAŞPİSKOPOSLARINA AİT YERALTI KEMERLERİ.

Jack hızlı bir şekilde içeri girdi ve kapıyı kuvvetle çekti. Mahzenin içine doğru ilerledi ve kapıyı arkasından sıkıca kapadı. Karanlıkta, odanın kaba taş duvarları çevresindeki yarım daire şeklinde sıralanan, defnedilmiş başpiskoposların taş lahitlerini güçlükle seçebiliyordu.

"Benim, geri zekâlılar." dedi kısık bir sesle, bir saniye daha geçtikten sonra. "Işığı yakın."

Bir klik sesi geldi ve duvarlardaki aplikler aydınlandı.

İçeride taş lahitlerin ardında saklanmış bir düzine kadar adam vardı. Çoğu tişört ve eşofman giymişti; iri ve kaslıydılar, üstelik hiç de arkadaş canlısı görünmüyorlardı.

Adamlar kurşungeçirmez yeleklerini giyerken, cırt cırtlı bantların sesi gelmeye başladı. Ardından dokuz milimetrelik Smith&Wesson'ın koltuk altı kılıflarına yerleştirildi. Taktıkları siyah, parmaksız eldivenlere A"sappers" deniyordu ve parmak boğumlarının üzeri kurşunla kaplanmıştı.

Gizemli kadro daha sonra da kurşungeçirmez yeleklerinin üzerine kahverengi kapüşonlu Franciscan rahip cüppelerini giydi. Ceplerindekiler uzaktan kumanda aletlerine benziyordu, ama aslında son teknoloji elektrikli şok aletleriydi.

Cüppelerinin bol kıvrımlı kollarından içeri büyük kalibreli tüfekleri soktular. Silahların yarısı plastik kurşunla doldurulmuştu; diğer yarısıysa son derece yakıcı CS gözyaşı bombası kovanlarıyla.

Adamlar son olarak, yüzlerine siyah kayak maskelerini geçildiler. Kapüşonlarını kaldırdıklarında sanki gölgeden ibaretmiş gibi görünüyorlardı.

Jack kendi yeleğini, cüppesini ve siyah kayak maskesini takarken onaylarcasına sırıttı.

"Yüklenin, kilitleyin ve kayışlarınızı takın bayanlar." dedi Jack, mahzenin ağır kapısını yavaşça çekerek açarken. "Cenazeyi biraz eğlenceli hale getirmenin zamanı geldi."

Şeref kıtası en sonunda bayrağa sarılmış tabutla kilisenin önüne geldiğinde film yıldızı ve komedyen John Rooney nefesinin kesildiğini hissetti.

Şeref kıtası ana koridorun başından sonuna kadar her adımda uzun uzun hareketsiz durmuş, orgun gürlemesi buna yukarıdan eşlik etmişti. Tabut o kadar ağırdı ki, "Taşıyabilmek için arada sırada duraklamaları gerekiyor sanki." diye üzgün üzgün düşündü Rooney.

Askerler tabutu yere bırakırken, Rooney kendi babasının Arlington National Cemetery'deki cenazesini hatırladı. 'Ordu hakkında istediklerini söylesinler' diye düşündü güçlükle yutkunurken. "Ölünün arkasından en iyi töreni onların yaptığı açıktı."

Kukuletalı, kahverengi cüppeli rahiplerin geldiğini gördüğünde sağma döndü. Sunağa yaklaşırlarken şeref kıtası askerleriyle aynı ciddiyetle yürüdüler.

Kilisenin loşluğunda, kapüşonların altındaki yüzler seçilmiyordu. Bugün birçok tören ve ayin yapılacağını biliyordu, ama böylesini daha önce hiç görmemişti. Ordu ölenin arkasından tören yapmayı biliyordu, ama yaşayanların yüreklerine Tanrı korkusu salma işini rahatlıkla Katoliklere bırakabilirdi.

Rahipler yanlara doğru yayılıp, yan koridorlarda aniden durduklarında, org da doruk noktasına ulaşmıştı.

Rooney orgun gürlemesinin arasında bir seri boğuk patlama duyduğunda yerinden sıçradı. Ardından beyaz ve her şeyin kaplayan bir duman yanlardan dalga dalga yükselmeye başladı.

İnsanlar paniklemiş bir halde birbirinin üzerine tırmanarak sıralardan çıkmaya çalıştıklarından biraz önce yalnızca VIP bölümünün bulunduğu yer, artık metal konserlerinin ön sıralarını andırıyordu.

Rooney bir an için, rahiplerden birinin kalabalığın üzerine bir tüfek doğrulttuğunu sandı.

'Hayır' diye düşündü, inanamazmış gibi gözlerini hızla kırpıştırırken. 'Kafamı filan çarpmış olmalıyım. Bu doğru olamaz.'

Gözlerini açtığında, ağzından vA kulaklarından kan fışkıran üniformalı bir polisin orta koridordan yalpalayarak koştuğunu gördü.

Rooney'nın yanı başında özel koruması Koca Dan, bir eliyle ağzını mendiliyle kapatırken bir yandan da kemerindeki kılıftan 38'liğini çıkarıyordu. Dan hangi tarafa nişan alacağına karar vermeye çalışırken, rahiplerden birisi dumanların içinden bir hayalet gibi aniden ortaya çıktı ve korumanın ensesine siyah plastik bir copla hızla vurdu. İyiye işaret olamayacak bir çatırtı sesi çıktı, Koca Dan elinden silahını düşürdü ve kendisi de sıranın üstüne düşerek, şeytan çarpmış devasa bir mümin gibi titremeye başladı.

Derken org da sustu!

Korku John Rooney'ı tümüyle ele geçirmişti. Müziğin de susmasının ardından, bağrışmaları, binlerce kişinin panik içerisindeki çığlıklarının yükselerek kubbelerde yarattığı yankıyı duyabiliyordu.

Birileri biraz önce St. Patrick katedralini işgal etmişti!

Henüz neler olup bittiğinin farkında değildim. Zaten Maeve hastalandığından beri normal halim buydu. Çabucak bir kafa sayımı yapıp minibüsü apartmanın avcı yeşili tentesinin altından çıkardığımda hâlâ biraz sersem gibiydim. Saat sekiz kırk birdi ve bizi Amsterdam Caddesi'ndeki Holy Name'e yetiştirmek için tam olarak dört dakikam vardı. Yoksa her sınıftan en azından bir öğrenci, geciktiği için ceza alacaktı.

Muhtemelen çocukların okuluna bizim binanın tepesinden bir Spalding*'k basket yapabilirdiniz, ama Manhattan'da trafiğin çok sıkışık olduğu zamanı bilen herkes, iki sokağı dört dakikada geçmeyi düşünüyorsanız şansınızı zorladığınızı söyleyecektir.

Onları bıraksam yürürlerdi, biliyordum. Julia ve Brian ve yaşça büyük olan diğer çocuklar, ufaklıklara bakabildiklerini birçok defa kanıtlamışlardı. Fakat şu anda onlarla olabildiğince çok zaman geçirmek, tek başlarına olmadıklarını anlamalarını sağlamak istiyordum.

Bu ve bir de, son günlerde, onların sürekli yanımda olmalarına duyduğum ihtiyaç.

Aslında, on tane düzmece hasta kâğıdı yazıp izin günümü onlarla geçirmekten beni alıkoyan tek şey Holy Name'in müdürü, Rahibe Sheilah'ydı. Popom, müdürün bekleme sırasını bir ömür boyu hatırlayacak kadar iyi tanıyordu.

Onları okulun Amsterdam Caddesi'ndeki köşesine son birkaç saniyede yetiştirdim. Dışarı atladım ve aile taşıtımızın kapısını ardına kadar açtım; polis müzayedesinden aldığım oniki kişilik bir Ford Super Duty minibüs.

Daha küçük modeller, az çocuk taşıyan ve banliyöde yaşayan orta sınıf anneler içindi. Benim New York Kenti Bennet Ulusu daha ağır bir bölük aracma ihtiyaç duyuyordu.

"Koşun!" diye bağırdmı, çocukları iki elimle çekip kaldırıma bırakırken.

Rahibe Sheilah meşe kapıyı kancasından çekerek kapatıp ve kilitlerken SWwna son anda içeri girdi. Kara kuru, yaşlı rahibenin beni bulmak için gözleriyle sokağı taradığını görebiliyordum, sert bakışları ateşe hazırdı.

Gazı kökler ve olay yerinden kaçarken lastiklerim yüksek sesle söylendiler.

Sonunda eve döndüğümde burnuma gelen kokuya inanamadım. Kahve kokusu geliyordu. Güzel bir kahve. Sert bir kahve.

Ve bir koku daha alıyordum. Nazar değdirmek istemiyordum, ama birisinin fırında kek pişirdiğine dair içimde bir güçlü his vardı.

Ben mutfağa girdiğimde Mary Catherine bir tepsi ufak keki fırından çıkarıyordu. Yabanmersinli kek. Homer Simpson, reçelli çöreği ne kadar seviyorsa, ben de yabanmersinli keki o kadar severim. Mary gibi genç bir bayan sabah kahvaltısında altı keki birden yiyecek değildi herhalde? Belki bir tanesini benimle paylaşırdı.

Ya o mutfağın hali. Pırıl pırıldı. Bütün zeminler parlıyordu ve bütün kahvaltılık gevrek kâseleri yerine kaldırılmıştı. Temizlik Ekibi neredeydi?

"Mary Catherine?"

"Bay Bemiett." dedi Mary Cahterine. Kek tepsisini tezgâhın üstüne koyarken sarı bir saç tutamını da üfleyerek başının gerisine itti. "Herkes nereye gitti? Bu sabah aşağı inerken, kendimi yedi cücelerin kulübesine giren Pamuk Prenses gibi hissettim. Bir sürü küçük yatak vardı, ama ortada kimseden eser yoktu."

"Cüceler okula gittiler." dedim. "Saat kaçta çıktılar?" diye sordu.

"Sekiz civarında." dedim, gözlerimi tezgâhın üzerinde dumanları tütmekte olan keklerden ayırmakta zorlanarak.

"O zamanken de saat yedide işbaşı yaparım, Bay Bennett. Dokuzda değil. Size yardım etmeme izin vermeyecekseniz, buraya kadar boşuna geldim

demektir."

"Affedersin. Benim adım Mike, hatırlarsan?" dedim. "Ve bunlar da..."

"Kahvaltıdan sonra yemek için. Yumurtanızı nasıl alırsınız Mike?"

Kahvaltıdan sonra mı diye düşündüm. Ben keki kahvaltı sanıyordum. Bu aupair işi yürüyecek gibiydi.

"Yağda az pişmiş?" dedim.

"Sosis mi, pastırma mı?" dedi.

Gibisi filan yok, diye düşündüm suratımda bir gülümsemeyle ve başımı salladım. Cep telefonum çaldığında, verdiğim bu muhteşem kararın tadını çıkarıyordum. Arayan numaraya baktım. Patronumdu. Gözlerimi kapadım ve zihnimde numarasını ekrandan silmeye çalıştım. "Telepatik güçlerim de buraya kadarmış," diye düşündüm, telefonu elimde yeni yakalanmış bir alabalık gibi tutuyordum.

Gerçek balık olmadığına üzülmüştüm.

Balık olsa onu denize geri atardım.

Sonunda telefonumu açıp cevap verirken başımı tekrar salladım.

İzin günümde, patronun evden araması tek bir anlama gelebilirdi. Biliyordum.

Acil ulakla gelen kötü haber kucağıma düşmek üzereydi. "Bennett?" diyerek telefonu açtım.

"Tanrıya şükür!" dedi patronum, Harry Grissom. Harry benim birimimin, yani Manhattan Kuzey Cinayet Masası'ndan sorumlu teğmen dedektifti. Seçkin bir birim olan Manhattan Kuzey Cinayet Masası'nda, bir sorun çıktığında ilk başvurulan kişinin siz olduğunuzu söyleyebilmek, pek çok polis partisinde size saygınlık kazandıracaktır. Ama o anda, bunların hepsini bir iki kızarmış yumurtayla değiştirmeye hazırdım. Bir de yabanmersinli kek.

"Biraz önce olanları duydun mu?" dedi patronum.

"Ne? Nerede?" dedim, aklımdan olabilecek en kötü şeyleri geçirirken. Sesimden durumun ne kadar acil olduğu açıkça anlaşılıyor olmalıydı, çünkü Mary Catherine lavabodaki işini bırakıp döndü. 11/9'dan[6] sonra, çoğu New Yorklu -özellikle de New York polisi, itfaiyecisi ve Acil Servis Ekibi- acaba

teröristler bir daha saldırır mı, diye değil de, ne zaman saldıracaklar, diye merak ediyorlardı.

"Allah kahretsin! Ne oldu? Neler oluyor?"

"Sakin ol Mike." dedi Harry. "Patlama yok. En azından şimdilik. Bana tek söylenen, on dakika kadar önce, St. Patrick Katedrali'nden silah sesleri geldiği. O sırada First Lady Catherine'in cenazesi devam ediyordu, o yüzden de durum pek iç açıcı görünmüyor."

Balyoz gibi bir şeyin mideme çarptığını hissettim. Resmi cenazede silahla ateş mi edilmiş? St. Patrick'in içinde? Az önce mi? Bu sabah mı?

"Teröristler mi?" dedim. "Nerelilermiş?"

"Bunu daha bilmiyoruz." dedi patron. "Bildiğim, Manhattan Güney bölgesi komutanı Will Matthews olay yerinde ve seni de acilen oraya bekliyor."

Neden acaba? diye düşündüm. Cinayet masasına geçmeden önce New York Emniyeti'nde Rehine Arabuluculuk Ekibi'ndeydim.

Başım zaten yaşadığımız aile buhranıyla yeterince belada değilmiş gibi.

Felaketler hep üst üste geliyor, diye düşündüm. Hayatımın hikâyesi. Bunun sıradan bir barikat aşma olayı olmasını diledim. Daha da iyisi, bölge komutanı bana basit bir cinayet için ihtiyaç duymuştu. Barikatlarla ve cinayetlerle baş edebilirdim. Saçlarımı diken diken eden, "kitle imha silahı" meselesiydi.

"Arabuluculuk için mi gerekiyormuşum?" diye sordum patrona. "Belki de katedralde bir cinayet olmuştur. Biraz ipucu versen, Harry."

"Karşımdaki avaz avaz bağırıyordu, o yüzden soru soracak fırsat bulamadım." dedi patron. "Ama çocuk korosunda adam eksik diye çağırdıklarını da zannetmiyorum. Bir an önce oraya git ve öğrenebildiğin her şeyi öğren.

Sonra bana da neler ' olup bittiğini anlatırsın."

"Yola çıktım bile." dedim ve telefonu kapattım.

Yatak odasına gittim ve üstüme kot pantolonumu, pamuklu kazağımı ve New York Emniyeti rüzgârlığımı geçirdim. Cinayet Masası yazanı.

Yüzüme soğuk su çarptım ve kasadan Glock marka görev tabancamı çıkardım.

Mary Catherine, yanıma almam için hazırladığı kahve kabım ve kahverengi bir kesekâğıdına koyduğu keklerle giriş holünde beni bekliyordu. Zihnim ve adrenalin seviyelerim çıldırmış haldeyken bile, Maeve, Chrissy ve Shawna dışında herkesten nefret eden evin kedisi Socky'nin, Mary'nin ayak bileklerine süründüğünü fark ettim. Hızlı başlangıç yapmak, böyle bir şey olsa gerekti.

Bir iki kelimeyle teşekkür etmek ve ev işleriyle ilgili talimat vermek için uygun kelimeleri arıyordum ki, ön kapıyı açtı ve; "Git artık Mike." dedi.

İkinci Bölüm: Günahkârlar

Bölüm tarafından verilen mavi Impala'mı Beşinci Cadde ile 52. arasına kurulan barikatlara yanaştırırken, ağzımdan ufak bir ıslık kaçtı. Şehrin simgesi olan bu katedralde, St. Patrick Günü yürüyüşünden bu yana, bu kadar çok polisi bir arada görmemiştim.

Bu sefer, o aptal İskoç berelerinin, yoncaların ve gülümsemelerin yerinde, siyah kurşun geçirmez başlıklar, otomatik silahlar ve ölümüne ciddi çatık kaşlar vardı.

Rozetimi, mavi beyaz barikatlardan birisinin yanında duran bayan çavuşlardan birisine gösterdim. Beni seyyar kumanda merkezine, katedralin karşısında caddeye park edilmiş uzun, beyaz otobüse götürdü. Arabamı, Beşinci Cadde'yi 51. Cadde'deki barikatlara yakın bir yerde kapatan çöp kamyonlarının önünde park etmemi söyledi.

İki barikat, diye geçirdim aklımdan. Seyyar kumanda merkezleri. Bunlar tek bir cinayetin göstergeleri değildi, orası kesindi. Havada felaket kokusu vardı.

Arabamdan çıkarken, hava basıncıyla çalışan bir matkap vuruşu hissedildi ve başımı kaldırıp yukarı baktığımda, bir polis helikopterinin aniden Rockefeller Merkezi'nin arkasından çıktığını ve katedralin üzerinden alçaktan süzülerek geçtiğini gördüm. Helikopterin pervanesi, yerden tozlan, karton kahve kaplarını ve gazete sayfalarını döndürerek kaldırırken, helikopterin açık kapısından da bir nişancı, tüfeğinin namlu-suyla renkli camlan ve taş kuleleri tarıyordu.

İçerideki barikatın önünde, sokakta ilgiyi üzerine çeken, meşhur ve sansasyonel bir radyo sunucusuna rastladığımda, gözlerimi helikopterden ayırdım. Yanından geçerken, "Bu Allah'ın cezası rahipler bu sefer ne yaptılar?" dediğini duydum.

Park etmiş çöp kamyonlarının ızgaralarının arasındaki harekât toplanma alanına girerken durdum ve gözlerime inanamayarak etrafıma baktım. Acil Hizmet Birimi'nden yarım düzine polis başlarını yere yakın tutarak caddeyi

aşıyorlardı. Durdular ve kurşungeçirmez çelik yelekli sırtlarını kaldırımın kenarına park etmiş siyah, uzun cenaze arabasına dayadılar.

Bunlar Caroline Hopkins 'in cenazesinde nasıl olabilirdi?

Yalnızca bir yetmiş olmasına rağmen, kırık burnu ve -büyük olasılıkla, annesi dışında- herkese yöneltiği öfke dolu pis bakışıyla, Bölge Komutanı Will Matthews polis kuvvetlerinde hâlâ rastlanabilen en hırçın görünüşlü İrlandalı polisti.

Onu komuta merkezi otobüsünün tam önündeki kaldırımda dikilirken bulduğumda, az önce on dört buçuk raunt eldiven- siz dövüşmüş gibi duruyordu.

"Bennett." dedi. "Aramıza katıldığına sevindim. Durum şu. Belediye başkanı, eski başkan, kardinal, birkaç sinema, müzik ve spor yıldızı... başka kimler vardı? Eugena Humphrey ve üç bin kadar daha VIP, içeride ağır silahlı ve maskeli, bir düzine ya da daha fazla adam tarafından rehin tutuluyor. Buraya kadar dediklerimi anladın mı?"

Will Mathews'in biraz önce söylediklerini sindirmek çok zordu. Yalnızca belediye başkanı ve eski başkan bile insanın aklını başından almaya yeterken, bir de diğerleri vardı.

Bölge komutanı bana kavga etmeye hazır bir şekilde baktı, bağırıp çağırmaya devam etmek için benim biraz toparlanmamı bekliyordu.

"Ateş edenlerin terörist olup olmadıklarını bilmiyoruz. Kiliseden biraz önce salıverilen polislerden gelen ön raporlar, rehin alanların, en azından liderlerinin Arap olmadığını gösteriyor. Liderleri rehinelere bir konuşma yapmış, görgü tanıklarından alıntı yapıyorum, 'beyaz birisi gibi' konuşmuş. Bu kimliği belirsiz maskeli adamlar, otuz bir polis ve yaklaşık iki düzine kadar federal ajanı, ki bunlar arasında eski başkanın gizli servis birimi de var, ölümcül olmayan silahlarla etkisiz hale getirdiler. Gözyaşı bombası, plastik mermi ve elektrikli şok aletleri ile. Bununla da kalmıyor. Yirmi dakika önce. Beşinci Cadde'deki giriş kapılarını açtılar ve polislerle güvenlik elemanlarının hepsini kapı dışarı ettiler. Çoğu, ağzı bumu kırılmış ve gözü morarmış bir haldeydiler, ama anlaşılan onları serbest bıraktıkları gibi kolayca öldürebilirlerdi de. O yüzden, ufak tefek nimetler için minnettar olmalıyız sanırım."

Hayret ve şaşkınlık ifadesini yüzümden silmeye uğraştım, ki bu da hiç kolay bir iş değildi. Güvenlik inanılmaz derecede sağlam olmalıydı ve etkisiz hale getirmişlerdi, öyle mi? Üstelik ölümcül olmayan silahlar kullanarak?

"Ben nasıl yardımcı olabilirim?"

"Başlamak için harikulade bir soru. Ned Mason, en iyi arabulucumuz, yola çıktı geliyor, ama yukarı eyalette Orange County'de ya da ona benzer, saçma sapan bir yerde yaşıyor. Newburgh, galiba. Rehine pazarlık ekibinden çıktığını biliyorum, ama Ned buraya gelmeden adamlar ararsa diye, en iyi ikinci adama ihtiyacım vardı. Ayrıca, yanlış hatırlamıyorsam, medya tecrüben de iyi. Bu olayın başımıza çekirge sürüsü gibi toplayacağı basını oyalamanı isteyebilirim senden. Saldırı ekibinden Steve Reno sorumlu. Şu kuştan iner inmez onunla konuşabilirsin, tamam mı? Buradan ayrılma. Basına ne söyleyeceğini düşün."

Emirleri yerine getiriyor, "olduğum yerden kıpırdamadan" devasa, azametli kiliseye bakıyor ve nasıl birisinin ya da birilerinin böyle bir şey yapabileceğini tahmin etmeye çalışıyordum ki - SO.Caddedeki barikattan korkunç bir gürültü patırtı geldi. Bir şeyler ters gidiyordu. Üstelik de şu anda!

Üstsüz sarışın bir adam ve ağır makyajlı kızıl saçlı bir kadın barikatın arkasına geçip taban kuvvet koşmaya başladılar. Allah kahretsin! Kapatılmış durumdaki Beşinci Cadde'yi aşmayı başardılar ve Acil Durum

Birimi memurları cenaze arabasının arkasından fırlayıp onları zaptettiklerinde katedralin merdivenlerini tırmanıyorlardı.

Kızıl saçlının peruğu uçtu ve asker tıraşı ortaya çıktı. Sarışın çocuk hâlâ gülümsüyordu ve uyuşturucunun etkisiyle sersemlemiş gözbebekleri tabak kadar büyümüştü.

"Tek sevgi var! Travesti aşk!" diye bağırdı sarışın ve polisler onu ve tekmeler savuran travestiyi 51. Cadde'deki basının hemen önünden taşıyarak götürdüler.

Rahat bir nefes aldım. Dert edecek bir şey yoktu. İntihar bombası değildi. Sokak tiyatrosunda bir başka saçma sapan gösteri daha, New York şehri çok yaşasın.

Ben silahımı kınına yerleştirirken, Komutan Will Matthew'un ağzı açık bakakaldığını gördüm. Şapkasını çıkardı ve kısa kesilmiş saçlarım sıvazladı.

"Şansıma yanında sigara yoktur, değil mi?" dedi.

Başımı salladım. "Sigara kullanmıyorum." dedim.

"Ben de." dedi Will Matthes, uzaklaşırken. "Başlarım diye düşünmüştüm."

Yirmi dakika sonra FBI çok havalı bir biçimde olay yerine vardı; Dört tane simsiyah Chevy Suburban arabanın 49. Cadde'deki barikatı aşmasına izin verildi ve tepeden tırnağa silahlı bir komando ekibi arabalardan çıkarak caddeye doluştular. Uzun boyları ve zarif çabuklukları ile siyah üniformalı komandolar, profesyonel bir atlet takımını andırıyordu. Bunların FBl'ın meşhur Rehine Kurtarma Takımı olup olmadıklarını merak ettim. Bu tam onlara göre bir durumdu.

Kömür karası üniforması ve aynı renkte saçlarıyla orta yaşta bir adam yanıma geldi ve elimi sıktı.

"Mike Bennett?" dedi, dostane bir tavırla. "Paul Martelli. Kriz Arabuluculuk Birimi. Sorumlu özel ajan bizi Yirmi- Altıncı Federal Büro'dan gönderdi, siz arkadaşlara elimizden geldiğince yardımcı olacağız."

FBI'ın Kriz Arabuluculuk Birimi rehine pazarlıklarında rakip tanımıyordu. Martelli'nin kendisi de, arabuluculuk camiasında meşhurdu. Yazdığı kitap bu konunun kutsal kitabı kabul ediliyordu.

Genelde Federaller tüylerimi diken diken eder, ama kabul etmem lazım, Martelli'nin burada olmasına sevinmiştim. Rehine Arabuluculuk biriminde ben de bir iki iyi iş çıkarmıştım, ama aralarında böylesi yoktu. Özellikle de şu anda, Maeve ve çocuklara ne kadar üzüldüğüm düşünülürse. Bu durum, önem ve özgeçmiş açısından beni açıkça aşıyordu. Canı cehenneme, alabildiğim her yardıma ihtiyacım vardı.

"Gördüğüm kadarıyla iletişim ve basın işleriyle ilgilenilmiş." dedi Martelli, komuta merkezine ve barikatlara rahat tavırla bakarken. "Mike, ilk arabulucu kim?"

Önemsiz şeylerden bahsederken bile, etrafına sakinleştirici bir kendine güven yayıyordu. Bu oyunda neden bir numara olduğunu anlayabiliyordum.

"Şimdilik benim." dedim. "İyi adamımız buraya gelene kadar kaleyi bana emanet ettiler. O geldiğinde ben ikinci duruma geçeceğim. Acil Durum Hizmet Birimi'nden çavuş Steve Reno saldın ekibinden sorumlu. Son kararları Komutan Will Matthews, takım komutanımız veriyor."

Tüm kriz olayları katı bir emir komuta zinciri gerektirir. Arabulucu kendi başına karar alamaz. Rehine alanların taleplerine uygun hareket etmeden önce daha yüksek otoritelere sormak zorundadır. Bu, zaman kazandırmanın yanı sıra rehine alanlarla arabulucu arasında bir bağ kurulmasını da sağlar. Arabuluculuk yapılırken ve harekâta geçildiğinde işlerin ustaca planlanabilmesi için. Ayrıca, son sözü söyleyecek birisinin bulunması zorunludur da -Arabulucular konuşmaya devam etme eğiliminde olurlar, saldırı ekibindekiler ise ateş etme.

"Şu anda en önemli şey," dedi Martelli, yüzünde yarım bir gülümsemeyle, "sabırlı olabilmek. Hazırlık yapabilmek için biraz zaman kazanmamız gerekiyor. Böylece SWAT da saldırı istihbaratı toplayabilsin. Ve içeride her kim varsa onların biraz sakinleşmesi için de zaman lazım. Zaman baskıyı azaltır."

Sanırım bunu bir kitapta okumuştum - Paul Martelli'nin kitabında.

İkimiz birden dönüp, bir polisin tozlu siyah bir Suziki 750'nin üzerinde New York Emniyeti rüzgârlığı dalgalana dalgalana 49. Cadde kordonundan gürleyerek geçmesini izledik.

Motorundan inerken beni, "Temasa geçtiler mi?" diye bağırarak, selamladı Ned Mason.

Arabuluculuk ekibinden ayrılmadan önce, bir süre Mason'la çalışmıştım. Gür, açık kumral saçlı bu polis bir triatloncuydu ve aynı zamanda bir sağlıklı yaşam manyağıydı. Birçok kişi onu kendini beğenmiş ve sevimsiz birisi olarak görürdü, ama ben onun şu, yalnızlığı seven, kılı kırk yararak çalışan ve yalnızca kendi güçlü iradesinin kuvvetiyle takım işinden daha başarılı işler çıkaran tuhaf polislerden birisi olduğunu biliyordum.

"Henüz değil." dedim.

Mason'a kısaca bilgi vermeye başlamıştım ki. New York Emniyeti İletişim Bölümü çavuşlarından biri kafasının üstünde bir cep telefonu tutarak otobüsün kapısından başını çıkardı.

"Onlar arıyor!" dedi.

Hepimiz aceleyle otobüsün içerisine dolarken komutan Will Matthew de bize katıldı.

"Sana söylediğim her şeyi yaz!" dedi Mason kabaca. "Tek kelimesini bile kaçırma."

Anlaşılan Mason'ın ukala tavırları biraz olsun azalmamıştı. "911'i aramışlar. Oradan buraya yönlendirdik." dedi iletişim uzmanlarından biri, telefonu uzatırken. "Kim cevap verecek? Hanginiz, arkadaşlar?"

Will Matthews, Martelli ve ben, dinleyebilmek için kulaklıkları takarken Mason da telefonu polisin elinden çekerek aldı.

"Her kimsen." dedi. Mason karşı taraftakine. "Beni dikkatle dinle. Beni dinle."

Mason'ın sesi güçlü çıkıyordu, sert ve çok ciddi bir ses tonu vardı.

"Birleşik Devletler Ordusu konuşuyor. Yaptığınız şey hükümet arabuluculuk sınırlarını aştı. Birleşik Devletler Başkanı özel bir emir imzaladı ve tüm normal kanallar artık kapandı. Şu andan başlamak üzere, ya beş dakika içerisinde rehineleri bırakırsınız ya da öldürülürsünüz. Size verebileceğim tek garanti şu: Eğer silahlarınızı hemen bırakır ve herkesin çıkmasına izin verirseniz, hayatlarınız bağışlanacaktır. Bu sizin ilk ve tek şansınız. Şimdi cevap verin. Bu sizin son beş dakikanız mı?"

Mason çok gözü pek bir hamle yapıyordu, farkındaydım. Ordu Haber Alma tarafından bulunan, tartışmalı bir strateji kullanıyordu; amaç rehin alanların ödünü bokuna karıştırıp kuşatmayı bitirmekti. Pokerde ilk elden her şeyini masaya koymuştu. Baskı mazotsa, Mason biraz önce iki bin beş yüz kiloluk bir "daisy-cuffer"[7] bombası yollamıştı.

"Eğer bu orospu çocuğu," diye yanıtladı telefondaki ses, kısa bir süre bekledikten sonra da aynı sert ses tonunu kullanarak. "telefonu beş saniye içinde elinden bırakmazsa, eski başkan karısıyla öbür dünyada bir araya gelecek. Beş..."

Mason'in alnında derin bir kırışıklık oluştuğunu gördüğümde, onun için neredeyse üzülüyordum. Riskli bir blöf yapmıştı ve anlaşılan o ki, elinde patlamıştı. Üstelik yedek bir planı varmış gibi de durmuyordu.

"Dört." dedi telefondaki ses.

Komutan Will Matthew öne doğru bir adım attı.

"Mason!" dedi.

"Üç."

Mason telefona yapışmıştı, nefes almıyordu sanki.

Ve kimsenin bir şey yaptığı da yoktu.

"İki."

Ben fena bir arabulucu sayılmam, ama bu işi üç senedir yapmamıştım. Ve paçaları tekrar sıvamak için de pek güvenilir bir zaman değildi.

Ancak Ned Mason biraz önce yere çakılmış ve yanıp kül olmuştu. Hoşuma gitse de gitmese de, biraz paslansam da ikinci arabulucu olarak, devreye girmek benim görevimdi.

"Bir."

Otobüsün öbür tarafına geçtim ve telefonu Mason'ın elinden çekip aldım.

"Merhaba." dedim, sakin bir şekilde. "Adım Mike. Bu saçmalık için özür dilerim. Sizinle konuşan kişi yetkili değildi. Söylediklerinin hiçbirisini dikkate almayın. Arabulucu benim. Katedrale saldırmayacağız.

Aslında, kimsenin zarar görmesini istemiyoruz. Tekrar, biraz önce olanlar için özür dilerim. Kiminle konuşuyorum, acaba?"

"Az önce katedrali içindekilerle birlikte elime geçirdiğim düşünülürse," dedi sesin sahibi, "neden bana Jack demiyor- sun?"

"Pekâlâ Jack." dedim. "Benimle konuştuğun için teşekkürler."

"Önemli değil." dedi Jack. "Bana bir iyilik yapar mısın, Mike? Az önce telefona çıkan asker bozuntusu kaz kafalıya söyle, tepemize Entebbe Baskını gibi inmeden önce ona verecek haberlerim var. Bu mekândaki her pencere, kapı ve duvara harekete duyarlı lazer detektörler yerleştirdik ve bunları yüklü miktarda patlayıcıyı ateşleyecek şekilde kurduk. İçeri girmeyi denemese iyi eder.

"Aslında, St. Patty'nin üç mil çevresine sinek bile uçurmasa iyi eder, yoksa bu sokaktaki herkes havaya uçacak ve yeryüzünde benim krallığım hüküm sürecek. Aslında sizin yerinizde olsam, şu NYPD helikopterini çatıdan kaldırmayı da ciddi ciddi düşünürdüm. Ve bunu çabuk tarafından yapardım."

Komutan Will Matthews'i gözlerimle buldum ve otobüsün tepesine doğru bir elimle kesme hareketi yaptım. Will Matthews maiyetindeki polislerden biriyle konuştu, bir telsiz çatırtısı geldi ve birkaç saniye sonra, helikopterin pervane gürültüsü uzaklaşmaya başladı.

"Pekâlâ, Jack. Patronuma helikopteri çektirdim. Şimdi, içerideki herkes iyi mi? Tıbbi yardıma ihtiyaç duyabilecek yaşlılar olduğunu biliyoruz. Ateş edildiğine dair haberler geldi. Vurulan oldu mu?"

"Daha değil." dedi Jack.

Bu kışkırtıcı cevabı duymazdan geldim. Şimdilik... Aramızdaki bağı biraz daha sağlamlaştırdıktan sonra, adamın bu kusurlarını törpülemeyi deneyebilir, daha makul, daha sakin konuşmasını sağlayabilirdim.

"Yiyeceğe ya da suya ihtiyacınız var mı arkadaşlar?" diye sordum.

"Şimdilik iyiyiz." dedi Jack. "Bu aşamada, sana iki şey söyleyeceğim, bunları iyice kafana sokmam istiyorum. Bize ne istiyorsak vereceksiniz ve bu işten yakamızı kurtaracağız. Tekrar et. Mike."

"Size istediklerinizi vereceğiz ve bu işten yakanızı kurtaracaksınız." dedim hiç tereddüt etmeden. Biraz daha avantaj kazanana kadar, onun beni olabildiğince çabuk benimsemesini istiyordum. Beni istediklerini vermeye zaten istekli olan birisi olarak görmeliydi.

"Aferin oğluma." dedi Jack. "Biliyorum Mike, senin oturduğun yerden bunu görmesi biraz zor. İnanması biraz zor. O yüzden sana yardım etmek ve aklına bu düşüncenin tohumlarını ekmek istedim. Çünkü bu olacak. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın. Siz sıkı çocuklar ne kadar oflayıp puflasanız da olacak. Bu işten yakamızı sıyıracağız. "

"Benim işim, hepimizin bu işten tek parça halinde çıkmasını sağlamak. Buna sen de dâhilsin, Jack. Bana inanmanı istiyorum."

"Ay, Mike, ne şeker bir laf ettin. Ah, ve bir de şunu aklından çıkarma. Bu iş zaten bitti, tamam mı? Biz kazandık. Hadi sonra görüşürüz" dedi rehineci - ve telefon suratıma kapandı.

"Bu adamlar hakkında fikrin nedir, Mike?" Mason kaybettiği sesini aniden bulmuş gibiydi.

Cevap vermek üzereydim ki, komuta merkezinin camına en yakın ben olduğum için, dışarıda katedralin önündeki hareketliliği ilk gören de ben

oldum.

"Dur biraz." dedim. "Kapılar açılıyor. Ön kapı! Bir şeyler oluyor."

Çıldırmış haldeki telsiz çağrıları, polis dolu karavanın içinde benim çocukların ucuzcu dükkândan alınmış topları gibi sekti.

Başlangıçta yalnızca kilisenin loş girişini görebiliyordum. Ardından yırtık mavi gömleğiyle bir adam kapı ağzında belirdi. Parke taşlı meydana adım atarken, soluk güneş ışığında gözlerini kırpıştırıyordu.

Kimdi bu adam? Neler oluyordu?

"Hedefi görüyorum." diye nişancılardan birinin polis telsizinde bağırdığını duydum.

"Ateş etmeyin!" diye cevap verdi. Will Matthews.

Mavi gömlekli adamın arkasından topuğu kırık ayakkabısıyla bir kadın aksayarak çıktı.

"Hass..."dedi Will Matthews kısık bir sesle ve ardından ani bir insan seli katedralin ön basamaklarını doldurmaya başladı.

Yüzlerce, belki de binlerce insan. Beşinci Cadde'ye doluşuyordu.

Rehineciler herkesi serbest mi bırakıyorlardı? Etrafimdaki diğer polisler de en az benim kadar şaşırmış görünüyorlardı.

Bakakaldık, sessizce kilise cemaatinin ön merdivenlerden aşağı alelacele koşarak inmelerini izledik. Akıl almaz bir güruhtu. Üniformalı komandolar hemen müdahale etti ve insanları 49.Caddedeki barikattan güneye doğru yönlendirdiler.

"Bütün dedektifleri buraya getirin çabuk. Soygun, Özel Kurbanlar Birimi, herkesi!" Bırakılan rehinelerin kimliklerinin belirlenmesini ve sorgulanmasını istiyorum," diye gürledi Komutan Will Matthews yardımcı şeflerden birisine.

Ardından katedralin kapıları tekrar kapanmaya başladı. Bu sefer neler oluyordu?

Martelli omzuma vurdu.

"İyi iş çıkardın Mike." dedi. "Ders kitabı arabuluculuk tekniği. Az önce binlerce kişinin hayatını kurtardın."

İltifat hoşuma gitmişti, ama biraz önce olanların benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyordum.

Belki de sonuçta, Mason'ın kol bükme taktiği işe yaramıştı, ya da adamların sinirleri boşalmıştı.

Bütün bu olanlar o kadar abuk sabuktu ki.

"Bitti mi?" diye sordu Will Matthews. "Böyle bir şey olabilir mi?"

Elimde tuttuğum cep telefonu birdenbire çaldığında odadaki herkes yerinden hopladı.

"Benim tahminim," dedim, "bitmemiştir."

"Mike," dedi Jack, "orada işler nasıl ahbap? Herkes sağ salim vardı mı? Kimse kargaşada ezilip ölmemiştir umarım."

"Hayır Jack." dedim. "Herkes iyi görünüyor. Makul davrandığın için teşekkür ederim."

"Deniyorum, Mike. Elimden geleni yapıyorum. Yanlış anlama olsun istemedim... şimdi ufak balıklardan kurtulduğumuza göre, elimizde kalan balinalar hakkında konuşmak istiyorum."

Pencereden dışarı baktım ve serbest bırakılan insanları gözden geçirdim. Tanrım! Haklıydı. Eski başkan Hopkins neredeydi? New York Belediye Başkanı? Eugena Humphrey? Bütün liste başı kişiler içerideydi. Kaçı acaba?

"Herkesin işini kolaylaştırmak için otuz dört rehine tutuyoruz." dedi Jack, sanki zihnimi okuyormuş gibi.

"Meşhurlar, elbette, birkaç kodaman, bazı politikacılar. Bana bir faks numarası ver, sana listeyi fakslayayım. Taleplerimizle birlikte. Bu noktada işler gerçekten kolaylaşabilir ya da karışabilir, Mike. Tamamen size kalmış."

Ortam gerginleşiyordu, bu anlaşılıyordu. Enfes bir rehin alma olayıydı! Şimdiye kadar kalkışılan en şaşırtıcı eylemdi; kimse bunun yanına bile yaklaşamamıştı.

"Bütün kozlar bizim elimizde, Mike. Şu ana kadar, kimsenin canını yakmadık. Ama siz bunu şahsi bir mesele haline getirir ve içeri dalıp bizi yakalamak isterseniz, bu ülkenin hiç görmediği kadar çok kan akar. Yani, bütün o küçük aile işletmeleri geriye yalnızca şöhretleri bıraktı. İhraç

ettiğimiz bir tek bu kaldı. Film yıldızlan ve pop şarkıcıları, değil mi? Bize istediklerimizi ver Mike ve bu çirkinlik de bitsin. Kabul et. Biz baskın çıktık."

İnanılmaz ama, kendimi bir anlamda rahatlamış hissettim. Suçlular korkunç olabilir, özellikle de adam kaçıranlar. Ama en azından karşımızdakiler terörist değildi; ellerinden geldiğince çok insanı öldürmeye çalışan aklı başından gitmiş güçlerle uğraşmıyorduk. Olaydan sağ çıkmak isteyen birini yakalamak her zaman daha kolaydır.

"Bu işi biz de en senin kadar bitirmek istiyoruz Jack." dedim.

"Bunu duymak güzel Mike." dedi Jack. "Kulaklarıma müzik gibi geliyor. Çünkü sana ve diğer semiz kedilere, eski usul, Amerikan tarzı bir kurtuluş şansı vereceğim. Çıkış yolunuzu satın alacaksınız."

İletişim uzmanının elime tutuşturduğu faks numarasını verdikten bir saniye sonra, Jack telefonu kapattı. Paul Martelli kulaklıklarını çıkardı ve benim olduğum tarafa geldi. Yanıma oturdu. "İyi gidiyorsun, Mike. Sakinliğini koruyan taraf kazanır."

"Ne düşünüyorsun bu adamlar hakkında Paul?" diye sordum. "İlk izlenimin nedir?"

"Şey, deli olmadığı açıkça ortada." dedi Martelli. "Ve kendine güveni tam. Kendini onun yerine koy, onun bakış açısından bak. Tristate'deki bütün polisler etrafını çevirdi, ama o ukalalık yapıyor, espriler patlatıyor. Bana bizim bilmediğimiz bir şeyler biliyormuş gibi geliyor. Yalnızca bumun ne olduğunu çözemedim. Jack'in bilip de, bizim bilmediğimiz nedir?"

Başımla onayladım. Ben de benzer duygular içindeydim; yalnızca henüz kelimelere dökemiyordum. Jack'in bildiğinin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Muhtemelen son derece profesyonel, sıkı bir suçluyla karşı karşıyayız." diye devam etti Martelli. "Ayrıca, yaptığı bazı göndermeler askeri taktikleri bildiğini gösteriyor."

" Pencere ve kapılardaki patlayıcılar meselesi. Sence doğru mudur?"

"Şu ana kadar neler yaptığına bakacak olursak, bence evet, bunun gerçek bir tehdit olduğunu söyleyebiliriz. İçeri izinsiz girmeye kalkışırsak, binayı havaya uçuracak."

Ned Mason'i görmek için etrafa bakındım. Odanın en uzak köşesinde kendine bir sandalye bulmuştu. Havada hâlâ asılı duran başarısızlığından sonra, görünmez olmaya çalışıyor gibiydi.

"Ned söylesene," dedim, "bütün bu insanları neden serbest bıraktılar, onları ellerinde tutabilirlerdi. Sen bir anlam verebiliyor musun?"

Mason başını kaldırdı. Birilerinin onu hâlâ muhatap almasına şaşırmış gibiydi.

"Şey, bir düşünelim." dedi, ayağa kalkıp tekrar bizim aramıza katılırken. "İlkin, lojistik var. Bu fazladan rehinelere ihtiyaç duymuyorsa, onları neden tutsunlar. Hastalanabilirler, yaralanabilirler ve bu onun üstüne kalır. Veya daha kötüsü, direnmeye kalkışabilirler. Kalabalığı dağıtmak var. Bu kadar insanı uzun bir süre kontrol etmek sorun olabilir. Artı, benim gördüğüm baştan beri bir plan dahilinde hareket ediyorlar. Emniyet mensuplarını hemen dışarı attılar, çünkü karşı koymaya çalışacaklarını biliyorlardı."

Martelli başıyla onayladı ve; "Ayrıca, insanların çoğunu salıvermenin kameralar karşısında iyi duracağını düşünmüş de olabilirler. Bilirsin, halkı bırakmak. Zenginleri tutmak. Robin Hood tarzı bir şey. Seyirciye oynuyorlar." dedi.

"Orospu çocukları her şeyi düşünmüş, değil mi?" dedi Mason. "Olay mahali, Manhattan şehir merkezi. Güvenliğe adamlarını yerleştirme şekilleri. Bunu aylardır planlıyor olmalılar. Belki de yıllardır. Muazzam bir saldırı."

Yumruğum masaya indiğinde, kahve fincanlarımız yerinden oynadı. İşte buydu.

Beni rahatsız eden şey buydu. İnanamıyordum. Vardığım sonuç tüylerimi diken diken etti.

"Saldırı bütün ayrıntılarıyla planlanmıştı, öyle değil mi? Hiçbir detay atlanmamış. Ama ellerinde bir ceset olmadan, devlet cenazesine saldırmayı da planlayamazlardı. Bu adamlar bir punduna getirip, Caroline Hopkins'i öldürdüler."

Titiz, Beşinci Cadde'deki Saks mağazasının dördüncü katındaki resimli pencerede, buzlu camdaki devasa kar tanesinin arkasından, sokağa bakarak kıkırdadı.

'Şu salakların telaşla koşuşturmalarına bak' diye düşündü. Hoparlörlerden yayınlanan fa la la la la Noel saçmalıklarını, eski zamandan kalma bir piyano müziğiyle değiştirin ve karşınızda, Keystone Kops'un[8] Beşinci Cadde canlı performansı.

'Tanrım, ne güzel bir his' diye düşündü. Hafifçe titreyen elini gülümseyen yüzüne yaklaştırdı. İnkâr etmeyecekti, bunun için yaşıyordu.

Hazırdaki vahşi fantezi stoklarını bir karıştırdı. Bütün zamanların en sevilen fantezisinde kalabalık bir saatte, Grand Central İstasyonu'nun ortasında dikiliyordu. Birdenbire paltosunun cebinden bir şey çıkarıyordu. Bu, bazen bir samuray kılıcıydı. Bazen bir elektrikli testere. En sevdiği, alev makinesiydi. Asıl şok ve dehşet anı buydu işte.

"Fakat gerçek, fanteziye göre çok daha iyi." diye karar verdi, aşağıda aceleyle koşturmaya çalışan "yetkililere" ve "kriz uzmanlarına" bakarak.

Şu anda gerçek insanlar üzerinde kullanabileceği, gerçek bir güce sahipti.

Mağazanın parfüm kokulu havası içerisinde yayılan müzik aniden durdu. Yine ne olmuştu?

"Polis acil durum nedeniyle Beşinci Cadde Saks Mağazası'nı kapatmıştır. Lütfen en yakın çıkışa doğru ilerleyin ve sükûnetinizi koruyun. Tehlikede değilsiniz."

Titiz gülümsemesini gizlemekte zorlandı. Artık onun parçasını çalıyorlardı.

Karanlık arzularını gerçekleştirmişti. Onları dönüştürmüş, kendi lehine kullanmıştı.

O bir ustaydı.

Cebinden ıslak mendilini çıkardı. Paketi yırtarak açarken elleri bir parça titriyordu, fakat yüzünü silmeyi bitirdiğinde, bir taş kadar sakindi.

Ardından evini aradı - karısı ve çocuklarıyla konuştu. "Ben iyiyim, Helen. Tehlikede değilim."

Stephen Hopkins ana sunağın arkasındaki küçük şapelde, bir sıraya tek başına oturmuştu. Başı ellerinin arasına gömülmüş haldeydi. Caroline, öldüğü için, bu olanları görmedi diye memnun olacaktı neredeyse. O kadar iyi yürekliydi ki, bu yaşananlar onu derinden kırardı ve rol de yapmazdı.

Etrafındaki uzun sıralara dağılmış oturan, bir otuz kadar rehine vardı. Birçoğunun yüzleri tanıdıktı, çoğunlukla ünlü insanlar, Caroline'm hayır işi

ve başka güzel eylemler yapmaya razı ettiği cömert tiplerdi.

Başını kaldırıp şapelin önünde dikilen üç maskeli ve silahlı adama baktı. Orospu çocukları hep tetikteydiler. Askerlerin yanında olmaya alışkındı ve bunlar da ona askerleri hatırlatıyordu. Asker mi? Bunlar asker miydi? Eski ordu mensupları belki?

Bu, gerekçelerinin politik olduğu anlamına mı geliyordu? Saldırı başladığında ilk aklına gelen, bunların Ortadoğulu teröristler olduklarıydı - ama bu adamların Amerikalı oldukları açıkça belliydi. Bu herifler ne istiyordu? Nasıl bu kadar küstah olabiliyorlardı? Ve de insan ölüm karşısında nasıl bu kadar korkusuz olabilirdi?

Kısa boylu, kaslı bir rehineci ortadaki koridora geldi ve biraz da abartılı bir şekilde öksürerek boğazını temizledi.

"Herkese merhaba. Benim adım Jack. Şuradaki, kocaman ve kötü dostuma Küçük John diyebilirsiniz. Sizi böylesine alıkoyduğumuz için içtenlikle özür diliyoruz. Tuvaleti kullanmak isteyen olursa, lütfen elini kaldırsın, birisi size eşlik edecektir. Yiyecek ve suyumuz var. Gene, elinizi kaldırarak isteyebilirsiniz. Arkadaki banklarda ya da yerde uzanmakta serbestsiniz. Bizimle işbirliği yaparsanız, her şey yolunda gider. Yapmazsanız, sonuçlar sizin için hiç hoş olmaz. Seçim size kalmış."

Onlarla, sanki cezaya kalmış okul çocuklarıyla konuşurmuş gibi konuşan bu angut da kimdi? Stephen Hopkins, New York belediye başkanıyla aynı anda ayağa kalktı. Belediye başkanı yeniden yerine oturdu.

"Bütün bunlar ne demek oluyor?" dedi, kızgın bir biçimde. "Bizden ne istiyorsunuz? Karımın anısına neden saygı göstermiyorsunuz?"

"Sayın Başkan," dedi rehineci, koridordan aşağı gülümseyerek yürürken, "sesinizin tonu hiç hoş değil. Kibar olmak için ben kendimi zorluyorum. Size de aynısını yapmanızı tavsiye ederim."

Stephen Hopkins önündeki bankın arkasına öyle sıkı yapışmıştı ki, parmak eklemleri bembeyaz oldu. Kendisiyle kimsenin böyle konuşmasına alışık değildi. Çok uzun süredir.

"Ah affedersiniz," dedi. "terbiyeli olmamı istiyorsunuz, öyle mi? O zaman, kayak maskeli beyefendi, bu topluluğa neden kendilerini rehin aldıklarını bildirmeye tenezzül eder miydi acaba?"

Arka sıralardan birkaç rehine sinirli bir şekilde güldü ve oturdukları yerde biraz daha dikleştiler.

Rehinecilerin lideri kalabalığa baktı. O da bir kahkaha attı. Ve ardından eğilip eski başkanı beyaz saçlarından yakaladı.

"Niye? Niye? Niye?" dedi kulağına. "Senin zayıf tarafın hep bu oldu, Stevie kardeş.

Her şeyi bir mantığa oturtmak zorundasın." "Seni orospu çocuğu." diye haykırdı Hopkins, biraz da acı yüzünden. Saçları sanki kafatasından koparılıyormuş gibiydi. Bu ufak tefek adam, Jack, bayağı güçlüydü.

"Şimdi de anneme orospu mu dedin?" dedi Jack. "Kıçını o kadar çok öpen olmuş ki, orana tekme de yiyebileceğini unutmuşsun. Bana bir kez daha saygısızlık et, pislik herif, bağırsaklarını deşer ve sana yediririm."

Jack eski başkanı hızla koridora çekti. Sonunda, saçını bıraktı ve Hopkins kendini yere attı.

Rehineci uzun bir nefes saldı ve diğer rehinelere gülümsedi.

"Gördünüz mü? İşte sinirim geçti." dedi Jack. "Böylece tek zayıf tarafımı da görmüş oldunuz."

Uzun, düşünceli bir andan sonra, eski başkana doğru başparmağıyla bir işaret yaptı.

"Sayın Başkan, ne var biliyor musunuz? Bugün yeterince yoruldunuz." dedi. "Neden eve gitmiyorsunuz? Sizi azat ediyorum! Çıkarın şu adamı benim kilisemden."

Rehinecilerden ikisi eski başkam sert bir şekilde bileklerinden yakaladılar ve kilisenin ortasından, ön kapıya doğru sürüklemeye başladılar.

"Doğruyu söylemek gerekirse, Hopkins," diye eski başkanın arkasından bağırdı Jack. "Seninle tanıştıktan sonra, Nader'e oy verdiğime seviniyorum. İki seçimde de."

John Rooney, LA.Times'ın iddiasına göre "son on senenin en iyi film komedyeni," dua etmekteydi. Sonradan ciddi şekilde yoldan sapmış olsa da, bir Hıristiyan olarak vaftiz edilmişti; şimdi de sırasında elinden geldiğince sessiz oturuyor ve Göklerdeki Babamız duasını içinden avazı çıktığı kadar yüksek sesle söylüyordu.

Ufak ve sert bir şey ensesine çarpınca duayı yanda bıraktı. Aşağı baktığında, yanındaki sıranın üstünde buruşturulmuş küçük bir kâğıt olduğunu gördü. Bu da neydi böyle?

Kâğıt top, bir dua kitabından yırtılan sayfadan yapılmıştı. Birisi siyah mürekkeple nota cetvelinin hemen üstüne BENİ AÇ yazmıştı.

Notu avucunun için alırken başını kaldırıp kendilerine göz kulak olan rehineciye baktı. En büyük olanın -Küçük John muydu, neydi?- sunağın üstüne araba tamponuna oturmuş gibi oturduğunu gördü. Adam esnerken ağzını o kadar açıyordu ki, Rooney onun azıdişlerini seçebilirdi.

Rooney notu kucağında açtı.

ROONEY-ARKANDAKİSIRADAYIM. YAVAŞÇA SENİN SIRANIN ORTASINA KAY Kİ, KONUŞABİLELİM. NE YAPARSAN YAP ÖNDEKİ PİSLİĞİN SENİ GÖRMESİNE İZİN VERME.

Rooney notu cebine sokuşturdu, en azından ondan kurtulana kadar. Birkaç dakika içerisinde de, sıranın cilalı kerestesinin üzerinde kayarak yer değiştirdi.

Yarı yola geldiğinde, arkasından ciddi bir sesin fısıldadığını duydu, "Tanrı aşkına, Rooney. Yavaşça dedim, buz pateni yap demedim."

"Pardon." diye fısıldadı Rooney.

"Hopkins'e ne yaptıklarını gördün mü?" dedi Conlan.

Rooney suratı asık, başıyla onayladı. "Biz kalanları niye tutuyorlar dersin?" dedi.

"İyi bir nedeni olamaz." dedi Conlan. "Sana garanti veririm. Beni ürküten bu kilisenin polislerle çevrilmiş olması. Bu adamları vurulmaktan ya da hapse girmekten koruyan tek şey biziz."

"Ne yapabiliriz ki?" dedi Rooney.

"Karşı koyabiliriz." dedi Conlan. "Todd Snow arkamdaki sırada. O da arkasındaki kodamanla, Xavier Brown'la konuşuyor. Seninle beraber -dört ediyor."

"Ne yapmak için?" diye sordu Rooney. "Ağzını açtı diye Hopkins'e ne yaptıklarını gördün."

"Şimdilik bekleyeceğiz. Sabırlı olup fırsat kollayacağız. Dördümüz bu adamlardan bir iki tanesiyle baş edebiliriz. Ondan sonrasına da bakarız. John, başka şansımız olmayabilir."

New York Times muhabiri Cathy Calvin'in katedralden azat edildiğinde duyduğu sevinç, diğer herkesle birlikte, polis tarafından sorgulanmak için sırada beklemesi gerekliliği karşısında duyduğu rahatsızlık yüzünden buhar olup gitmişti. NYPD bütün tutukluları Beşinci Cadde'deki Saks'ın dışında toplamıştı ve kaldırıma kurulan portatif sandalyelerde sıra halinde oturan dört dedektiften birisi tarafından sorgulanmadan da kimseyi bırakmıyorlardı.

Calvin ilk kez olarak mavi-beyaz barikatların arkasındaki haber minibüsünü ve mikrodalga kulelerini fark etti. Kuleler kalabalığın arasından, işgalci bir donanmaya ait gemi direklerini andırırcasına yükseliyorlardı.

Bir saniye. Aklından geçenlere de bakın. Üstelik bundan yakmıyor muydu? O herkesin olmak istediği yerdeydi. Ringin tam ortasındaydı!

Calvin konumunun stratejik önemini çabucak hesapladı. Katedrale daha önce gelmişti, saldırıdan önce, sırasında ve sonrasında. Rehin alma olayının görgü tanıklarından birisiydi, bu da onu ayrıcalıklı birisi yapıyordu.

Ardından Carmella'yı gördü, iç çamaşırı mankeni, sırada üç kişi arkasındaydı. Pek liste başı sayılmazdı, ama yine de iyi bir başlangıçtı.

"Carmella? Selam. The Times'tan Cathy Calvin. İyi misin? Olay olduğunda neredeydin? İçeride ne gördün?"

"Sol öne yakındım." dedi, bir seksen beşlik sarışın güzel bir Avusturyalı-Amerikalı aksanıyla. "Zavallı Caroline'ın tabutu bizim sıranın yanından yeni geçmişti. Zen Eberhard, korumam, tam kasığından gözyaşı bombası kovanıyla vuruldu. Şimdi de onu hiçbir yerde bulamıyorum. Cebine mesaj yollayıp duruyorum, ama cevap vermiyor. Onu gördün mü?"

Cathy Calvin selvi boylu mankene merakla baktı. Belki de şok geçiriyordu. 'Umarım öyledir' diye düşündü.

"Hım, gördüğümü sanmıyorum." dedi Cathy. "Dedikodulara bakılırsa rehinelerin hepsi serbest bırakılmamış. Bu konuda bir şey biliyor musun? Sen neler duydun?"

"Uyuyor musun?" dedi sarışın. "John Rooney'yi görüyor musun? Ya da Laura Winston'u ya da şu küçük Mercedes şırfıntısını? Onlar hâlâ içerideler.

Belediye Başkanı da içeride. Bu rehinecilerde de hiç zevk yokmuş. Yoksa ne diye bu zavallı tipleri tutup beni serbest bıraksınlar?"

Ne diye, gerçekten de, diye düşündü Cathy Calvin, başıyla onaylayarak ve ihtiyatlı bir şekilde mankenden geri geri uzaklaşırken. Bu manyak kadın hâlâ içeride olmadığı için yakınıyordu. VIP odası kuşatma altında bile olsa, orada olmak istiyordu. Tabii, şöhretler gerçekten de normaldi. Tıpkı sizin benim gibiydiler.

Calvin kalabalığa bir sessizlik yayılırken dönüp uzaklaştı. Başını diğerleriyle birlikte katedrale doğru çevirdi.

Çöp kamyonunun kapağının üstünden katedralin ana giriş kapılarından bir tanesinin tepesini görebiliyordu. Gene neler oluyordu! Öne doğru koştu, sıcak son habere olabildiği kadar yakın olabilmek için telaşla seğirtti.

Ve ardından, bu sabah ikinci veya belki de, üçüncü kez The Times muhabiri gözlerine inanamadı.

"Aman Tanrım!" dedi dudaklarının arasından, yüksek sesle.

Katedralin kapılan ikinci kez ardına kadar açıldığında komuta merkezi otobüsündeydim, Martelli ve Mason ile arabuluculuk stratejisi üzerinde tartışıyorduk.

Dışarı çıkanın kim olduğunu gördüğümde sanki birisi gömleğimin arkasından bir kova buz boşaltmış gibi hissettim.

Tanrım. Şimdi neyin peşindeydi bu adamlar?

Stephen Hopkins suratında bir hayret ifadesiyle, parke taşlı meydana tökezleyerek indi ve arkasından kapılar hızla kapandı. Hopkins'i bırakmışlardı. Ama neden?

"Rehinecilerden hiç beklenmedik bir hareket daha," diye düşündüm midemde tuhaf bir bulanma hissiyle. Eski başkam serbest bırakmış olmaları harikaydı da, karman çorman bir yol izliyorlardı, öngörmek imkânsızdı. Amaç bu muydu? Hiç sanmıyordum.

Hem polislerden hem de barikatların arkasındaki halktan kendiliğinden ve gürültülü bir sevinç yükseldi.

"İçeri girin." dediğini duydum Komutan Will Matthews'in. "Başkanı alın. Tekrar ediyorum. İçeri girin ve onu oradan çıkarın. Hemen!"

Bölge komutanının ağzından kelimeler daha tam çıkmadan ESU'dan yarım düzine polis, eski başkanı neredeyse yere devirip yakaladılar ve 50. Cadde'nin arkasındaki çöp

kamyonu barikatının arkasına aceleyle taşıdılar.

Karavanın penceresinden katedrali izleyerek orada öylece dikildim. Tüyler ürpertici gotik kemerler, soluk granitten duvarlar, ve koyu renkli boyalı camlar ve şimdi de Stephen Hopkins zarar görmeden serbest bırakılmıştı.

Bu işi çözecek bir yol bulmak zorundaydım. Maeve ve çocuklar geldi aklıma. Genelde mazeret uyduran bir insan değilimdir, ama başımda zaten yeterince sorun yok muydu? Başka bir buhrana ihtiyacım varmış gibi miydi, gerçekten?

Paul Martelli'nin eli omzumu buldu. "Bu dehşet verici durumda olabilecek en iyi işi çıkarıyorsun Mike." dedi, sanki zihnimden geçenleri okuyormuş gibi. "Bu pis durumdan içerideki sefiller sorumlu. Unutma. Bunu unutma."

"Hey, ormandaki tavşanı avlamaya girişen uluslararası casusluk örgüleriyle ilgili fıkrayı duydun mu?" dedi Mason, karavanın köşesinden.

Başımı kaldırıp ona baktım. Fıkra anlatma zamanıydı galiba.

"Hayır." dedim kibarca.

"Önden CIA'i gönderirler, tamam mı?" dedi. Mason. "CIA geri gelir, operasyon ekibi ortada bir tavşan ve bir orman olmadığını rapor eder. Ardından FBI (Fazlasıyla Budala İnceleme ekibini) gönderirler ve orman birden alevler içerisinde kalır. Tavşanın patlamaya eğilimli olduğunu ve onu elinde bir Zippo ile gördüklerine dair rapor verirler. Ormana NYPD'yi gönderdiklerinde ne oluyor, biliyor musun?"

"Hayır, ama bana söyleyeceğine eminim." dedim yüzümde yorgun bir gülümseme teşebbüsüyle.

"İki dedektif içeri girer ve beş dakika sonra, kelepçeli bir ayıyı taşıyarak dışarı çıkarlar. Ayının bir gözü mosmordur, ve 'Tamam, tamam, ben bir tavşanım, ben bir tavşanım.' deyip durmaktadır."

Ben gözlerimi devirirken Martelli Mason'a baktı.

"Bu şaka fena değildi." dedi Martelli. "Çünkü berbattı."

Eugena Humphrey kıpırdamadan ve uyuşmuş bir halde oturmaktaydı, sunağın önündeki mumların yanıp sönen alevlerine bakıyordu. Son bir

saatte yaşananlara bir çeşit anlam vermeye çalışıyordu.

Los Angeles'lı sohbet programı sunucusu dehşet verici çetin sınavlardan geçmek için ilk önce insanın kendi duygularını yatıştırması gerektiğini biliyordu. Şapelin güney duvarı boyunca uzanan adaklık mumlar dikkatini hemen çekti. Altın sarısı ve kırmızı camın arkasında yanan ufacık beyaz alevlerde insanı rahatlatan, teskin eden bir şeyler vardı.

Bunu atlatabilirim, diye düşündü kendi kendine. Şu anda kilisenin dışında çok sayıda kurtarıcı toplanıyor olmalıydı. Ve tabii bir de basın. Bu büyüklükte bir şey mutlaka çözülürdü; sadece bu kadar büyük olması bile çözülmesi için yeterliydi.

Eugena zorlukla yutkundu ve nefesini bıraktı.

Her şey çözümlenecekti.

Katedrale cenaze için ilk geldiğinde, yüksek taş ve mermer duvarların çok soğuk, çok çıplak olduklarını düşünmüştü. Ancak adaklık mumlara birkaç dakika baktıktan ve mekânın yoğun sessizliğini hissettikten sonra burasının, annesinin eskiden onu her pazar götürdüğü West Virginia'daki Protestan kiliseyle aynı manevi sıcaklığı dışa vurduğunu fark etmişti.

"Tanrım!" diye fısıldadı, yanında oturan kadın. "Tanrım. Bu dehşet nasıl bitecek?"

Bu Laura Winston'di, The New York moda magazin geleneğinden. Zavallı Laura hâlâ titriyordu. Gri-mavi gözleri, ameliyatla sıkılaştırılmış yüzünden fırlayacaklarmış gibi dışarı çıkmışlardı. Eugena onu, modayı belirleyenlerden birisi olarak programına çıkarmaya teşebbüs ettiği zamanı hatırladı. Laura'nın özel numarasını ele geçirmiş ve bu fikrini konuşmak için onu aramıştı - dünyanın modayı en iyi takip eden kadınından gerçek bütçeler için tavsiyeler.

Ve ahizeden patlayan yüksek, çatlak kahkahayı hâlâ hatırlıyordu. "Ah, bu fikri sana kim verdi?" demişti Winston. "Calvin, değil mi? Calvin'e söyle, o Gap için çalışmaya başlarsa ben de Eugena'in programına çıkarım."

Daha da kötüsü Winston, üç ay sonra, bir gündüz programında nHaute Couture Kaldırım Mağazalarıyla Buluşuyor" adlı bir bölümde konuk oldu. Ama Oprah'nın programına, Eugena'in en büyük rakibinin.

Zavallı kadın şimdi eriyip bitmiş, gerçi, değil mi? diye düşündü Eugena şefkatle.

Gaddar davranmıştı, ama o o zamandı. Eugena ikisinin arasmdaki sıradan uzandı. Şimdi bu zamandı.

Siyah yumuşak eli moda ikonunun kemikli beyaz elini buldu ve kadın gözlerine bakana kadar yavaşça sıktı. Eugena kolunu perişan haldeki kadına doladı, artık güçlükle soluk alıp vermeye başlamıştı.

"Şimdi, bir kilisedeyiz ve Tanrı'nın ellerindeyiz," dedi Eugena yatıştırıcı bir sesle. Kendi sesindeki gücü ve inancı duyabiliyordu, bununla gurur duydu.

Bunu atlatabilirdi. Hepsi atlatabilirdi. Bir şekilde, bir yolla.

"Her şey yoluna girecek." dedi. "Bir şey yok Laura. Bunlar da geçecek." "Evet. Ama bizler hâlâ hayatta olacak mıyız?"

Laura Winston gözyaşlarının çoğunu cebinden çıkardığı son derece şık, kırmızı bir ipek eşarba silip Eugena'e iyi yürekliliği için çabucak teşekkür ettiği sırada sunak tarafında kopan bir kargaşanın gürültüsü geldi.

Birisi ayağa kalkıyordu!

Sarışın saçın karışıklığından ve siyah mini etekten bunun özel tasarım-süprüntü Mercedes Freer olduğu anlaşılıyordu.

Mercedes şapelin arka tarafında doğru yürürken on iki santimlik iğne topukları mermerin üzerinde yankılandı.

"Otur Allah 'ın Cezası!" diye bağırdı rehinecilerden biri gecikmeden ve çok yüksek sesle.

"Allah Kahretsin, birisiyle konuşabilir miyim, lütfen? Patronla konuşmak istiyorum, sıçtığımın sakıncası yoksa?" dedi diva, bozuk dili kilisenin duvarlarında yankılanıyordu. "Yetkili birisiyle konuşmama izin verin yeter!"

Laura ve Eugena, diğer rehinelerle birlikte sahneyi izlemek için başlarını uzattılar. Bu çatlak kadın ne peşindeydi?

Rehinecilerin başı bir saniye sonra olay yerindeydi.

"Ne var?" dedi Jack. "Benimle konuş. Hayranınızım nasıl olsa. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Mercedes elmas küpelerinden önce bir tanesini sonra öbürünü çekerek çıkardı ve Jack'e uzattı.

"Bunlar Cartier" dedi, yavaşça fısıldayarak. "Onlar için çeyrek milyon dolar ödedim, ya da ödettim, her neyse. Şimdi, bu akşam Leno'nım programında olmam lazım. O da altıda kayda başlar, LA. saatiyle. Zaten geç kaldım. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Politik ya da dindar biri değilim, hiç biri. Ajansım Ave Maria'I söylemem için anlaştı ve ardından da volta... Lütfen al bunları. Sahte değiller ve hepsi senin. Yetmezse, menajerimle telefonda konuşabilirsin. Yeter ki iste. Anlaşabiliriz, tatlım."

Eugena, bu beyaz kızın kenar mahalle dilberi ağzıyla konuşmasını gözlerini kırpıştırarak dinledi. Eugena bir sene önce programı için ondan randevu aldıktan sonra, biyografisinde onun Conneticut, New Canaanlı beyaz, orta sınıf bir aileden geldiğini okumuştu. Eugena sesindeki gidermek için kütüphanelerden aldığı onca kitabı düşündü. Bu tepe taklak dünya ne kadar acınacak bir duruma gelmişti.

Rehineci küpeleri sanki paha biçermiş gibi kaldırdı. Ardından teker teker kızın suratının ortasına savurdu.

"Peki, ya onun yerine," dedi yavaşça, "sen kahpe o kıçının üstüne otursan nasıl olur?"

Mercedes'in suratı karardı. Ardından da parmaklarını rehinecinin suratına şaklattı. "Kahpe mi?" dedi kızgın bir şekilde. "Sen kimle konuştuğunu sanıyorsun, bastı bacak?"

Rehineci cebinden derhal teneke bir sprey çıkardı. Şarkıcıyı saçından kavradı ve spreyi suratına boşalttı. Sprey boyunca çığlıklar atan Mercedes'in yüzünde su kabarcıkları oluşuyordu sanki.

Mercedes dizlerinin üstüne çökerken. Jack sakin bir şekilde onu saçından çekerek mermer koridorda sürükledi, kuzey duvarındaki günah çıkarma hücresinin kapısına kadar. Kapıyı açtı, kızı tüm gücüyle içeri fırlattı ve kapıyı çarparak kapadı.

"Kahpeye kahpe muamelesi." dedi, gözleri fal taşı gibi açılmış rehinelere. "Seyahat planlarını tartışmak isteyen başka kimse var mı?"

Sonra, Jack sessizlikte ayağını yere vurdu.

"Ben de yoktur diye tahmin etmiştim." dedi, sonunda. "Dinleyin çocuklar. Teke tek bir sorgulamaya başlamamız gerekiyor, o yüzden herkesten şapelin arkasında sag taraftaki ilk kapının önünde sıraya girmesini istiyorum. Hemen!"

Eugena ayağa kalktı ve diğer rehinelerle birlikte uysal uysal arka tarafa döndü. Koridordan çıkarken Mercedes'in günah çıkarma kabininden gelen hıçkırıkları duyuluyordu.

Onun için neredeyse üzülecekti, ama bu adamları öfkelendirmenin âlemi neydi? Ne olacak sanmıştı? Ne düşünmüştü? Muhtemelen gitmesine gerçekten izin vereceklerini düşünmüştür, diye karar verdi Eugena. Şımarık bir müzik yıldızına en son hangi insan evladı hayır demiştir ki?

Diğerlerinin arkasında sıraya girerken, buradaki herkesin içerisinde kendilerini rehin tutan kişilerle konuşabilecek bir tek o vardı, buna karar verdi. Kimsenin onun kadar başarılı olma şansı yoktu.

Titreşen mum alevlerinin oluşturduğu altın sarısı, parlak sıraya çevirdi bakışlarını. Belki de burada olmasının nedeni buydu.

Denemek ve konuşarak bu işten kurtulmalarını sağlamak.

Charlie Conlan kendi "görüşmesi" için, güney koridorunun ilerisindeki mor perdeli günah çıkarma kabininin önünde sıra bekliyordu.

Ona kalırsa, bütün bunlar biraz melodramatikti, maskeler ve kıyafetler gibi daha çok ucuz korkutma taktikleriydi. Rehineciler ortamın gotik havasından yararlanmaya çalışıyor gibiydiler, insanları korkutuyor ve sürekli gergin vaziyette tutuyorlardı. Aslında, bunlar oldukça zeki taktiklerdi.

Conlan kendisi gibi gençliğini geride bırakmış rock yıldızlarının pek sıkı olmadıklarını biliyordu. Fakat çok azının geçmişi kendisininkine benzeyebilirdi. Detroit'in fakir kenar mahalle sokaklarında büyürken öğrenemediklerini, 1969 yılının büyük bir kısmını Hanoi Hüton"da geçirdiği uzatmalı ziyareti sırasında öğrenmişti.

Koyu ahşap kapı sonunda açılıp içeriden bir kadın, Marilyn Rubenstein, "görüşmesinden" çıktığında, Conlan kendini hazırladı. Genç artist yanına yaklaştıkça onun ne kadar sarsılmış olduğunu gördü. Sarı saçları terden kafasına yapışmıştı ve saydamlaşmış gözleri biraz önce iğrenç bir şeylere tanık olmaya zorlanmış gibi bakıyorlardı.

Muhafızlar geçmesine izin verdiklerinde Conlan'ı ağzı açık bakarken yakaladı. "Ne derlerse yap!" diye fısıldayarak akıl verdi.

' "Sıradaki,"' dedi kapıdaki rehineci, sıkılmış bir sesle, "o da sensin, seksi şey."

Conlan tereddüt etti; ardından da mermer girişten geçip odaya girdi.

Bu bir günah çıkarma kabini değildi, hemen farkına vardı Conlan. Küçük bir güvenlik odasıydı. Bir iki katlanabilen sandalye, bir masa. Bir kahve makinesi ve duvarın kenarında metal bir masanın üzerinde şarj olan bir sıra telsiz.

Odanın ortasındaki metal bir masanın üzerinde rehinecilerin lideri Jack oturuyordu. Masanın karşısındaki boş metal sandalyeyi işaret etti.

"Bay Conlan, oturun lütfen. Bu arada, sizin büyük bir hayranınızım."

Conlan oturdu. "Teşekkürler."

İkisinin arasında duran masada iki nesne vardı. Plastik torbanın içerisinde duran bir kelepçe ve bir rulo koli bandı. Conlan nesneler üzerinde göz gezdirdi, korku hissinin yükselmesine engel olmaya çalıştı. Onlara bir şey belli etme, Charlie. Her şeyi içinde tut.

Jack kucağında duran klipsli not defterini kaldırdı. Kalemini tıkırdattı.

"Pekâlâ, Bay Charlie Conlan," dedi. "işimizi kolaylaştırmak için sizden mali işlerinize bakanların isimlerini ve numaralarını isteyeceğim. Hesaplarınıza ulaşmak için gereken her türlü pin ya da giriş kodu, şifre, bu çeşit şeyler çok işimize yarar."

Conlan, Jack'le göz teması kurarken kendisini gülümsemeye zorladı.

"Demek her şey parayla ilgiliydi?" dedi.

Rehineci kalemini not defterine vurdu ve kaşlarını çattı.

"Tembel tembel sohbet edecek vaktim yok, Bay Conlan." dedi Jack. "Bizimle işbirliği yapacak mısınız, yapmayacak mısınız? Son şansınız."

Conlan sının biraz zorlamak gerektiğine karar verdi. Karşısındakilere kimle uğraştıklarını gösterecekti.

"Bir saniye düşüneyim." dedi, çenesini parmaklarıyla okşayarak. "Aaaa, hımmm, kahretsin, hayır?"

Jack yavaşça kelepçeyi plastik torbadan çıkardı ve ayağa kalktı. Conlan'ın arkasına dolaştı ve çabucak, usta bir şekilde bileklerini arkasından kelepçeledi.

Conlan ilk darbenin gelmesini bekleyerek dişlerini sıktı. Kerpetenle dişleri sökülmüştü. "Bu Napoleon kılıklı piç kurusu yanında öğle yemeğiyle

gelmiştir umarım." diye düşündü.

Ama ilk darbe gelmedi.

Onun yerine hızlı bir hışırtı sesi geldi - ve plastik torba Conlan'ın kafasına geçti.

Koli bandından yüksek bir ses geldi ve ardından kement gibi bir baskı Charlie Conlan'ın boynunun çevresini kapladı, torba hava geçirmez bir mühürle kapandı. Gözeneklerinden anında ter boşanmaya başladı. Torba, derisine makine yağı gibi yapıştı ve panikle nefes almaya çalıştıkça, ağzının ve burun deliklerinin etrafında titreşti.

"Burası biraz sıcak oldu değil mi, sıkı çocuk?" dedi Jack, torbanın Conlan'ın kulağına yakın ince dokusu üzerinden.

Conlan tıkalı ağzından konuşmaya çalıştı. Boğazı yanmaya başlamıştı. Oh, Tanrım, hayır. Böyle olmasın, lütfen.

Conlan şiddetle sarsılırken. Jack oturdu, esnedi ve bacak bacak üstüne attı. Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra. Jack saatine baktı.

"Oksijene karşılık nakit programımız başlıyor, katılmak ister misin?" diye sordu. "Sana kalmış."

Şiddetle başını sallarken, plastik torba Conlan'ın kulaklarında uğuldadı.

Jack masanın üzerinden uzandı ve torbanın üzerinde ufak bir delik açarken hava, güzel hava, eldivenli parmağının etrafından içeri doldu.

"Beatles'dan etkilendiğini sanıyordum Charlie." dedi Jack, gülümseyerek parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutarken. "Hadi canım, nasıl hatırlamazsın? 'Hayatta en güzel şeyler bedavadır.'""

Conlan kafasını yere eğmiş şekilde nefes almaya çalıştı ve hırıltıyla soludu. Not defteri çenesinin yanına gelmişti. Üstüne de bir kalem yerleştirildi.

Kalemi eline alırken geri dönen oksijenle birlikte kafasından iki düşünce geçti. İlki bir duaydı, ikincisi ise küfür.

"Tanrım. Boku yedik."

Biraz önce Maeve'yle telefonla konuşmuştum ve"düşünüyordum, benim onun sesini duymaya, onun benimkini duymaya olduğundan daha çok ihtiyacım vardı.

O sırada Steve Reno aylak aylak gezmeye çıkmış gibi, komuta karavanına bir kutu sandviç ve kahve taşıyarak girdi. Bir yandan elimi sıkarak kahvelerden bir tanesini bana verdi.

Onu birkaç kuşatmadan hatırlıyordum. NYPD'deki birçok önemli polis gibi, bu uzun boylu, uzun saçlı, kaslı operasyon polisi de pek normal değildi. Kimse barikat kurulmuş bir kapının ardından onun kadar sabırlı ve şefkatli olamazdı -ama kapının tekmelenip içeri girilmesi gerektiğinde de onun hızına kimse yetişemezdi. Steve Reno kesinlikle gizemli birisiydi. Şu ana kadar üç kere evlenmişti, beş çocuğu vardı, So- Ho'da yaşıyordu, ama arka camında Sepmpre Fi[9] yapışkanı olan bir pikap kamyonet kullanıyordu.

Arkasında siyah SWAT kazaklarıyla iki FBI komandosu vardı. İçlerinde kısa boylu olanı bir tesisatçıya ya da meslek lisesi öğretmenine benziyordu, ama karavanı ve beni, bir fotokopi makinesinin ışıklı çubuğunun etkili gezinişi gibi tarayan parlak yeşil gözleri bu görüntüye uymuyordu.

"Mike, bu HRT'den Dave Oakley." dedi Steve bana. "Yaşayan en muhteşem operasyon ekip şefi."

"Ve öyle de kalsın, ha, Steve? Bugün işi yüzümüze gözümüze bulaştırmayalım." dedi komando, şaka yapmadan ve sertçe gülerek. Bir yandan da nasırlı elini uzatıp benimle tokalaştı. "İçerideki yeni arkadaşlarımızın derdi nedir?"

Bildiğim kadarıyla olanları anlattım. Komandonun yüz ifadesindeki tek değişiklik, ben patlayıcılardan bahsettiğimde dudaklarını büzmesi oldu. Anlatmayı bitirdiğimde hızlı bir şekilde başıyla onayladı.

"Bugün işimiz hiç kolay değil." dedi Reno sonunda. "Gizli Servis'le konuştuk. Başkan Hopkins onlara kalan rehinelerin en arkadaki Lady şapelinde tutulduklarını söylemiş. Rehinecileri son derece sakin olmalarının yanı sıra, ellerinde tuttuklarının tavırlarına da hiçbir şekilde katlanmadıklarını biliyoruz. Eğitilmiş, disiplinli tiplere benziyorlar. Terörist değiller. Ve anlaşılan Amerikalılar. Ben böylesini hiç görmemiştim."

"Biz de görmemiştik." dedim, Reno'nun arkasında kapı tekrar açılırken. ESU polisi yanında kepli, yaşlı bir adamla içeri girdi. Yaşlı adam elinde karton bir silindir taşıyordu. Bu da ne halt demek oluyordu?

"Ben Mike Nardy, katedralin bekçisiyim." dedi, silindirin kapağını açarken. "Papaz bunu size getirmemi söyledi."

Planları açmasına yardım ettim. Kâğıtlar eskiydi, köşeleri sararmıştı, ama katedralin ayrıntıları kapsamlı bir şekilde gösterilmişti. Reno, Oakley ve Komutan Will Matthes planlara bakarken planların üzerine bir iki gevezelik eden telsiz koyarak açık durmalarını sağladım.

St. Patrick Katedrali'nin tepeden görünüşü haç şeklindeydi. Beşinci Cadde'deki ana giriş, uzun tarafın uçundaydı, 50. ve 51. caddelerdeki girişlerse kısa kenarların ucunda. Lady Şapeli, haçın uzun tarafının tepesinde bir çıkıntı gibiydi; dışarı ya da içeri açılmıyordu.

"Kırk dokuzdaki Saks mağazasına ve Beşinci Cadde'de arkamızdaki 620 numaraya nişancılar yerleştirdim." dedi Oakley. "Lady Şapeli'ni izlemesi için bir tane de Madison'un arkasına koymam lazım. Kahretsin, bu vitray camlar içeriyi ancak bir tuğla duvar kadar net gösteriyor. Bay Nardy, şemalardan anlaşılmıyor. Bu öndeki gül desenli vitray pencerelerden arkayı, Lady Şapeli'ni net gören bir hat var mı?"

"Kısmen." dedi, ciddi tavırlı yaşlı adam, suratım düşünceli bir şekilde buruşturarak. "Gerçi sunağın arkasında boydan boya kolonlar ve on yedi metrelik bir sayvan var, sunağın üstüne kurulan kule şeklinde bronzdan bir yapı."

"Katedral bir blok uzunluğunda. Ne kadar oluyor, yüz elli metre filan mı?" dedi Oakley, komutan yardımcısına. "Biz kendi keşfimizi yaparız. Bu pencerelerden birinden içeri fiber optik bir kamera gönderebiliriz belki. Kötü adamları tespit edebilmek için, silahların ısı görüntülerini alın. Doğru zaman geldiğinde, ön kapıyı indirir, gül pencereyi ve şapelin tüm pencerelerini aynı anda havaya uçururuz."

"Sanırım kulaklarım iyi işitmiyor." dedi bekçi, Nardy, Oakley'e. "Çünkü bir saniye için, St. Patrick Katedrali'nin büyük gül desenli penceresini kıracağız dediniz gibi geldi."

"Polisin ne yapacağını düşünüp canınızı sıkmayın Bay Nardy, olur mu?" dedi Oakley. "Hayatlar tehlikede. Yapmamız gereken neyse onu yapacağız."

"Bu pencere yüz elli yaşında efendim." dedi bekçi, sopa gibi ince kollarını katlayarak. "Yeri doldurulamaz, tıpkı Lady Şapeli ve katedralde kalan diğer tüm sanat eserleri ve heykeller gibi. Özgürlük Heykeli'nin yanında bir delik açmakta pek acele etmezdiniz herhalde, değil mi? Şey, bu kilise de şehrin

özgürlük heykeli, o yüzden daha iyi bir plan bulsanız iyi edersiniz. Onu yıkmak için cesedimi çiğnemeniz lazım."

"Birisi Bay Nardy'yi buradan götürsün lütfen." dedi Oakley, rahatsız olmuş bir şekilde.

"Beni dinleseniz iyi edersiniz!" diye tüm gücüyle bağırdı Nardy, ESU polisi ona eşlik ederek dışarı çıkarırken. "Basına giderim."

İşte şimdi tam olduk, değil mi? diye düşündüm. Yeni bir zorluk, pis bir engel daha. Ellerimiz arkamızda bağlı hareket etmeye zorlanmadan da, bu şey yeterince güçtü.

Oakley siyah beyzbol şapkasını döndürerek taktı. Açtığı avuçlarına yüksek sesle nefesini boşaltırken, topu az farkla elinden kaçıran bir top yakalayıcıya benziyordu.

"Tanrım, hepsi de bizi buluyor!" dedi Oakley. "Granit duvarların kalınlığı ne? Altmış santim filan mı? Kapılar otuz santim bronzdan. Daha önce bu kadar büyük ya da bronz bir kapıdan zorla girmeye çalıştığımızı hiç sanmıyorum. Şu değerli pencereler bile taş oyma. İçeri tünel kazarak girmeye çalışabileceğimiz bitişik bir bina da yok. Burası bir kale. St. Pat muhtemelen, bu şehirde bir orduyu dışarıda tutabilecek en iyi yer. Ve burayı havaya uçurmadan ve kalıcı bir bırakmadan içeri sızmamız gerekiyor. Birisi bana bu işi niye seçtiğimi hatırlatır mı, lütfen?"

"Yağlı, spor ayakkabı reklamları ve kitap hakları için." dedim.

Aptalca bir şakaydı, fakat bu şartlar altında dağ gibi yükselen gerilime bir patlama noktası yaratmak için Billy Crystal olmaya gerek yoktu. Herkes, soğukkanlı Oakley bile, doyasıya güldü.

Ya da ağlıyordu, tam emin değilim.

On dakika sonra dışarıya, buzlu havaya çıkmıştık ve görkemli kiliseye bakıyorduk. Çöp kamyonlarının birisinin yanına doğru yürürken, Oakley telsiz kulaklığına konuşarak, nişancılarından bir tanesinden Lady Şapeli'nin yeri doldurulamaz pencerelerinden bir tanesini görecek bir açı bulmasını istedi.

Gri ışıklar kilisenin ikinci katındaki pencerelere ve kemerli girişine gölge düşürüyordu. Katedralin önü büyük bir surata benziyor, diye düşündüm: geniş, karanlık gözler ve sanki kızgınmış ve hayret içerisindeymiş gibi iyice açılmış kocaman bir ağız.

Hiç kıpırdamadan dikildim ve çan çalmaya başladığında neredeyse emanet silahıma elimi atıyordum. Önce bunun rehinecilerin yeni bir hamlesi olduğunu sandım, sonra saatime göz attım, saat on iki olmuştu.

Çanlar, şüphesiz bir çeşit zaman ayarlı olarak, Angelus'u çalıyorlar, şehir merkezinin kâfirlerine şu anda hatırlayamadığım belirli bir duayı okumalarını anımsatıyordu. Çanların çalmasıyla birlikte herkes tespih çekmeye ve ortaklaşa dua okumaya başlamadı ama en azından polisler, basın ve izleyenlerden oluşan kalabalığın sessizleşmesini sağladılar.

Her bir çan uzun uzun ve yüksek sesle çaldı ve etraftaki gökdelenlerin taş, alüminyum ve cam kısımlarında bir felaketi önceden haber veriyormuşçasına yankılandı.

Kalabalığı gözlerimle tararken, aklıma bir fikir geldi.

Bekçiyi, Nardy'yi buldum, 50. Cadde barikatının karşısında genç bir kadınla konuşuyordu.

"Bay Nardy, çanların yerleşimi nasıl?" dedim ona doğru koşarken ve kadınla giriştiği sohbeti bölerken.

Cevap vermeden önce bana dik dik baktı, "Kuzey kulede." dedi, yüzünü ekşiterek.

Bu görkemli ve otuz katlı taştan külaha baktım. Otuz metre kadar yukarıda solmuş bakır kepenklere benzeyen yeşil pervazları gördüm.

"Çanların olduğu yere içeriden giriş var mı?" diye sordum.

Bekçi başıyla onayladı. "Çanların elle çalındığı zamanlardan kalma eski, dönerek çıkılan bir bakıra merdiveni olacak."

Riskli görünüyordu, ama oraya bir şekilde varabilirsek - belki de bakır çubukları sessizce kaldırarak çıkartabilir ve içeri girebilirdik.

"Kuzey kulenin içi kilisenin içinden görülür mü?"

"Neden?" diye sordu Nardy'nin konuştuğu kadın. "Onu da mı havaya uçurmayı planlıyorsunuz, dedektif?"

Kumaş paltosunun yakasındaki New York Times basın kartını ilk kez o zaman fark ettim. Dedektiflere özgü keskin gözlem yeteneğim de buraya kadarmış demek ki.

"Bennett." dedim.

"Bennet, evet, Manhattan Kuzey bölgesi, değil mi? Sizden bahsedildiğini duydum. Will Matthews nasıl?"

Birçok polis gibi ben de, basının ortaya atmayı çok sevdiği "halkın gerçekleri bilmeye hakkı var," fikrine pek kanmıyordum. Kanabilirdim, eğer basın asaleti üzerinde bir fiyat etiketi taşımasaydı. Son baktığımda gazeteleri satıyorlardı.

Genç haberciye, bir kızmış polis suratı yaptım, en iyisinden. En az Komutan Will Matthews'ınki kadar sertti, ama kadın hiç telaşlanmışa benzemiyordu, küçük sefil.

"Ona neden kendin sormuyorsun?" dedim sonunda.

"Sorardım. Ama arayan numarayı görüyor. O yüzden, anlatın bakalım. Dedektif? Kimse bir şey bilmiyor mu?" dedi, kültürlü sesi arada sırada New York aksanına kaçarak. "Yoksa kimse bir şey söylemiyor mu?"

"Neden en hoşuna giden cevabı seçmiyorsun?" dedim, arkamı dönerken.

"Hımm. Seçimlerden söz açılmışken, editörüm DÜNYA TARİKİNİN EN BÜYÜK GÜVENLİK AÇIĞI başlığını beğenecek mi bakalım?" dedi Times muhabiri. "Oldukça yakalayıcı bir başlık. Ne dersiniz, Dedektif Bennett? Fazla mı New York Pas f van oldu?"

Gözlerimi kırpıştırdım, Will Matthews'm söyledikleri aklıma gelmişti. Tek başıma NYPD hakkında daha çok kötü haberin çıkmasına yol açarsam, bundan pek hoşlanmayabilirdi.

"Bakın Bayan Calvin." dedim, ona dönerek. "Sizinle kötü bir başlangıç yapmak istemiyorum. Sizinle konuşurum, elbette, fakat kesinlikle aramızda kalacak. Tamam mı?"

Muhabir hızlı bir şekilde başıyla onayladı.

"Bu noktada bizim bildiğimiz kadarını siz de biliyorsunuz. Rehinecilerle temasa geçtik, fakat daha taleplerini bildirme- diler. Haber alır almaz ve gereken izni de alırsam tabi, size bütün verebileceğim bilgiyi vereceğim, tamam mı? Fakat şu anda kriz durumundayız. Eğer içerideki psikopatların bir radyoları ya da TV'lan varsa ve ne yapacağımız hakkında tüyo alırlarsa, insanlar ölür. Üstelik de çok önemli insanlar."

Arkamı döndüğümde, Ned Wason'in karavanın önünde çılgınlar gibi bana işaret ettiğini gördüm.

"Bunda hep birlikte hareket etmek zorundayız." diye omzumun üstünden bağırdım, bir yandan koşarken.

Kapıya vardığımda Mason çalan cep telefonunu elime verdi. "Ben Mike." dedim.

"Mike, merhaba ahbap," dedi Jack, "neden telefonu bu kadar çok çaldırıyorsun? Beni beklerken uyuya mı kaldın? Ne kadar tatlı bir herif olduğunu bilmesem, bana karşı komplo kuruyorsun filan diye düşünürdüm."

"Başkanı bıraktığınız için teşekkür ederim." dedim, tüm içtenliğimle.

"Ah, lafı bile olmaz." dedi Jack. "Elimden en azından bu kadarı geliyor. Dinle, seni niye arıyorum, taleplerimizi bir araya getirdim ve belki sana e-posta yollarım diye düşündüm. Olur mu? Genelde puldu zarftı çok severim, ama dürüst olmak gerekirse, bu Noel mevsiminde posta idaresinin nasıl karıştığını sen de iyi bilirsin."

Jack'in benimle böyle sahte bir lakaytlıkla konuşması sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Arabuluculuk eğitimim daha çok gerçekte çılgına dönmüş, kendini kaybetmiş, sının aşmış tehlikeli insanları yatıştırmak üzerineydi. Fakat bu Jack kendini beğenmiş, ukala bir.. .katildi.

NYPD'de kendi aramızda, suçlulara -insanlıklarını unutmuş insan evlatlarına- köpekler bizi affetsin, "it" deriz. Orada elimde telefon dururken, kendime Jack'in ne olduğunu hatırlattım. Parlak bir it olabilirdi, zeki bir it olabilirdi, ama sonuçta gene de itti.

Onu kelepçelediğimi, ensesinden sürükleyerek dehşete düşürdüğü insanların önünden geçirdiğimi gözümün önünde canlandırarak, öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Böyle olacaktı, biliyordum. Yalnızca bir zaman meselesiydi. Teknik polislerden bir tanesi e-posta adresini elime tutuşturduğu sırada ben de bunları düşünüyordum. "Pekâlâ, Jack," dedim, "işte adres." "Tamam." dedi Jack, ona NYPD'nin internet sitesinin detaylarım verdikten sonra. "Bir iki dakika içerisinde gönderirim. Sana sindirmen için biraz zaman tanıdıktan sonra tekrar arayacağım. Nasıl?" "Güzel." dedim. "Ah, Mike, bir de?" dedi. "Nedir?"

"Bizimle işbirliği yapmanı gerçekten çok takdir ediyorum. Hepimiz ediyoruz. İşler böyle yolunda giderse, çok neşeli bir Noel geçireceğiz." dedi ve telefonu kapadı.

"İşte," dedi çok tiz bir koro çocuğu sesiyle, karavanın arkasında, bir dizüstü bilgisayarının arkasında oturan gençten polislerden bir tanesi, "talepler geliyor."

Arkaya doğru koşturdum. Ardından da ekranda gördüklerime inanamadım. Ben bir rakam bekliyordum, ama karşımda uzun ve üstünde oldukça düşünülmüş görünen bir hesap tablosu vardı. Alt solda, otuz üç rehinenin tam ismi duruyordu. Her bir ismin yanında, iki ile dört milyon dolar arasında bir fidye vardı ve bunu temasa geçilecek kişiler izliyordu: rehinelerin avukatları, ticari menajerleri, eşleri ve hepsinin şahsi telefonları. Sayfanın sonunda paranın havale edileceği banka hesabı ve paranın internet üzerinden bu hesaba nasıl gönderileceğine dair detaylı talimatlar bulunuyordu.

Bu saçmalığa inanamıyordum. Rehineciler bizimle pazarlık yapmak yerine, doğrudan kaynağa -yani zengin rehinelerin kendilerine- gidiyorlardı.

ESU teğmeni Steve Reno arkamda yüksek sesle parmaklarını kütürdetti. "İlk önce bizi devre dışı bıraktılar." dedi kızgın bir şekilde. "Şimdi de ayak işlerini gördürüyorlar."

Steve haklıydı. Bu rehineciler sanki biz yokmuşuz gibi davranıyorlardı. Davranış şekilleri gizli bir yerde saklanan rehinecilerinkine benziyordu -bir tabur polis gücü, NYPD ve FPI tarafından kuşatılmış on, on iki adamınkine değil.

"Buradakilerden birkaç kişiyi bu telefonları aramaları ve bu işi organize etmekle görevlendirelim." dedi Komutan Matthews. "Şu hesap numarasını da Büro'ya verin. Bakalım bize bir ipucu verebilecekler mi?"

Gözlerimi kapadım ve cep telefonunu kafama vurdum, sarsıntının şiddetiyle bir şeyler yerinden fırlasın istiyordum. Hiçbir şey olmuyordu, saatime baktım. Olamaz. Yalnızca dört saat geçmişti. Kendimi ne kadar yorgun hissettiğime bakılacak olursa, dört hafta geçtiğini söyleyebilirdim.

Birisi elime bir kahve tutuşturdu. Karton bardağın üstünde bir rengeyiği ve gülümseyen bir Noel Baba vardı. Bir an için, sonunda eve gittiğimde her şeyin ne kadar güzel olacağını düşündüm. Maeve bizim on elfe ağacı süsletirken, fonda da hafif hafif bir Noel müziği çalıyordu.

Sonra evde ağaç olmadığını hatırladım.

Maeve de yoktu.

Kahve bardağını bıraktım ve taleplerin yazılı olduğu çıktılardan birisini elime aldım, bağlantı kurulacak numaraların üzerinde gezerken ellerim hafifçe titriyordu.

Muhteşem ve heybetli NYPD ulak görevi görüyordu.

John Rooney, bir şey hızla kaburgalarından dürtünce, başını ellerinin arasından çekti. Şöyle bir baktı ve Küçük John'u ve elinde taşıdığı copunu gördü.

"Hey, prima dona!" dedi. "Canım sıkıldı. Senin sunağa çıkma ve bizim için Noel eğlencesi hazırlama vaktin geldi. Ne dersin ahbap?"

"Pek havamda değilim, gerçekten." dedi, Rooney, başını tekrar ellerinin arasına alırken.

"Bakalım seni havaya sokabilecek miyim?" dedi Küçük John. "Şuraya çık ve beni sırtlan gibi güldür. Yoksa senin o Oskar adayı kafanı yararım."

Tanrım, diye düşündü Rooney sunağın üstüne çıkar ve diğer rehinelere boş boş bakarken. İçlerinden bazıları hâlâ ağlıyordu. Hemen hemen hepsinin gözleri dehşet içerisinde açılmıştı.

Zor seyirciye oynamak bu olsa gerek, diye düşündü. Üstelik, sekiz sene önce film işine girdiğinden beri seyirci önünde canlı şov yapmamıştı. O zaman bile, şakalarının hepsini Hell's Kitchen'daki stüdyo dairesinin banyo aynasında kusana kadar prova yapardı.

Arka sırada oturan Küçük John, copuyla bir hadi işareti yaptı.

Bu Allahın cezası durumun nesi komik olabilirdi? Ama başka şansı var mıydı?

"Herkese merhaba." diye şansını denedi Rooney. "Sabah sabah kalkıp geldiğiniz için teşekkür ederim. Ben Johnny!"

Birisinin, bir kadının gerçekten güldüğünü gördü. Kimdi bu? Eugena Humphrey. Aferin ona!

Derken Rooney içinde bir şeyin sigorta gibi attığını hissetti.

"Eugena, hey, nas 'sın bakalım balım?" dedi, onun sabah şovunun tanınmış açılış sözünü taklit ederek. Eugena artık iyice kıkırdamaya başlamıştı, başka birkaç kişiyle birlikte. Charlie Conlan geniş geniş sırıtıyordu.

Rooney saatine bakıyormuş gibi yaptı.

"Bu ayin de amma uzadı." dedi.

Kahkahâlâr arttı.

"Hayatta en nefret ettiğim şey," dedi Rooney, sunakta bir ileri bir geri yürüyerek, "arkadaşımızın cenazesine gelirsiniz ve bir de bakmışsınız rehin

alınmışsınız^

Rooney kahkahâlârla birlikte kıkırdadı, şakanın etkisini arttırmak için biraz bekledi. Çok iyi gidiyordu. Sinir sisteminde dolaşan akımı hissetti.

"Yani, işte buradasınız, tam takım giyinmişsiniz, aranızdan ayrılan kişi için biraz üzgünsünüz tabi -ama kendiniz hayatta olduğunuz için mutlu sayılırsınız ve bam! Kimin aklınıza gelirdi? Sunaktaki rahipler aniden kesik uçlu namlularını ve el bombalarını çıkarıyorlar."

Neredeyse herkes gülüyordu artık. Hatta arkadaki rehinecilerden birkaç tanesi bile kıkırdamaya başlamıştı. Kahkahâlâr taş duvarlarda dalga dalga yankılandı.

Rooney bir Gregoryan ilahisi söylemeye başladı ve ardından, aniden bir silah çıkarıyormuş gibi yaptı. Çok korkmuş gibi yaptı ve koşup sunağın arkasına saklandı.

"İşte, elmas küpelerimi al, al ki ben de topuklayayım." dedi Mercedes Freer'i aynen taklit ederek. Sonra mermer zemin üzerinde yuvarlandı, yüzünü tutuyor ve canı yanmış bir Chihuahua gibi sızlanıyordu.

Kalabalığa bir göz attığında, herkesin gülümsediğini gördü. En azından şovu herkesi biraz rahatlatmıştı. Şapelin arkasında, Küçük John'un, ikiye katlandığını yanlarını tutmuş gülmekte olduğunu gördü.

Gül bakalım pislik herif, diye düşündü Rooney, dizleri üzerine kalkarken.

Bende bunlardan binlerce var. Adam kaçıranların elektrikli sandalyeyi boyladığı şakaya kadar bekle sen.

Şapelin arkasından, eski rockçılardan Carlie Conlan, John Rooney'in uydurma şovuna gülüyormuş gibi yapıyor ve rehinecileri teker teker inceliyordu.

Şapelin arka tırabzanı boyunca altı çakal vardı. Büyük olan, Küçük John, oradaydı, fakat liderleri. Jack, beş ya da altı başka haydutla birlikte kilisenin içinde bir yerlerde gibi duruyordu.

Diğer rehineler Rooney'in şakalarına gülmeye devam ederken, Conlan orduda aldığı eğitimi hatırlamaya çalıştı. Rehinecilerin göğsündeki el bombalarını saydı, taşıdıkları silahlara, coplara ve kurşungeçirmez yeleklerinin bellerinde bittiği yerdeki şişkinliğe göz attı.

Oturduğu sırada yarım metre kadar sola kaydı; belli belirsiz, dikkat çekmeyecek şekilde.

"Todd?" diye fısıldadı.

"Ne var?" diye kulağına yakın mırıldandı. New York Giants'm futbol yıldızı.

"Brown bizimle mi?" Emlak zengini iri bir adamdı, ellilerindeydi ve oldukça formda görünüyordu.

"Havaya girdi bile." dedi atlet. "Rubenstein'la konuştu. Rubenstein da belediye başkanını katılması için ikna edecek."

Conlan oyun kurucunun onlarla birlikte olmasına seviniyordu. Hepsi içerisinde o, bir doksan beş boyuyla, yüz küsur kiloluk atlet rehinecilerden bir tanesini tek başına etkisiz hale getirebilecek şansa sahipti.

"İlerliyoruz." dedi Conlan, ağzının ucuyla Snow'a. "Rooney'le birlikte en az beş kişi ediyoruz. Ne kadar çok olursak, o kadar şansımız var demektir."

"Harekete nasıl geçeceğiz?" diye sordu oyun kurucu.

"Bu şimdilik senle benim aramda. Bizi nasıl aradıklarını biliyorsun, bütün cep telefonlarını ve cüzdanları aldıklarını?" dedi Conlan.

Rooney başka bir espri yaparken bekledi.

"Botumun içerisindeki 22'liği görmediler." diye fısıldadı Conlan.

İşte, ağzından çıkmıştı bir kere. Silahı yoktu, ama hayatta kalma taktikleri insanların maneviyatını güçlü tutmayı, umut vermeyi ve doğru zaman geldiğinde harekete geçmeye teşvik etmeyi gerektiriyordu.

Conlan alkışlan duyduğunda sunağa bir göz attı. Rooney seyirciye selam veriyordu. Şov bitmişti.

"Şansımız var." dedi oyun kurucu, alkışların arasından. "Sen söyle yeter. Harekete geçeriz. Bizi kimse durduramaz."

Titiz, 51. Cadde ve Madison'un kuzey batı köşesindeki bir telefon kulübesinin arkasını eldivenli eliyle araştırırken gözlerini kırpıştırdı. El

yordamı ile körleme aranırken, telefon kaidesinden yükselen ekşi idrar kokusu gözlerini yaşarttı. Hangi cehennemdeydi bu alet?

Randevu verecek o kadar yer varken, diye düşündü, parmakları sonunda minnettar bir şekilde, plastik kaplı teli çelik kutunun arkasında bulmuştu.

İşte plandaki bir başka önemli nokta daha, diye düşündü, telefon ahizesini bir çift renkli telefon kablosuna bağlarken. Üç hafta önce, adamları bir kanal borusunu kullanarak papaz evinden telefon şirketinin köşede kazdığı çukura, çukurdan burada sokaktaki ödemeli telefon kanalına bir çift telefon kablosu döşemişlerdi. Cepten ya da normal hattan, kiliseden ya da dışarıdan yapılan her türlü telefon konuşmasının dinleneceğini tahmin ederek, kendi kayıt dışı hatlarını yaratmışlardı.

Titiz telefon ahizesini kulağına kaldırırken, saatini kontrol etti.

Saat tam altıda, St. Patrick'in içindeki rehinecilerden bir tanesi hattın diğer ucuna basit bir dokuz voltluk pil yerleştirirken, hattan bir çıtırtı sesi geldi. İleri teknolojiden yararlanmaktansa, basit bir teknoloji kullanarak salakları atlatmışlardı. Her şeyi düşünmüştü, oyunun dramatik doruk noktası ve kaçış dâhil her şeyi, kabul etmek gerekiyordu, bu gerçek bir şaheserdi.

Titiz ıslıkla hafif bir melodi tutturdu ~0 come, all ye faithfuU, en sevdiği Noel şarkılarından birisiydi.

"Jack sen misin?"

"Başka kim olacak? Sizin o tarafta manzara nasıl?" diye cevap verdi Jack.

"Dışarı ilk dalgayı gönderdiğinizde," dedi Titiz gülümseyerek. "altlarına mı etsinler, sevinsinler mi bilemediler. Hopkins'de de öyle. Hâlâ şaşkınlık içerisinde başlarını sallıyorlar."

"Ben de bunu duymak istiyordum." dedi Jack.

"Zengin dostlarımızla görüşmeler nasıl geçti?"

"Çok faydalı oldu." dedi Jack. "Sorun şu, bu işi bitirmek için gereken süre içerisinde polis güçleri şaşkınlıklarını korumaya devam edecekler mi?"

"Gördüğüm kadarıyla," dedi Titiz, bir kahkaha atarak, "gelecek Noel'e kadar kafalarını kaşıyacaklar."

"Seninle birlikte kahkahadan kınlamadığım için kusuruma bakma." dedi Jack, soğuk bir tavırla. "Herkesin silahlarını doğrulttuğu

bir duvarın arkasındaysan, işler bu kadar komik görünmüyor."

"Hepimizin rolü ayrı." dedi Titiz. Suç ortağı Jack, doğuştan endişeli bir adamdı. Bu da onun en çekici özelliklerinden birisi sayılmazdı.

"Evet, tabi, senin yerinde olsam, repliklerimi şaşırmamak için fazladan çaba gösterirdim." dedi Jack özel hatlarını kapamadan önce, tehdit edercesine.

Jack'le yaptığımız pazarlığın notlarından başımı kaldırıp komuta merkezindeki küçük pencereden dışarı baktığımda, hava nasıl olduysa kararmıştı. Zaman uçup gitmişti. Paul Martelli yanında telefonla konuşmakla meşguldü. Ned Mason da telefondaydı. On ya da ondan fazla polis memuru dizüstü bilgisayarlarda çalışıyordu, Steve Reno da onlar arasındaydı.

Ayağa kalktım ve bir doksana yaklaşan boyumla gerinirken avuçlarımla da alçak tavana dokundum.

Talepler FBI'ın, şehir merkezi, 26 Federal Plaza'daki genel müdürlüğüne gönderilmişti. Büro'nun Ekonomik Suçlar Ekibi sayılarla baş etmeye çalışıyordu. Fidye toplamı neredeyse seksen milyon doları buluyordu.

Bu bir kişi için devasa bir rakamdı, ama her rehine için iki buçuk milyon dolar civarında bir rakama indirdiğinizde, o kadar da abartılı durmuyordu.

Aslında, insanların ödeme konusunda bu kadar istekli görünmeleri şaşırtıcıydı.

Şöhretlerin eşleri ve aile üyeleri, ben daha kim olduğumu açıklama şansı bile bulamadan, mali işlerine bakan kişilerin telefonlarını veriyorlardı. Konuştuğum Hollywood yetenek ajanslarından hiç birisi, firmalarının parasını bu kârlı müşterileri için öne sürmekte tereddüt etmedi. Üç yatırım bankası, bütün transferleri organize edebilmek için fazla mesaiye kalmıştı.

Beverly Hills avukatlarından bir tanesi rehinecilerin telefon numarasını istedi -kendisi doğrudan pazarlık yapmayı planlıyordu. Ih, Jack -California 'dan Marv Begelman seninle konuşmak istiyor.

Bu durum canımı sıkıyordu, ama Jack'in taleplerini bildirmeden önce söylediklerine katılmak zorundaydım. Bu semiz kedicikler başlarını beladan kurtarmak için para ödemeye çok istekliydiler.

Minibüsün dışına, o çok gerekli temiz havayı almak için çıktığımda, ilk dikkatimi çeken şey dizel jeneratörlerin elektrikli testereye benzer

gürültüleriydi. Yarım düzine taşınabilir suç mahalli ışığı yerleştirilmişti ve bu ışıklar katedrali Times Meydanı gibi aydınlatıyorlardı. Bir an için, bu sahne bana New York Şehrine özgü başka bir şeyi hatırlattı, sokakta yapılan film çekimlerini - boşta duran karavanlar, kapalı sokaklar ve baktığınız her yerdeki parlak ışıklar.

Yemek karavanını ziyaret etmenin zamanı diye geçirdim aklımdan. Bakalım bir şeyler atıştırabilecek miyim?

5O.Cadde boyunca doğuya doğru yürürken, katedralin yanlarının da aydınlatıldığını gördüm. Bu blok boyunca normalde, el ele yürüyen aileler olurdu. Ülkenin dört bir tarafından ziyarete gelen al yanaklı ziyaretçiler, sıcak çikolatalarını yudumlar ve meşhur vitray camlardan mum ışıklarının yansımalarını yakaladıkça gülümserlerdi.

Beşinci Caddedeki Saksın kuzey batı köşesinde, kıpırdamadan duran bir FBI nişansı gördüm.

Bütün bunlar çılgıncaydı.

Daha da çılgınca olan kısmı, bu manyaklar bu işten paçayı kurtaracaklarına inanıyorlardı.

Nasıl? Katedralin her santimi nişancılar tarafından gözetleniyordu. Hava trafiği başka tarafa yönlendirilmişti, o yüzden zor bir helikopter kaçışı bile imkânsızdı. Oakley'in, HRT şefinin belirttiği gibi, yüz elli yıllık kilise Manhattan kayasının üstüne inşa edilmişti. O yüzden bir mahzen yoktu, yeraltından kaçmanın bir yolu yoktu.

Rehinecilerin muhteşem finali daha düşünmediklerine ve Jack'in kaçış planlarını, köprüye varınca karşıya nasıl geçeceğimizi de düşünürüz, dosyasına yerleştirdiğine kendimi ikna etmeye çalıştım.

Fakat orada soğuk caddede dururken, bütün delililer aksini göstermekteydi. Hareketlerindeki cüretkârlık, bizim ne söylerlerse yapacağımıza duydukları güven. Sanki her şey gittikçe, rehinecilerin kaçışları hakkında bizim bilmediğimiz bir şeyi bildiklerini gösteriyordu.

Cep telefonum çaldığında ısınmak için ellerimi birbirine sürtüyordum.

Jack'in aradığı telefonu kaptım ve kendimi, muhtemelen benim kafama gelecek bir sonraki falsolu atış için hazırladım.

Sonra çalanın polis telefonu değil, benim şahsi telefonum olduğunu fark ettim. Numaradan arayanın büyükbabam Seamus olduğunu görünce, gözlerimi devirdim.

Sanki yeterince derdim yokmuş gibi.

"Seamus, çok meşgulüm. Ne var?" diye selamladım büyükbabamı. Çok sıcak bir karşılama olmayabilirdi, ama ben de o sırada Noel sevinciyle dolup taşıyor sayılmazdım. Kaldı ki, büyükbabamla sohbet etmek, yetmiş dört yaşındayken bile, bir nevi dövüş gibidir. Kendinizi hemen savunmaya geçmezseniz, sizi canlı canlı yiyebilir.

"Yani, sana da iyi akşamlar genç Micheâl." dedi Seamus. Aile büyüğüm ismimin İrlandalı haline geri dönünce, başımın belada olduğunu anladım. Bizim ailede kuşaktan kuşağa anlatılır, büyükbabam Blarney Taşını* yalnızca öpmemişti. Taştan parça koparmış ve yutmuştu. Her gün.

"Üstelik senin ördek sürüsüne göz kulak olan birisiyle ne güzel konuşuyorsun öyle." diye bitirdi.

Ördek sürüsü, demek, diye düşündüm gözlerimi devirerek. Büyükbabam Malachy ya da Frank McCourt'a şapkasını yedirebilirdi. O yaşayan en büyük, en yüksekten atan İrlandalı sahne adamıydı. Bu ülkeye on iki yaşındayken kırklı yıllarda, gelmişti. Kendi deyişiyle "yaşlı topraklara" altmış küsur sene önce ayak basmıştı, ama onu daha iyi tanımayan birisi, biraz önce eşeği ahıra bağlayıp geldiğini düşünürdü.

Gerçi sürekli torunlarını ziyarete geliyordu. Kalın bir Blarney taşı tabakasının altında. Tanrıya şükür, saf altından bir kalp yatıyordu.

İrlanda'da bulunan bu taşı öpenlerin güzel konuşma yeteneği kazandıklarına inanılır, (ç.n.) "Mary Catherine nerede?" dedim.

"Adı bu mu? Resmen tanıştırılmamıştık. Bir çocuk daha evlat edindiğini bana neden söylemedin?"

Biliyordum. Yüzeyin hemen altında yatan ölümcül kinaye. Yakından bakacak olursanız, Seamus'un dilinin ekmek dilme makinesinin bıçağına benzediğini görebilirsiniz.

"Bu iyiydi ihtiyar." dedim. "Bunu bütün öğleden sonra çalışmışsındır herhalde. Mary Catherine bizim au pair'imiz."

"'Aupair, demek. Bebek bakıcısına böyle mi deniyor artık." dedi, büyükbabam. "Dikkatli ol, genç Micheâl. Eileen, senin büyükannen, beni bir pazar günü Dublin'de bir sokak başında bir au pair 'le konuşurken yakalamıştı da, sopayla üç kaburgamı kırdıydı."

"Dublin mi?" dedim. "Çok komik. Büyükanne Eileen'in Queens'li olduğunu sanıyordum."

O ağzında geveleyerek bir açıklama yapmaya çalışırken, ben Meave'in annesinden gelen mektubu ve bir gece önce Mary Catherine'nin gizemli gelişini anlattım.

"İrlanda meselelerinde otorite sensin." dedim. "Ne dersin bu işe?"

"Hoşuma gitmedi." dedi. "Bu genç kız bir şeylerin peşinde olabilir. Gözün gümüş eşyaların üzerinde olsun."

"Tanrım, uyarın için teşekkürler seni şüpheci ihtiyar." dedim sonunda, "ve ördek yavrularından söz açılmışken, buradan ne zaman çıkarım bilmiyorum, söyle onlara ödevlerini biran önce bitirsinler ve işlerine başlasınlar. Görevlerinden bahsediyorum. Onlar neden söz ettiğimi anlayacaklardır."

"Mutfaktaki buz kutusunun üstündeki çizelgeyle bir ilgisi var mı bunun?" diye sordu büyükbaba.

"Evet," dedim, "aslına bakarsan var."

"Kimin fikriydi bu? Senin mi, Maeve'in mi?" dedi büyükbabam şüpheli şüpheli.

"Maeve'in." dedim. "Onlara yapacak olumlu bir şeyler vermenin iyi olacağını düşündü. Zihinlerini diğer şeylerden biraz uzaklaştırmanın. Kaldı ki, gerçekten de işe yarıyorlar. Yirmi çift elin, ne kadar ufak olursa olsun, neler yapabileceğine şaşırıyor insan."

"Bu iyi bir fikir değil." dedi büyükbabam sonunda, neşeli neşeli. "Muhteşem bir fikir. Maeve'in aklına gelmesine hiç şaşırmadım."

"Söyleyeceklerin bitti mi?" dedim hafif bir kahkaha atarak. O da Meave'i en az bizim kadar severdi.

"Kapamadan önce beni biraz daha aşağılamak ister misin?" dedim, telefonu kapaması için onu ikna etmeye çalışarak.

"Aslında bir iki şey daha var," dedi Seamus. "ama seninle sonra görüşürüz. Söyleyeceklerimi aklımda tutarım."

Bu insanın durmadan, Bu gerçek olamaz. Yakında uyanacağım ve her şey bitecek, diye düşündüğü, o tuhaf kâbuslardan birine benziyordu.

"Tehlike hattında" yalnızca polisler bulunuyordu ve gazetecilere tamamen kapalıydı. Bir sonraki hat medyaya aitti ve uzatmalı devasa antenleriyle TV kamyonları tarafından işgal edilmişti. "Sahne bölümündeki" manzara birbirinin içinden üstünden geçen kablolar, bilgisayarlarının başındaki haberciler, onlarca TV monitöründen ibaretti. Belirli aralıklarla, bir basın konferansı düzenliyor ve habercileri besliyorduk.

Otobüse geri döndüğüm sırada, ışıkları çalıştıran taşınabilir jeneratörler hâlâ gürültüyle çalışıyordu. Komutan Will Mathews içerideydi. Bütün rehinelerin avukatlarıyla görüşülmüştü ve durum şu anda resmen beklemedeydi.

"Bu işin en çekilmeyen kısmı artık," dedi Will Matthews, "oturma ve işin bitmesini bekleme."

"Hey Mike!" dedi Martelli ayağa kalkarken. Başından beri kuşatma mahallindeydi ama hiç öyle durmuyordu.

"Alınma ama berbat görünüyorsun. Neden biraz buradan uzaklaşmıyorsun? Bu beceriksizler daha birkaç saat aramayacaklarını söylediler ve aradıklarında da, bizim -özellikle de içerideki rehinelerin- sana sakin ve kendini toplamış şekilde ihtiyacımız olacak."

"Doğru söylüyor. Bir şeyler atıştır. Yorgun halinle bir işimize yaramazsın." dedi Komutan Will Matthews. "Bu bir emirdir, Mike."

Tüm bu konuşmalar ve yürüyüşüm sırasında Maeve hakkında düşündüklerim, onu görmek istememe yol açmıştı. New York Hastanesi Kanser Merkezi yalnızca şehir merkezine doğru yirmi blok ötede, diye düşündüm. Oraya bir uzanmak fazla vaktimi almayacaktı.

Kafamı dağıtmak için kanser merkezine gidiyorum, diye geçirdim aklımdan.

Cep telefonumu Martelli'ye bıraktım ve kontrol noktalarından dışarı çıkmadan önce rozetimi yerleştirdim. Çok sayıda gazeteci, yapımcı, muhabir kapalı Beşinci Caddenin iki tarafında kamp kurmuşlardı, aralarında

Jerry Garcia'nın mezarından çıkıp vereceği konser için biletleri ellerinde, kafaları karışmış Greatful Dead hayranları da vardı.

Arabama ulaşmak için önündeki bir katlanır sandalyede uyuyan, iriyarı bir kameramanı uyandırmam gerekti. Arabama atladım ve yola koyuldum.

Aslında iki yerde durdum. İlki, 57.Caddedeki Le Meridien Otelinin lobisindeki Burger Zinciri adı verilen yerdi. Birkaç dakika sonra, oradan kolumun altında kahverengi bir kağıt torbayla ayrıldım. İkinci durak Dokuzuncu Caddedeki Amy's Bread'di, oradan da ikinci bir torbayla çıktım.

Park Avenue'ye dönerken sirenimi ve ışığımı yaktım. Kuzeye doğru göz alabildiğine poinsettia çiçekleri ve beyaz ışıklı süsler orta şeritte salkım saçak sarkıyordu. Şehir merkezine doğru yola devam ederken yanlarından geçtiğim lüks apartmanların cilalı pirinç kapılarının ve ışıltılı, camdan ofis kulelerin dönen kapılarının üstünde devasa çelenkler asılmıştı.

Arabayı sürdükçe, caddenin bacalarından dalga dalga çıkan gümüş renkli dumanlar boyunca aydınlatılmış yüksek ve azametli eski binalara, gösterişli güneşliklerin altındaki parlayan ahşap duvarlara göz atmadan edemedim.

61.Caddedeki ışığın yanmasını beklerken, silindir şapkalı bir kapı görevlisinin ayak bileklerine kadar inen beyaz mink kürk giymiş müthiş güzel, solgun bir esmerle, kırmızı İskoç etekli ufak bir kızı bekleyen Mercedes'in deriden, lüks arka koltuğuna kadar eşlik etmesini izledim.

Baktığım her yerde gördüğüm Noel güzelliği göğüs kafesimin suçluluktan resmen ağrımasına yol açıyordu. Son zamanlarda öyle dağılmıştım ki, eve bir Noel ağacı bile alamamıştım.

Birçok insan Noel döneminde çıldırıp bu yüzden kendini öldürüyor demek ki, diye düşündüm, CL55'i ve köşeyi keskin bir şekilde dönerken. Noel'in insanı mutlulukla doldurması ve geçmiş yılın muhteşem sevgisini ve şansını hissetmenizi sağlaması gerekiyordu.

İnsanın heyecanla dolmaması, aslında , kabalıktı.

Yılın bu zamanı bunalımda olmak, diye düşündüm, soğuk, karanlık bir ara sokağa hızla saparken, üzüntüden kelimenin tam anlamıyla hasta düşmek; kendimi bağışlanamaz bir günah işlemişim gibi hissediyordum.

Hastanedeki odasının açık kapısından girdiğimde, tatlı Maeve'im gözlerini kapatmıştı.

Ama bumu kesinlikle iş başındaydı, çünkü içeri gizlice soktuğum paketleri mat tepsinin üzerine koyduğumda gülümsedi.

"Hayır." dedi pütürlü bir sesle. "Bunu yapmış olamazsın." Plastik su bardağını kaldırdım ve ona biraz su içirdim. Otururken acıdan gözlerinden yaş geldi. Benimkilerden de.

"Peynirli hamburger kokusu alıyorum." dedi büyük bir ciddiyetle. "Bu bir rüya ve beni uyandırırsan, olacaklardan sorumlu değilim, Mike."

"Rüya görmüyorsun meleğim." diye kulağına fısıldadım, dikkatli bir şekilde yanına çıkarken. "Çift porsiyon soğanı mı istersin, yoksa çift porsiyon soğan mı vereyim?"

Maeve yalnızca hamburgerin yarısını ve kızartmanın da yaklaşık çeyreğini yemesine rağmen, yağlı kâğıdı önünden iterek uzaklaştırırken yanaklarından sağlık fışkırıyordu.

"Gece yarılarında patlayana kadar atıştırdığımız zamanları hatırlıyor musun?" dedi.

Gülümsedim. Çıkmaya başladığımızda ikimiz de dört-on iki vardiyasında çalışıyorduk. Önceleri işten çıkıp bara giderdik, ama bundan çabuk sıkıldık ve kısa süre içerisinde mahalledeki videocuyu ve bütün gece açık marketleri ziyaret etmeye başladık, doğruca donmuş gıda bölümüne yöneliyorduk. Tavuk kanatları, pizzalar, kızarmış mozarella peynirleri -sağlıklı yiyecekler. Kuralımız, istediğimiz her şeyi alabiliyorduk, mikrodalga fırında pişirebildiği ve eski güzel bir filmi seyrederken yenebildiği sürece tabi.

Tanrım, ne güzel zamanlardı. Bazen yedikten sonra uyumazdık, yalnızca konuşurduk, hiç bitmesin isterdik, ta ki yatak odasının penceresinin dışında kuşlar ötmeye başlayana kadar.

"Sana getirdiğim işleri hatırlıyor musun?" dedim.

Maeve, Bronx'daki Jacobi Tıp Merkezinin travma bölümünde çalışıyordu, benim polislik yaptığım bölgeyi geçip hemen köşeyi dönünce.

Devriye gezdiğim süre boyunca, resmen caddeden adam kaçırıp acil servise götürüyordum, sırf Maeve'i görebilmek için.

"O sokakta yaşayan, dişleri eksik kocaman adamı hatırlıyor musun, sana nasıl sarılmıştı?" dedi Maeve güçlükle bir kahkaha atarken. "Ne demişti

sana? Sene öbür koftiriklere benzemiyorsun, adamım. Gerçekten değer veriyorsun."

"Hayır," dedim onunla birlikte gülerek, "adamım, sen tanıdığım en harbi adamsın.' demişti."

Gözleri kapandı ve ardından gülmeyi kesti. Bu kadar kolayca. Ben içeri girmeden önce ilacını almış olmalıydı ve şimdi de hızla uykuya dalıyordu.

Maeve'in elini yavaşça sıktım. Sonra yataktan elimden geldiğince sessizce kalktım. Etrafı toparladım, yorganını omuzlarına kadar çektim ve yanında diz çöktüm.

On dakikadan fazla, karımın göğüs kafesinin yükselip alçalmasını izledim. Kendimi biraz tuhaf hissettim çünkü ilk kez, dünyaya ve Tanrı'ya karşı öfkeli değildim. Onu çok seviyordum yalnızca ve her zaman da sevecektim. Gözyaşlarımı gömleğimin koluna sildim ve ona doğru eğildim.

"Beni sonsuza dek değiştirdiğin zamanı hatırla." diye fısıldadım kulağına.

Hastaneden uzaklaşırken Paul Martelli'yi arayıp durumun nasıl olduğunu sordum.

"Hâlâ bir şey yok." dedi. "Acele etme. Rehineciler yerlerinde duruyor. Cep telefonun bende var."

"Ned Mason hâlâ orada mı?" diye sordum.

"Buralarda bir yerde olmalı. Biz idare ediyoruz Mike."

Martelli'nin tavsiyesine uydum. Bir U-dönüşü yaptım, sonra sola 66. Caddeye saptım, çocuklara şöyle bir bakmak için batıya yöneldim.

Hastanede, Maeve'in yanındayken hafif hafif kar yağmaya başlamıştı; duvarların ve Central Park'taki geçtiğim tünellerinin kahverengi tuğlaları üzerindeki beyazlık, zencefilli çöreklere az az serpilen pudra şekerini andırıyordu.

Bu Allahın cezası şehir, diye düşündüm başımı sallayarak, bu bitmeyen tükenmeyen Noel kartpostalı manzaralarıyla kalbimi milyonlarca parçaya kırmaya kararlı görünüyor.

Şöyle güzel bir sokak soygununa ihtiyaç duyduğunda, insan bir tane bile bulamıyor.

Bire kayıtlı FM düğmesine basınca, "Silver Bells" şarkısı çalıyordu. "Ring-a-ling, hear them ring" yumuşak ve tatlı bir şekilde başlayınca, tabancamı kontrol paneline boşaltmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştım.

En yakın rock istasyonuna hırsla çevirdiğimde AC/DC'nin "Highway to Heir'i yeni başlamıştı. Böylesi daha iyiydi. Yeni fon müziğim. Eve gidene kadar, yolda sesi sonuna kadar açtım.

Asansörden inip koridora adım attığımda çocukların sesini kapalı kapının ardından duyabiliyordum. Bu hiçbir zaman iyiye işaret olmadı, diye düşündüm, kapının kolunu çevirirken.

Holde Juliana sırtı bana dönük şekilde yerde oturuyor ve kıkırdayarak telefonda konuşuyordu. Telefonun fişini çekip çıkarmadan önce kafasını sevgiyle okşadım.

"Yatağa." dedim.

İkinci durağım Mercedes Freer'in şarkısının kulakları sağır edercesine yüksek çalındığı, kızların odası oldu. Jane, arkası bana dönük, Chrissy ve Shawna'ya doğaçlama dans hareketlerinde önderlik ediyordu. O kadar şeker görünüyorlardı ki, hepsini birden kucaklayabilirdim ama Maeve'in, Mercedes Freer'in uygunsuzluğuna ilişkin hükmü hayal meyal aklıma geldi.

Radyoyu kapatınca üç kristal-çatlatan çığlık duyuldu, kızlar onları dans ederken seyrettiğimi fark ettiğinde, bunu kıkırdamalar ve kızarmalar takip etti.

"Bakın şu işe, Mercedes Freer'in evimizde bir konser verdiğinden haberim yoktu. Eminim yan komşularımız. Underbills'ler bu işe pek sevinmişlerdir. Yapmanız gerekenleri hiç biriniz hatırlamamışsınızdır, herhalde."

Jane sanki bir mazeret ileri sürecekmiş gibi kaşlarını bir süreliğine çattı, sonra başını yere eğdi.

"Üzgünüm babacığım." dedi.

"Doğru cevap buydu Jane." dedim. "Okulda notlarının bu kadar iyi olmasına şaşmamak lazım. Gel bakalım, sanırım bir iki kişiyi daha tutuklamam gerekecek."

Sonraki durak, Ricky, Eddie ve Trent'in avaz avaz bağıran TV'nun önünde kamp kurdukları salondu. CNN'nin sürekli verdiği kilise işgaliyle ilgili haberleri izliyorlardı. Kanal sloganını bulmakta gecikmemişti -"Katedralde

geri sayım". Yine, çocukların izlemesine izin verilen kanalların ESPN, Yemek Kanalı, arada sırada TLC, Çizgi Film kanalı ve devlet kanalıyla sınırlı olduğunu çok net bir şekilde hatırlıyordum.

Kanepenin üzerinden atlayıp ortalarına oturunca üçü birden neredeyse kafalarını tavana çarpıyorlardı.

"Gündem olaylarıyla ilgili araştırmanız için bilgi topluyor sunuz, yanılmıyorsam?"

"Seni gördük!" diye bağırdı Trent, yüzünü ellerinin arasından çıkardıktan sonra. "Televizyona çıktın! Her kanalda bu var."

"Ne olursa olsun, yakaladım sizi." diye bağırdım.

Brian, en büyük oğlum, bilgisayardaki beysbol oyununa öyle dalmıştı ki, odaya girdiğimi duymadı bile. Bu Ninja tutuşları ona kızmama engel değildi. Dell bilgisayarı kasasındaki düğmeye basıp kapattığımda, Barry Bonds olarak orta çapta muhteşem bir vuruş yapıyordu.

"Hey!" dedi kızgın bir şekilde başını kaldırıp bakarken. "Baba? Baba!"

"Brian?" dedim. "Brian!"

"Ben sadece...ıı!" diye şansını denedi.

"Kendini mahkemenin merhametine bırakmak üzere miydin?"

"Affedersin baba. Ben yapmam gerekenleri yapayım bari." dedi Brian.

"Hemen."

Hole geri dönerken neredeyse Mary Catherine'i yere deviriyordum.

"Bay Bennett. Mike, demek istedim. Çok üzgünüm." dedi deliye dönmüş bir halde. "Onları yatırmaya çalışıyordum, ama Bridget benden yardım istedi.

Bana... "

"Dur tahmin edeyim," dedim, "okul için yetişmesi gereken bir el işi ödevi mi vardı?"

"Nereden biliyorsunuz?"

"Tamam, sana söylemeyi unuttum." dedim. "Bridget el işine bağımlılık derecesinde düşkündür. Yılardır ona tutkalı, yaldızları ve boncukları bıraktırmaya çalışıyoruz ama hiçbir şey işe yaramıyor. Bıraksan, anahtarlık,

halhal ve duvar süsleri yapmaya yönelik doymak bilmez arzusuyla dünyayı bile yok edebilir. Yüzüme yaldız bulaşmış ve giysilerim yolunu şaşıran parıltılı spreylerle boyanmış halde o kadar çok işe gittim ki, bizim ekiptekiler benim uçuk bir metal grubunda çaldığımı düşünmeye başlamışlardı. Senin yeni olduğunu biliyor, o yüzden senden yararlanmaya kalkışmış. El işi yalnızca hafta sonuna mahsus."

"Bilmiyordum." dedi Mary Catherine üzgün bir şekilde. "Daha dikkatli olmalıydım."

"Aman Tanrım." dedim. "Hâlâ buradasın ve hayattasın. Bence Deniz Komandoları'na katılmayı düşünmelisin."

Mary Catherine'! görevlerinden azat ettikten ve yukarı odasına çıkmasını emrettikten sonra, mutfağa gittim ve orada bir rahiple karşılaştım.

Beyaz saçlı, siyah kıyafetli işgalci, elinde buharları tüten bir ütü tutuyordu, bu sırada yedi yaşındaki kızım Bridget de mutfak masamızın tamamını kaplayan pembe beyaz, boncuk işi midilliyi bitirmeye çalışıyordu.

"Şu işe bakın. Peder Arsız değil mi bu? Yani Seamus." dedim.

Hayır, Cadılar Bayramı değildi. Büyükbabam Seamus gerçekten de rahipti. Seamus'un eşi öldükten sonra, Hell's Kitchen'da otuz senedir sahip olduğu barını satmaya ve din adamı olmaya karar vermişti. Şansına, rahip olmak isteyenler bütün zamanlar içerisinde en düşük seviyesindeydi ve böylece kabul edildi. "Cehennemden doğruca cennete girmişti." kullanmayı pek sevdiği kendi deyişiyle.

Artık yan sokakta mahalleye ait papaz evinde yaşıyordu ve cemaate vaaz vermediği zamanlarda -ki bu işte çok iyiydi- burnunu benim işlerime sokmakla meşguldü. Çünkü çocukları şımartmak onun için yeterli değildi. Eğer insanları fesatça muzipliğe teşvik etmiyorsa, rahip olarak ya da değil, işini astığını düşünüyordu.

Beni orada dikilirken gördüğünde Brigdget'in çillerinin bile rengi soldu.

Diz çöktüğü sıradan kayıp inerken ve gözden kaybolurken nasıl olduysa " İyigecelerbabacımseniseviyorum," diyebildi.

Kolunun altında Socky'yi tutan Fiona, masanın diğer tarafından fırladı ve ikizinin bir adım arkasından mutfaktan çıkmayı başardı.

"Yaş icabı unutkanlık başladı galiba, bayım? Saati nasıl okuyacağını mı unuttun? Yoksa yarın okul olduğunu mu?"

"Şu ata bir baksana." dedi Seamus, elindeki ütüyü boncukların üzerinde ileri geri dolaştırarak, bağlantıları eriyerek yapışmalarını sağlamaya çalışıyordu. Atın boyu neredeyse gerçek bir atınkine yakındı. Apartmanda bunu koyacak bir ahır olmaması ne kötü, diye düşündüm.

"Bu kız tam bir sanatçı." dedi Seamus. "Dedikleri gibi, yaratıcılık kitaplardan öğrenilmez."

"Bu işlenmemiş bilgelik parçası için teşekkürler, Seamus, ama çocuklar uykularını almaz ve programlarına bağlı kalmazlarsa, başımız belada demektir."

Seamus ütüyü fişten çıkardı, kesme tahtasının üzerine gürültülü bir şekilde bıraktı ve kaçlarını çatarak bana baktı. "Madem öyle, neden eve yeni birisini getirdin?" dedi. "Mary Catherine bana Tipperary'li olduğunu söyledi. Tipperary'liler biraz tuhaftır. Kuzey Atlantik rüzgarları insanın aklına iyi gelmiyor. Bana sorarsan, kızın tipini de sevmedim, bu durumu da. Genç, bekar bir bayan, evli bir erkekle aynı evde."

İşte buydu. Canıma tak etmişti. Ben plastik atı kapıp mutfağın karşı köşesine fırlatırken, Seamus eğildi ve at, buzdolabının üzerindeki yapılacaklar listesine çarptı.

"Bu endişelerini hangi dosyaya yerleştirmemi istersin, dede?" diye bağırdım. "Ölüm döşeğindeki karımın yanına mı, yoksa St. Paddy'deki kafalarına silah dayanmış bekleyen otuz üç şöhretin yanına mı?"

Seamus mutfak masasının etrafından dolaştı ve ellerini omzuma koydu.

"Ben yalnızca, sana benim yardım edeceğimi sanmıştım." dedi, ondan daha önce duymadığım kadar yorgun bir sesle.

Şimdi anlıyordum. Mary Catherine konusunda bu kadar sorun çıkarmasının nedeni buydu demek. Yerine başkasının bulunduğunu düşünmüştü, onu aile çerçevesinden çıkardığımızı.

"Seamus," dedim, "yirmi elemanım olsa gene senin yardımına ihtiyaç duyardım. Bunu biliyorsun. Senin yerin her zaman ayrı. Mary Catherine'e yardım ederek bize yardım edebilirsin. Bunu yapabilir misin?"

Bu fikri değerlendirirken, Seamus dudağını büzüştürdü.

"Denerim." dedi biraz melodrama kaçan acı dolu bir iç çekişle.

Mutfağın diğer tarafına geçtim ve yapılacak işler listesini kaldırdım. Plastik atı elime aldığımda, kuyruğunun kaybolduğunu fark ettim.

"Şu ütüyü prize takar mısın Seamus?" dedim, atı çabucak mutfak masasının üstüne geri koyarken. "Bunu düzeltmemiz lazım, değilse Bridget ikimizi de öldürür."

St.Patrick'in önünde kopan kızılca kıyamete geri dönünce, FBI'a ait iki Rehine Kurtarma Ekibi karavanının NYPD'ninkinin yanına park ettiğini gördüm. Bütün bu gezici komuta merkezi otobüsleri dolunca, harekât bölgesi büyük, dip dibe bir açık hava partisine benzemeye başlamıştı.

Bu ancak, cehennemin otoparkında bir parti, olabilirdi.

Patronuma, Will Matthews'a ve diğer arabuluculara sordum. İçerideki silahlı adamlardan hâlâ bir haber yoktu. Jack'ten haber yoktu.

Böylece kendime o günün belki de yirminci fincan kahvesini doldurdum ve oturdum.

İşin bu kısmından nefret ediyordum; beklemekten ve bu güçsüzlük hissinden. Rehine Arabuluculuk Ekibinden naklimi istememin nedenlerinden bir tanesi de buydu. Cinayet masasında her an yüzlerce şey yapabilirdiniz, olay üzerinde çalışılacak bir açı mutlaka olurdu, çalışma isteğinizi ve sinir bozukluğunuzu sürekli aktarabileceğiniz sayısız çıkış noktası.

Birdenbire döner sandalyemde dikildim. Saatin iç karartıcı görüntüsünden kurtulmak için yapabileceğim bir şey vardı ve üstelik de bunun bize faydası dokunabilirdi.

Komutan Will Matthews'i otobüsün arkasında elinde bir soda otururken buldum. "Hey, patron!" dedim. "Sana Caroline Hopkins hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun? Sözde kazayla ilgili bir şeyler hissettiğimi söylemiştim. Olayın olduğu şu restoran L'Arene, üç sokak ileride. Mutfak personeliyle konuşmak için bir ugrasam diyorum."

Will Matthews gözlerini ovuşturdu ve başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi. "bir şeyler bulabilecek misin bak bakalım, seni mutlu edecekse. Yirmi dakikan var. Sonra da hemen geri gel."

Cebime vurdum. "Cep telefonum yanımda. Ve bir de yedek."

Son yaşanan trajedi ve caddedeki kuşatma. New York'lu zengin ve meşhurların iştahını kesmiş olmalıydı çünkü ben Madison Avenue tarafından içeri koşarak girdiğimde L'Arene boş görünüyordu. Giriş holünde geçtiğim mermer merdivenler kırmızı, beyaz ve mavi halıyla döşenmişti, ama Fransız'dan çok Amerikan havası vardı. Merdivenlerin diğer tarafında, antik şampanya kutularının üstünde muhteşem limonlar ve elmalar duruyordu.

Belki başka bir akşam olsa, bu seçkin manzara bana bu kadar itici gelmeyebilirdi. Ve son birkaç saattir bu kadar sıkıntı çekmemiş olsaydım, iç kapının arkasında duran uzun, smokinli baş garsonun ukala havası, bende böylesi bir öfke uyandırmayabilirdi.

Koyu, kıvırcık saçlı Fransız beni kütüphane rehberi büyüklüğündeki rezervasyon defterinin önünde gördüğünde, suratında biraz önce bozuk bir salyangoz yemiş gibi bir ifade belirdi.

"Mutfak kapalı." dedi kabaca ve defterine not alma işine geri döndü.

Ağır cildi onun yerine kapattım ve rozetimi üzerine koydum. Suratında beliren hayret ifadesinin bir müddet keyfini çıkardım.

"Hayır," dedim, "aslında açık."

Ona First Lady'nin cinayetini araştırdığımı söylediğimde, bana hemen bir kartvizit uzattı.

"Yasal konularda bizi Gilbert, Dewitt ve Raby temsil ediyor. Sorularınızı onlar cevaplayacaktır."

"Vay canına, çok lazımdı." dedim, kartı anında baş garsonun uzun burnunun sivri ucuna değdirerek geri uzatırken.

"Ama ben sigorta şirketinden gelmiyorum. Cinayet masasındanım. Şimdi, senle ve mutfak personeliyle ya burada konuşurum ya da patronumu ararım ve resmi prosedürü işletiriz."

"Eğer işi kitabına göre yapacak olursak herkesin karakola gelmesi gerekir ve elbette, bütün personelin kimlik belirlenmesi amacıyla, yanlarında uygun çalışma izinlerini içeren belgeleri getirmesi de sizin sorumluluğunuz. Biliyor musun, şimdi aklıma geldi, Adalet Bakanlığı da bu dosyaya dâhil olmak istemişti. FBI, Vergi Dairesi, filan. L'Arene'nin son beş yıllık vergi makbuzları vardır sizde, değil mi? Tabi, söylememe gerek yok, şahsi vergi makbuzlarınız da gerekiyor."

Baş garsonun ifadesi anında bir dönüşüm geçirdi. Galyalı somurtkanlığının ardında bu kadar sıcak bir gülümseme saklayabilmesi çok şaşırtıcıydı.

"Benim adım Henri." dedi eğilerek. "Lütfen söyleyin, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Mutfak personelini sorgulamak istediğimi söyledikten sonra mon ami[10] Henri beni, çabucak birkaç mavi Tiffany bar kapısından geçirdi ve sorularımı şefe tercüme etti.

Şef, Henri'nin kısa ve bodur kardeşine benziyordu. Sorulardan alınmış gibiydi. Başkan eşinin yemeğini şahsen hazırlamıştı ve foie gras'a yer fıstığı koyması, ihtimal dâhilinde bile değildi.

Aklına gelen tek açıklama, şapşal hazırlık aşçısının, yoğun bir akşamın kontrollü karmaşasında tabağın üstüne yanlışlıkla fıstık yağı dökmesiydi ki, bu bile ona çok saçma geliyordu. Ardından şef paslanmaz çelik tezgâhın üstünden bir çift tencere kapıp hızla uzaklaşmadan önce, kızgın bir Fransızca'yla bir iki şey ekledi. Aralarından Amerikalı kelimesini seçtim ve bir de, Snikers demiş gibi geldi.

"Bu son kısım neydi?" dedim Henri'ye.

Henri kızardı.

"Baş aşçı, First Lady yemeği gelmeden önce belki... bir çikolata yemiştir, diye tahminde bulundu."

Fransız-Amerikan ilişkilerini onarmaya çalıştığım yeter, diye düşündüm.

"O geceden sonra personelden ayrılan oldu mu?"

Henry kanı çekilmiş dudaklarına uzun parmağıyla vurdu.

"Evet," dedi baş garson, "şimdi düşünüyorum da. Hazırlık aşçılarından bir tanesi, Pablo, sanırım ismi buydu, korkunç kazadan bir iki gün sonra işe gelmeyi bıraktı."

"Pablo'nun soyadı yok mu? Adresi? İş başvurusunda vardır belki?"

Acı dolu, üzgün, neredeyse pişman bir ifade yüzünde dolaşırken Henri suratını buruşturdu.

"Resmiden, gayri resmiden bahsetmiştiniz ya, bu ona benziyor. Pablo gayri resmi çalışanlardan bir tanesiydi. O yüzden de elimizde bir başvuru yok."

dedi. "İşten ayrıldığında üzerinde durmadık bile. Hazırlık şeflerinde istifa oranımız, diğer restoranlar gibi, oldukça yüksek sayılır."

"Eminim öyledir." dedim.

"Bir saniye," dedi Henri, "dolabında bir iki şey bırakmıştı, sanırım. Aşağı inip bir göz atmak ister misiniz?"

Aşağı indim ve eskiden Pablo'ya ait olan dolapta iki eşya buldum.

Bir çift pis spor ayakkabı ve Kuzey Hudson Metro hattına ait buruşturulmuş bir tren tarifesi.

Kirli spor ayakkabı vakası, diye düşündüm. Ansiklopedi Brown[11] duysa çok etkilenirdi.

Bir çıkmaz sokak daha, ya da en azından şimdilik öyle görünüyordu.

Mutfak elemanının eşyalarını, dolabın altında bulduğum boş bir Duane Reade torbasına koydum. Belki parmak izlerinden Pablo'nun kimliğini tespit edebilirdik. Tabi eğer çoktan Orta Amerika'ya dönmediyse.

Beş para etmez bir ipucuydu ama hiç yoktan iyiydi.

"Bir ipucu buldunuz mu?" diye sordu Henri, heyecanlı heyecanlı. Ona "delil" torbasını gösterdim.

Dolabın kapısını yankı yapacak şekilde hızla çarptım. "Pek sayılmaz Hank." dedim.

Laura Winston, Vogue dergisinin ifadesiyle "Yeni bin yılın moda kraliçesi" rüyasında, Ralph Lauren'nin kuzey Westchester'deki arazisindeki gölde onunla birlikteydi. Bir kanonun içerisinde, beyaz tülbent kumaştan elbisesiyle tek başına uzanmıştı ve parlak, sonsuz mavi gökyüzü üzerinden akıyordu. Sal, çiçek açmış kiraz ağaçlarının dalları altından kıyıyı tarıyor ve meleklerin göz kapakları kadar zarif, beyaz yapraklar tipi halinde yüzüne, boynuna ve göğüslerine düşüyordu. Kanonun içinde oturmaya çalıştığında beyaz kumaşsın kollarını sıkıca sardığını fark etti. Cenaze salında ölü yatıyordu -ve çığlık atmaya başladı.

Laura Winston hiç iyi uyanmadı ve dayandığı kilise sırasının ahşap koluna kafasını sertçe çarptı.

Botlu ayakların çıkardığı flop-flop sesleri duyuldu ve iki kayak maskeli adam, kahverengi cüppelerinin üzerine sardıkları el bombası kayışlarıyla şapelin orta koridorundan yavaş yavaş geçtiler.

'Bu nasıl gerizekâlılık diye düşündü. Şu anda, cenaze akıllıca bir bahaneyle kaytarmış olsa. Güney Karayipler'de dokuz bin metre yükseklikte bir Gulf Four'un içinde olabilir. Yeni Yıl Kutlamalarının son hazırlıklarıyla uğraşmak üzere St.Bart'daki yirmi bir milyon dolarlık Fransız Rönesans sarayına inişe hazırlanırdı. Giorgio, Donatella, Ralph ve Miuccia L.C.V'lerini göndermişlerdi bile.

Onun yerine, bir gece önce aniden ortaya çıkan, o tedbirli iç sesini, hayatta kalma uzmanını duymazdan gelmeyi tercih etmişti: Hey! Önemli bir NY olayı, neon ışıklı terörist hedefi. Uzak dur!

Ve elbette gizli, cılız bir ses daha vardı; kurak ve ıstırap veren boğazını temizleyip konuşmaya hazırlanıyordu.

Hap kalmamıştı.

Kullandığı OxyContin'i doktor başlangıçta tenis oynarken incittiği beli için vermişti. Bir ay sonra, doktorunun reçete vermeye çok hevesli olduğunu anlayınca, ilacı vitamin haplarıyla birlikte almaya başlamıştı. Enerji patlamasında son nokta, stresin nihai çaresi.

Laura kabul etmek istemiyordu, ama son bir iki saattir, yoksunluk belirtileri göstermeye başlamıştı. Daha önce Morocco'ya tek günlük bir çekim için gittiğinde bunu yaşamıştı. Belirtiler kanında ufacık bir karıncalanma gibi başlıyordu. Sonra karıncalanma kötüye gitti ve kusmaya başladı. Yaklaşık bir saat kadar boş mideyle öğürdükten sonra, titreme başlamış ve önüne geçememişti. On saat sonra, bunun durması için kendi saçını koparmaya bile razıydı. Bu bölüm, fotoğrafçısının seve seve verdiği yarım şişe Valium sayesinde kapanmıştı.

Ama şu anda, burada, yanında hiçbir şey yoktu.

Belki diğerlerinin yanında bir şeyler olabilir, diye çabucak düşündü. Bu Hollywood tipleri Dr. Kendiniiyihisset reçeteli ilaçlarıyla tanınırlardı. Kibarca sorabilirdi, değil mi? Hepsi aynı teknenin içindeydiler sonuçta. Kardeş kardeş paylaşabilirlerdi.

'Hayır' diye düşündü, titreyerek. Medyatik kişiliği onun her şeyiydi. Bunu kaybetmeyi düşünemezdi bile. Kimse bu "eczane eroini" bağımlılığım bilmemeliydi. Bir çare bulmak zorundaydı. Düşün!

Sonuçta, rehineciler ne istiyorlardı? Ya para ya da politik bir amaçları vardı, diye sonuca vardı. Her halükarda, hayatta olması onlar için önemliydi, değil

mi?

Bir çeşit hastalık numarası yaparsa ne olurdu? Kalp krizi? Hayır, numara yaptığını anlamak için tek yapmaları gereken nabzını kontrol etmek olurdu. İnsanların aniden başlarına gelen diğer tıbbi acil durumlar nelerdi? İnsülin krizleri, panik ataklar?

İşte bu! Bir panik atak! Taklit etmesi zor da değildi. Zaten terlemeye başlamıştı, kalp atışları hızlanıyordu.

Panik atak maskesi altında gizlenmiş bir yoksunluk krizi. Milyon dolarlık itibarını koruyacak dahice bir plan. En kötü ihtimalle, huzur içinde kusabilmesi için diğer şöhretlerin yanından uzaklaştırılırdı.

Laura Winston titreme hissine direnmeyi bıraktı ve kendisini teslim etti.

Eugena Humphrey kendini, Pranayama yoga solunumuna o kadar vermişti ki, Laura Winston'm ayağa kalktığını önce fark etmedi bile. Seçkin moda gurusu birdenbire kudurmuş bir sincap gibi inlemeye başladığında, Eugena'nın nefesi, ciğerlerinin üst kısmından hiç de Tantrik olmayan bir aceleyle fışkırdı.

Bir saniye önce moda divası huzur içerisinde uyuyordu. Şimdi solgun yüzü ve kuş yuvasına dönmüş pahalı boyalı saçlarıyla, sanki uykuda yürüyormuş gibi duruyordu. Tek farkı gözlerinin açık olmasıydı.

"Yerine otur Laura." dedi Eugena. "Mercedes'e neler olduğunu gördün. Bu adamların şakası yok."

Eugena moda ikonunun yumuşacık süet kumaştan, siyah Chanel eteğinin kenarından tutup çekti.

"Çek ellerini ÜSTÜMDEN!" diye çığlık attı Laura Winston.

İsteri krizi geçiriyor diye düşündü Eugena. Kendini öldürmeden önce kadını sakinleştirmesi gerekiyordu.

"Laura, sorun nedir?" dedi Eugena, elinden geldiğince sakin bir şekilde. "Konuş benimle. Bir şey yok. Sana yardım edebilirim."

"Dayanamıyorum!" dedi Laura, çığlık çığlığa koridora doğru koşarken. "YARDIM EDİN, LÜTFEN! Lütfeeeeeeen! Kimse yok mu?"

Laura dizleri üstüne düşüp hüngür hüngür ağlamaya başladığında, kısa boylu, tıknaz rehineci trabzanların yanından ortaya çıktı.

"Böyle dağıtmasına izin veremeyiz." dedi şapelin öbür tarafındaki Küçük John'a. "İcabına bak."

Battal boy rehineci geldi ve Laura'yı yakasından tutup mermer zeminden kaldırdı.

"Bayan? Yerinize dönmeniz gerekiyor." dedi.

"LÜTFEN YARDIM EDİN BANA!" diye bağırdı Laura, uzun ve sarsıntılı hıçkırıklardan sonra. "Bana yardım edebilirsiniz, değil mi, lütfen? Nefes alamıyorum. Göğsüm sıkışıyor. Havaya ihtiyacım var. Burası çok sıcak. Hastaneye gitmem gerekiyor."

"Bellevue Hastanesi'ne gitmek istersin belki." dedi rehineci kıkırdayarak. "Bayan, isterik davranıyorsunuz. İsteriklerle başa çıkmak için bildiğim tek yöntem de onları tokatlamaktır. Tokat yemek istemiyorsun, değil mi?"

Orta yaşlı kadın yanından sıyrılıp geçmek isterken, rehineci onu bileklerinden yakaladı. Kemikli kolunu arkasına kıvırdı ve haute couture kıyafetinin arkasından tutup tırabzanların arkasına geçirdi.

"Canın böyle oynamak istiyorsa... " dedi Küçük John, başını sallayarak.

Devasa bir İsa, Mary'nin kucağında heykelinin yanındaki bir günah çıkarma hücresinin kapısını açtı. Artık bağırmaya başlayan Laura Winston'ı içeri tıktı. Kadın dışarı fırlamaya çalıştığında, göğüs kafesine bir asker botu oturttu, onu gerisin geri içeri püskürttü ve kapıyı çarparak kapattı.

"Allah kahretsin," dedi diğer rehinelere bakarak kafasını sallarken, "bazı insanları anlamak mümkün değil."

Birkaç saniye sonra, Küçük John orta koridorda zafer kazanan bir kahraman edasıyla salına salına yürüdüğünü gören komedyen John Rooney kendini kaybetmişti. Orada öylece oturup silahlı adamın Laura Winston'ı taciz etmesini izlemeye zorlanmak, Rooney'in içinde bazı hislerin ayaklanmasına sebep olmuştu. Kendi güvenliğini, yaptıkları direniş planını, dışarıdaki polisleri unuttu. Yerinden fırladı ve rehinecinin üzerine atladı.

Rooney dizlerinin arkasına daldığında Küçük John tökezledi ve düştü. Rooney ardından adamın boynuna bir kolunu dolamayı başardı ve birikmiş bütün korku ve öfkesiyle sıkmaya başladı.

Diğer adamlar onu tekmelemeye başladıklarında Rooney hâlâ, Küçük John'un tepesindeydi. Çelik uçlu botlar omuzlarına, boynuna ve alnına

vuruyordu. Bırakmak yerine, gözlerini kapadı ve tek bir şeye konsantre oldu: koluyla rehinecinin soluk borusuna uyguladığı baskıya.

Tekmeler birden bire durdu. Ardından Rooney metal bir tetik sesi duydu ve aniden alnına soğuk ve sert bir şeyin dayandığını hissetti.

Gözlerinden birini araladı ve Jack'in, rehinecilerin önderinin, Miö'nın diğer ucunda gülümsediğini gördü.

"Yalnızca bir kere söyleyeceğim." dedi Jack. "Onu bırak."

"Vur beni." dediğini işitti Rooney. Damarlarındaki adrenalin asit gibi yakıyordu. "Sizin gibi hayvanların yaşlı insanları ve kadınları tartaklamalarını izlemeye devam edemem!"

Jack maskesindeki deliklerin ardından kaşlarını çatarak ona baktı. Sonunda Miö'yı yavaşça indirdi.

"Pekâlâ, Bay Rooney," dedi rehineci. "sizi anlıyorum. Saldırgan kalabalığı kontrol ederken daha yumuşak önlemler almaya çalışırım. Şimdi lütfen, çalışma arkadaşımı bırakın. Eğer ölecek olursa, korkarım bu kötü bir örnek oluşturacak."

Rooney koca adamı bıraktı, hızlı hızlı soluyarak ayağa kalktı. Yanağı botlardan birisinin çizdiği yerden kanıyordu, sağ kolu sanki fabrika kazası geçirmiş gibi acıyordu, ama damarlarındaki kan heyecanla akmaya başlamıştı. Bu rezillik konusunda sonunda gerçekten bir şey yapabilmişti.

Küçük John yerden bir Doberman gibi fırlayınca Jack namlusuyla göğüs kafesine dokunarak onu durdurdu. "Git bir şeyler ye ve dinlen." dedi.

"Bay Rooney lütfen yerinize dönün. Herkesle konuşmak istiyorum."

Jack podyuma çıkıp konuşmak için boğazını temizlerken, Rooney de yerine oturdu. Jack gülümsüyordu ve bu aniden takındığı neşeli tavrıyla, uçak yolcularına gecikmeleri bildiren bir anons görevlisi de olabilirdi.

"Selam millet." dedi. "Bir pazarlık sürecine başladık ve işler oldukça yolunda gidiyor. Böyle iyi devam ederse, Noel sabahı ailelerinizin yanma dönme ihtimaliniz var."

Bir alkış kopmadı, ama Rooney iç çekme sesleri duyduğuna yemin edebilirdi.

"Şimdi, kötü haberse," diye devam etti Jack, "işler ters giderse, aranızdan birkaç kişiyi öldürmek zorunda kalabiliriz."

Şapelin arkasından alçak sesli inlemeler yükseldi.

"Tanrı'nın evinde olduğumuza göre," diye devam etti Jack, "dinle ilgili olanların dualarını şimdi etmelerini tavsiye ederim."

Linda London, gerçeklik televizyonu sosyetiği, ikiye katlanıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Ahali!" diye onları tatlı tatlı azarladı Jack. "Rica ederim, lütfen. Sanki size işkence edecekmişiz gibi davranıyorsunuz. Size söz veriyorum. Tüm infazlar başın arkasına yapılacak çabuk ve insancıl bir atışla gerçekleştirilecektir."

Jack kürsüden indi ve Rooney'in oturduğa yerin yanına geldi.

"Ah, bir şey daha var!" dedi, Rooney'i boynuna elektrikli tabanca ile vururken. Rooney'in bedenindeki her kas sıkışırken, gözleri kendi kendilerine kapandılar. Ama siyahlık yerine, televizyon ekranındaki gibi karlı bir görüntü vardı. Baygın bir şekilde yere düşüp sıranın altına doğru yuvarlandığı sırada, boğazında kuru bir çığlık düğümlendi.

Jack'in, "Biz sizin yaşam koçunuz ya da Pilates hocanız değiliz ve burası da Letterman'ın yeşil oda şovu değil." dediğini duydu Rooney, yan baygın. Acının darmadağın ettiği düşüncelerini toplayabildiğinde, aklına bir tutarlı fikir bile geldi: Beni vurmasına izin vermeliydim.

"Bu ülkede başarılı olmak için insanın azıcık zeki olması gerektiğini sanıyordum." diye söylendi Jack. "Size 'sözümüzden çıkarsanız sizi öldürürüz' diyoruz, siz geri zekalılar bunun neresini anlayamıyorsunuz?"

On bir yaşındaki Brian Bennett kız kardeşinin kapısını vurduğunda, saat yediye on vardı.

"Julia?" diye fısıldadı. "Kalktın mı?"

Julia, ıslak saçını tarayarak dışarı çıktı. Çoktan duş almış bile, diye düşündü Brian, hayal kırıklığı içerisinde. En önce kendisi kalkmak istemişti, ailenin lideri olarak. Oğlanların içinde en büyük oydu, sonuçta. Muhteşem Julia ne zaman kalkmıştı peki? Altıda mı?

"Ben de seni uyandıracaktım." dedi Julia. "Babam hâlâ uyuyor mu?"

"Ölü gibi...yani baygın gibi demek istedim." dedi Brian çabucak. "Kim bilir, dün gece kaçta geldi? Sen canavarları uyandır, ben de kahvaltılık gevrekleri hazırlarım, istersen?"

"Olur, yalnız ben kızları kaldırana kadar sen işini bitirirsen, Trent, Eddie ve Ricky'yi uyandır." dedi Julia. "Kızları adam gibi giydirmek ve saçlarım yapmak biraz zaman alacak."

"Tamam." dedi Brian. Loş koridora saptı, ama sonra durdu.

"Hey Julia." dedi.

"Ne?"

"Dün gece babam gelip bizi yakaladığı için kendimi çok kötü hissediyorum. Bence bunu telafi etmeliyiz. O yüzden erken kalkıp herkesi hazırlamak çok iyi bir fikirdi."

"Hey, teşekkürler Bri." dedi Julia. "Bunu söylemen çok hoş."

Hakikaten, diye düşündü Brian, gözlerini kırpıştırarak. Julia haklıydı. Hangi akla hizmet orada durmuş yumuşamış, kardeşine şirinlik yapıyordu?

"En son hazırlanan takımın lideri zavallı gerzek olsun." dedi oradan ayrılırken, omzunun üzerinden.

Mutfak masasını çabucak hazırladıktan sonra, kapıyı ardına kadar açarak oğlanların odasına daldı. Trent yukarıdaki yataktan fırlayıp bir yarasa gibi, tepetaklak aşağı sarktığında, o aşağıdaki Ricky'nin ayağından tutmuş çekiştiriyordu.

"Geldi mi? Geldi mi?" diye sordu Trent aceleyle.

"'Kim geldi mi?" dedi Brian, beş yaşındaki kardeşini yatağından çıkarıp yalın ayak, ayağa dikerken.

"Noel Baba!" diye bağırdı Trent.

"Ssss!" dedi Brian. "Hayır."

"Ne?" dedi Trent üzgün bir şekilde. "Noel Baba gelmedi mi? Neden? Bri, yalan mı söylüyorsun? Biliyorum biraz yaramazlık yaptım, ama uslu da durdum."

"Daha Noel gelmedi, seni küçük çatlak." dedi Brian. "Ricky'yi uyandır ve dişlerinizi fırçalayın. Derhal."

Brian beş dakika sonra yatak odasının kapısını açtığında gülümsedi. Kızlar odalarından daha yeni çıkıyorlardı. Bayan Her Açıdan Mükemmelin kızlara sabah egzersizlerini bile yaptırmış olacağını düşünmüştü. Ama hayır. Küçük cadı. Berabere kalmışlardı.

Brian mutfağın ışığını yakarken bir kahkaha attı. Biraz duygusal bir manzaraydı ama kabul etmek zorundaydı, herkesi kostümlü halde görmek aynı zamanda çok da komikti.

Bu gece Holy Name'de Noel gösterisi için kostümlü prova yapılacaktı ve oyunda herkesin bir rolü vardı. Chrissy, Shawna, Bridget ve Fiona çelenk-haleli meleklerdi. Trent ve Eddie çoban rolündeydiler. Ricky, Yusuf rolünü kapmayı başarmıştı ve takma olduğu çok belli olan, siyah, komik bir sakah vardı. Korodaki Jane ve Julia bile gümüş renkli, uzun elbiseler giymişlerdi. Elbette, kendisinin kostümü en havalı, en az aptalca olanıydı, o üç bilge adamdan birisiydi.

"Şunlara baksana," dedi Brian, masanın başında Julia'nın yanında durarak, "Neredeyse şirin gözüküyorlar diyeceğim."

Julia elbisesinin cebinden fotoğraf makinesini çıkardı ve ufaklıkların resimlerini çekti. 'Kızların sorunu nedir' diye düşündü Brian. Her zaman yapılacak en doğru şeyi nasıl biliyorlardı?

Julia, Brian'a makinenin ekranında resmi gösterdi.

"Sence annem bunu beğenir mi?" dedi.

"Beğenir herhalde." dedi Brian. "Kahretsin, ben nereden bileyim?"

Sabahleyin, hazırlanan ailemin sessiz takırtıları, kıkırdamaları, sağa sola vurmaları ve çığlıklarıyla uyandığımda, karımın yanımdaki yerinin boşluğunu fark ettim ve içim minnettarlıkla doldu. Hafta içi sabahları Maeve ile benim aramdaki anlaşma şöyleydi; o çocukları giydiriyordu, ben

de onları okula götürüyordum. Daha zor olan, iki haneli rakamlara ulaşan ailemizi hazırlama işini o yaparken benim uyumama izin vermesi, yalnızca uzun zamandır evli olan çiftlerin anlayabileceği bir incelikti.

Yerimde döndüm ve onun bedeninden kalan sıcaklığı bulmak için aranıyordum ki, soğuk, katı çarşafları hissettim ve hatırladım.

Orada uzanmış yatarken ve sabah sabah, yaşadığım kişisel dehşeti tadarken, aklıma tüyler ürpertici bir soru geldi.

Ayaklarımı yataktan, soğuk tahta zemine sallandırdım ve eski püskü, yırtık sabahlığımı karyolanın direğinden çekip aldım.

Eğer çocukları Maeve hazırlamıyorsa, bu işi kim yapıyordu?

Mutfağa girdiğimde ve çocukların hepsinin Noel gösterisi için kostümlerini giydiklerini gördüğümde neler hissettiğimi tanımlamam çok zor. Çocukları kahvaltı masasının etrafında ilahi bir grubu resmeden, gerçek üstü bir Rönesans tablosuna dönüşmüş halde görünce, rüya gördüğüme, belki de ölüp cennete gittiğime emin oldum. Sonra Trent Sünger Bob lu gevrek kasesini masadan düşürdü -ve herkes başını çevirip baktı.

"Baba!" dediler hepsi bir ağızdan.

Bunlar nasıl kendi kendilerine hazırlandı? diye düşündüm. Ne kötü bir babaydım. Gösteriyi tamamen unutmuştum. Yere dökülen

Froot Loops 'lan toplarken, neden ağlamaya başladığımı da bilmiyordum. Sonra anladım.

Çocukların kendi başlarının çaresine bakması, Maeve'in üstüne düşeni yaptığı anlamına geliyordu. Sanki karışıklığı düzene sokmuştu ve artık aramızdan ayrılmaya hazırdı.

Ben gözyaşlarımı koluma silerken, Chrissy'de bana sıkıca sarıldı ve boynumun yanında gözlerini kırpıştırarak bana bir kelebek öpücüğü verdi.

Derin bir nefes alıp kendimi toplamayı başardım. Onların önünde ağladığımı görse, Maeve canıma okurdu.

Ve böylece, tekrar onlara baktığımda yüzüme keyifli bir gülümseme yerleştirmiştim. Çocuklarım gerçekten birer melekti. Hepsi gerçek üstü birer varlıktı. Julia ve Brian'a başımla bir işaret yaptım. Kimsenin, hele hele bir avuç çocuğun, böylesine korkunç bir durumla kendini hiç düşünmeden

baş etmesi mümkün müydü? Bir başka üzüntü dalgasına engel olmak için dişlerimi sıktım; sonra öksürerek boğazımı temizledim.

"Günlerden pazar değil, biliyorum," diye bağırdım, heyecanla. "ama kim benim gibi, bir pazar kahvaltısı ister?"

Ben iki kızartma tavasını ocağın üstüne yerleştiririrken, "Ben!", "Biz istiyoruz!" çığlıkları duvarlarda yankılandı.

Ben pastırma, yumurta, patates ve yeşil soğandan oluşan özel karışımımı tabaklara dağıtırken, Seamus mutfaktan içeri girdi.

"Oh, Aman Allah!" dedi, gözleri fal taşı gibi açık halde kostümlü çocuklara bakarken. "Cadılar Bayramı mı geldi?"

"HAYIR!" diye bağırdı çocuklar, büyükbabalarına kıkırdarken.

Bir dakika sonra, suratında şaşkın bir bakışla Mary Catherine içeri girdi. Eline bir tabak tutuşturdum.

"Sana çatlak olduğumuzu söylemiştim." dedim, gülümseyerek.

Birkaç görkemli saniye için, orada ocağın yanında durdum, aileme baktım, yemek yemelerini ve gülmelerini dinledim. Huzurum ancak kahve makinesinin yanında tezgahın üstünde duran cep telefonumu ve anahtarları görünceye kadar sürdü.

Allahın cezası dünya, diye düşündüm. Keşke tatil havasına erkenden girebilseydim.

Rehineleri ve saatin nasıl onlara karşı işlediği geldi aklıma. Zorla harekete geçmeme ve duşa yönelmeme sebep olan da rehinecilerin kendisi oldu. İçimdeki ağır ve kara öfkenin, bir topun ağzının yön değiştirmesi gibi kendimden uzaklaşıp onlara doğru yönelmesini hissederken acı acı gülümsedim. Sevdiklerimden ayrılmamın sorumlusu Jack'ti, onu fark ettim.

Kiminle uğraştığının farkında değilsin, ahbap, diye ona zihnimden bir e-posta gönderdim. Bildiğini sanıyor olabilirsin. Ama aslında hiçbir şey bilmiyorsun.

Yarım saat sonra, Holy Name'e doğru olağan sabah koşumuzu yaparken, Bennett ailesi gene

New York trafiğini durdurdu. Geceden kaldığı şüphesiz, pullu siyah elbisesiyle bir taksiden inen esmer bir manken, kaldırımın kenarında durdu, elini dekoltesine koydu ve ailemin yaptığı geçit töreninin şirinliği

karşısında, gerçekten de, "Aaaaaal" dedi. GQ tarzı deve tüyü kabanıyla geçen bir metroseksüel bile, iPod kulaklığını çalan cep telefonunun kulaklığıyla değiştirirken, benim tayfaları görünce ağzı açık bakakalmıştı.

Ve bütün bu tepkilerden daha güzeli Rahibe Sheilah'dan aldığım tepkiydi.

"Tanrı sizi korusun. Bay Bennett." dedi kapının çengelini açarken, yüzünde bir gülümsemeyle, evet, gerçek bir gülümseme.

Soğuğa rağmen, minibüse döndüğümde kendimi oldukça sıcak hissediyordum. Bir dakika kadar oturmaya karar verdim. Kapımın eşiğinden aldığım Times'a. ilk defa o sırada göz atma fırsatı buldum.

FIRST LADY CAROLİNE HOPKİNS'İN CENAZESİNDE ADAM KAÇIRMA başlığının altında kendi resmimi görünce, Noel neşesinin anında sönüp gittiğini hissettim. Resmimin altında "Hiçbir Şey Bilmiyoruz" yazıyordu büyük bir keyifle. Bu saldırının arkasında kimin imzası olduğuna baktım.

Cathy Calvin.

Başka kim olabilirdi?

Başımı salladım, midemin asitle dolduğunu hissedebiliyordum.

Beni güzel köşeye sıkıştırmıştı. Resim bile berbattı. Yüzümdeki endişeli, etrafa bakman ifade kolayca şaşkınlık olarak yorumlanabilirdi. Resim, katedral bekçisini ararken çekilmiş olmalıydı.

On beş dakikalık şöhret için teşekkürler, Calvin, diye geçirdim aklımdan. Buna hiç gerek yoktu. Komutan Will Matthews'u görmek için sabırsızlanıyordum. Times'a yaptığım müthiş basınla ilişkiler çalışması hakkındaki yorumlarını almak çok eğlenceli olacaktı.

Ve konusu açılmışken -bu iş gittikçe güzelleşiyor muydu, neydi? Gazeteyi sert bir şekilde koltuğun üzerine savurdum ve vites değiştirdim.

Ah, ah, bu karışıklığın tam ortasında kalmaktan öylesine memnundum ki.

Titiz, kahvesini 51'ie Madison'ın kesiştiği köşedeki telefon kulübesinin buzlu rafına yerleştirdiğinde saat tam olarak sekiz yirmi dokuzdu.

Kahveyi şu seyyar tuvalete benzeyen arabalardan birinden almıştı ama dilini damağını haşlayan bir yudum aldığında kahvenin sıcaklığının kendisini canlandırdığını hissetti.

51.Caddenin aşağısındaki kül rengi binaların arasından gri gökyüzü kocaman, kirli bir cam parçası gibi görünüyordu. Bu kasvetli ışık, barikat kurulan sokağın karşı köşesindeki St. Pat'in karanlık kemerli pencerelerini aydınlatmakta yetersiz kalıyordu.

Titiz bir an için gülümsedi, sefaleti doya doya içine çekti, fazlasıyla sıcak, fazlasıyla kötü bir kahve, suratını ısıran bir soğuk, polis jeneratörlerinin kulakları sağır eden gürültüsü. Sokakta yaşayan bir adam, sanki işaret beklermiş gibi o sırada, bloğun ortasında bir kaldırım tentesinin altından, paçavra ve torba yığınının arasından canlanarak hareketlendi, kuvvetli bir şekilde üfleyerek burnunu temizlemeden önce, her delik sırayla, doğrudan oluğun içine, güzelce gerinerek esnedi.

Ah! New York tarzı bir sabah, diye düşündü Neat Man, ahizeyi eline alırken.

Bütün bu çiğ ve kaba nahoşluğa alışmak sarsıcı olacak, diye düşündü. Fakat kısa süre sonra yedi rakamlı olacak banka hesabına yoğunlaşmayı başarırsa, bir yolunu bulabilirdi belki.

"Ne var ne yok?" dedi telefondaki ses.

"Aynı hikâye Jack, adamım." dedi Titiz neşeli neşeli. "Dışarıdaki yeni minibüsü gördün mü? Rehine Kurtarma oyuna katıldı."

"Ben de bunu diyorum işte." dedi Jack, coşkulu bir şekilde. "Herkes rolünü şaşmadan oynuyor."

"Konuklar nasıllar? Herkes iyi bir gece geçirdi mi?"

"Zenginler senin benim gibi değil." dedi Jack. "Milyon kere daha yumuşaklar. Gerçekte, bir anaokulu sınıfı bile daha fazla zorluk çıkarırdı."

"Sana demedim mi?" dedi Titiz.

"Aynen söyledin." dedi Jack. "Aynen. Gözünü açık tut. Plandan şaşma."

Hat kesildi. Titiz telefonu kapadı ve yanından geçen birkaç üniformalı polise gülümsedi. Torba torba olmuş gözleriyle, yüzlerinde şafak kadar gri bir umutsuzluk vardı.

Kendi gözlerini kapadığında, devasa, güneşli bir banyonun görüntüsü belirdi önünde, parıltılı mermerden, köpüren Jacuzzi'den çıkan buharlar, mavi-yeşil gökyüzünün doldurduğu pencerenin altında duran, özenle katlanmış gözleri kör edecek kadar beyaz havlu piramidi.

Kiliseye doğru dönerken lava sıcaklığındaki fincanını kaldırdı gene. Kurşuni gecenin içinde güvercinler, sivri kulelerin etrafında kanat çırparak uçuyorlardı. Eskiden babasının Brooklyn'deki apartmanlarının çatısından uçurduğu güvercinleri hatırlayınca midesi ezildi.

Hayatımın sonuna kadar uçan bir sıçan görmesem, diye düşündü Titiz, ya da aynı şekilde baba denen o sefili, çok mutlu bir adam olarak ölebilirim.

Titiz gözlerini kırpıştırarak, pek sık yapmadığı anılara dalma işini geçiştirdi ve haç çıkaran bir rahip gibi, kahve fincanını kilisenin üzerinde yukarı, aşağı ve sağa sola gezdirdi.

"Elime geçmekte olan nimetler için," dedi Titiz. "Tanrı beni minnettar kılsın."

Komedyen John Rooney uyuyormuş numarası yapmayı bıraktığında saatin kaç olduğundan emin değildi, ama üstlerindeki renkli camın ardından parlayan solgun ışığa bakılırsa dokuz civarında olmalıydı.

İnce sıralar üzerinde rahat etmenin imkânsız olduğu kesinlik kazanmıştı, o yüzden rehineciler onların sıralardaki ve diz çökmekte kullanılan minderleri alıp şapelin sunağının önünde yerde uyumalarına izin vermişlerdi. Ancak minderler ufaktı ve beden ısısını emen mermerlerin yanında şehir kaldırımları Tempur-Pedik yatak gibi kalıyordu.

İçinde bulunduğum dehşetin yanında bir de bitkinlik alabilir miyim, lütfen diye düşündü Rooney, gözlerini ovuşturur ve sunağın etrafındaki tırabzana dayanarak otururken. Evet, en büyük boy olsun, teşekkürler, haydut herifler.

Şapelin arkasında üç maskeli rehineci, katlanan sandalyelerde oturuyor, kâğıt bardaktan kahve içiyorlardı. Küçük John'u ya da haydutların liderini. Jack'i hiçbir yerde göremedi. Bu maskeler ve cüppeler yüzünden gerçekte kaç haydut olduğunu söylemek zordu. Sekiz, belki de on iki. Belki daha fazla. Dönüşümlü çalışıyor gibiydiler, her şey son dere- cc organizeydi.

İçlerinden bir tanesi yanına eğilip adak mumlarından bir tanesi ile sigarasını yaktığında, Rooney öfkesinin yükselişini izledi.

Omzunda bir el hisseti, Charlie Conlan kalkıp yanına otururken.

"Günaydın delikanlı." dedi Conlan yavaşça, ona bakmadan. "Dün gece onlara çok cesurca karşı çıktın."

"Aptalca demek istiyorsun herhalde." dedi, Rooney, yüzündeki yaranın üzerinde parmağını gezdirerek.

"Yok," dedi Conlan. "yürek ister. İş bunu bir daha yapabilmekte, yalnız bu sefer doğru zamanda."

"Onlarla hâlâ savaşmak istiyor musun?" dedi Rooney.

Conlan hislerini belli etmeden başıyla onayladı ve Rooney yıldızın kendine mal ettiği kısık çelik gözlerine bir daha baktı. Gerçek yaşamda Charlie Conlan, kendisini dünya çapında meşhur eden rock kişiliğinden çok daha sıkı bir herif gibi duruyordu.

"Hey!" diye fısıldadı, arkalarından bir ses. Source dergisinin "Pop Yosması" lakabını taktığı Mercedes Freer, dün gece hücreden çıkarılmıştı, uyumakta olduğu yerde kalkıp oturdu.

"Siz yaramazlar neyin peşindesiniz?" dedi.

Rooney onu dâhil edip etmemek konusunda kararsız kaldı, ama sonunda başıyla onayladı. "Yalnızca hazırlıklı oluyoruz."

"Öyle olsun bakalım." dedi şarkıcı. "Bakın. Şu haydutlardan bir tanesi bana kesik. Dün gece, günah hücresinin kapısından benimle konuşuyordu. Zayıf olan, elinde çiftesi var, şurada ortada oturuyor. Hey, bunu kullanabiliriz. Onla işi pişirmek istiyormuşum gibi filan yapabilirim."

Tam o sırada, Küçük John şapelin arkasında elinde bir soğutucu kabı ve karton kahve tepsisi ile belirdi.

"Hadi kalkın bakalım kampçılar!" diye bağırdı koridordan yukarı çıkarken. "Kıçınızı sıralara yerleştirin bakalım. Geviş getirme zamanı."

Rooney'in üç sıra arkasındaki Peder Solstice'den ani ve sürekli bir ses yükseldi. Başlangıçta siyah rahibin kalp krizi geçirdiğini düşündü. Ama ses bir notaya dönüştü ve yükselerek arttı, Rooney adamın şarkı söylediğini anladı.

' 'Aaaaaaaaaaaaaaamazinggrace, how sweet the sound."

Soltice'in yanında oturan Peder Sparks, ona şarkıyla bir çeşit destek vermeye koyuldu.

Rooney gözlerini devirdi. Bu ne saçmalıktı?

Ama bir süre sonra o bile, iki adamın coşku dolu seslerinin soğuk kiliseye yatıştırıcı bir rahatlık yaymaya başladığının farkına vardı. Diğerleri de birer birer şarkıya katıldılar ve Küçük John'un başını onaylamıyormuş gibi salladığını görünce o da söylemeye başladı.

Mercedes Freer ayağa kalkıp Silent NighVı söylemeye başlayınca olaylar daha şaşırtıcı bir hal aldı. Rooney kızın sesinin saf, klasik güzelliğini ağzı açık dinledi. Ağzı bozuk yosma istese, bir operada bile solistlik yapabilirdi.

"Cennetteymiş gibi huzurlu uyu." diye devam etti. "Cennetteymiş gibi huzurlu... "

Mercedes'in son notasının yerini, bir silahın soğuk patlama sesi aldı. Herkes sıralarına dönüp kilisenin geniş bölümüne - sesin geldiği tarafa bakarken, mırıldanma sesleri yükseldi.

Kurşun seslerinin tüyler ürpertici yankısı sanki Rooney'in zihninde, çok içerlerde bir yeniden başlat düğmesine basmıştı. Aniden sönen bir mum gibi düşüncelerinin dağıldığını hissetti.

Tanrı bize yardım etsin, diye düşündü, hayatında ilk defa dört kelimelik bu yakarışın gerçek ağırlığını hissederek. Öldürmeye başladılar.

Kahretsin, neler oluyor? Bu nasıl olur?

Arkasını katedralin sekoya kaim mermer kolonlarından birisine yapıştırmış halde, Jack dokuz milimetreliğini kavradı ve dikkatlice dinledi.

Siyahlı birisi hediyelik eşya dükkânından fırladığında o da kilisenin iç çevresinde yürüyordu. Adamın, bir şekilde kiliseye girmiş, FBI Rehine Kurtarma Ekibinden birisi olduğunu düşünerek tabancasını çekmiş ve ateş etmişti.

İçeri girmeyi bir şekilde başardılar, diye düşündü Jack. Kendisinin ve Titiz'in unuttuğu bir açı olmalıydı. Botların mermerin üstüne düşerken çıkaracağı ses için bekledi. Fısıltıyla verilen emirleri. Üzerinde lazer ışığının kırmızı noktası olup olmadığına baktı ki aslında, bu ölü olduğu anlamına geliyordu.

"Ne oldu?" dedi Küçük John, orta koridordan iki adamla birlikte koşarak gelirken. Bir elinde bir el bombası vardı, diğerinde dokuz milimetrelik.

"Hediye dükkânından siyahlı adamlardan birisi fırladı. Will Smith olduğunu hiç sanmam. Gerçi adamı vurdum, galiba."

"Federaller mi?" diye fısıldadı Küçük John, yukarı renkli camlara bakarak. "Nasıl olur?"

"Bilmiyorum." dedi Jack, kolonun arkasından etrafa göz atarken. "Vaftiz alanının orada yerde bir ceset var. Ben ona bakarım. Siz hediye dükkânını kontrol edin. Önce ateş edin, sonra soru sorun."

Adamlar ayrıldılar ve kilisenin önüne doğru koşturdular. Jack kendini koridora attı, mermer zeminde yüzükoyun yatan bedeni önce silahıyla yokladı. Hareket etmiyordu.

Kimi öldürdüğünü görünce tabancasının sıcak namlusunu alnına vurdu. Ne yaptım ben?

Jack yerde yatan yaşlı rahibe baktı. Mumların ışıkları kafasının altındaki koyu kan gölünün üzerinde titreşiyordu. Kahretsin.

Küçük John koşarken neredeyse ona çarpıyordu.

"Hediye dükkânında kimse yok." dedi. Vahşice katledilen rahibi ve onun donuk, kocaman açılmış gözlerini gördü.

"Allah kahretsin!" dedi.

Jack bedenin yanma çömeldi ve rahibin ölü yüzüne dik dik baktı. "Bak ne yaptırdın bana." dedi, kızgın bir şekilde.

Küçük John silahını kınına yerleştirdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

En azından çocuklar ona sadıktı, biraz önce öldürdüğü masum rahibe bakarak bunu düşündü Jack. Birilerini öldürmek gerekebileceğini söylemişti ve onlar gene de kabul etmişlerdi.

En azından cehennemde yalnız olmayacaktı.

"Bunu kullanacağız." dedi. "Bu işi sertleştirmek istemiyordum, ama anlaşılan başka çaremiz kalmadı."

"Kullanmak mı?" dedi Küçük John, yerde yatan ölü rahibe bakarak. "Nasıl?"

"Baha'yı kollarıyla bacaklarından kaldır." dedi Jack. "Beklemekten bıkmıştım zaten. Biraz baskı uygulayarak işleri hızlandırma zamanı geldi. Oyunu sertleştirelim azcık."

Komuta merkezinin İÇERİ GİRMEYİN POLİS yazılı barikatına vardığımda dokuzu biraz geçmişti. İlk önce bu mesajı eve, ailemin yanma dönmek için bir emir olarak yorumlama eğilimi duydum, ama Chevy'min motorunu susturdum ve kapıyı açtım.

Gittikçe büyüyen medya karargâhının içinden geçerken, devam eden ölüm-kalım kuşatmasına bakıp başımı salladım ve ardından üç kontrol noktasından geçtim.

Kuzey, komşu mahalledeki, modern ofis binalarının siyah camlarındaki grafiğe benzeyen yansımasıyla, katedralin sivri tepesi yükselen ve düşüşe geçen bir hisse senedi gibi duruyordu. Birkaç haberci ayakta dikilmiş kanallarını haberle besliyorlardı. Yeni bir haber çıktığında gazeteciler dizüstü bilgisayarlarında yazıyorlar, TV'cular ayakta haberi veriyor ve radyocular da telefonda -çok yüksek sesle- bu haberi aktarıyorlardı.

Beşinci Caddedeki katedral girişinde bir hareket yakaladığımda, habercilerden ve onların saçmalıklarından daha yeni uzaklaşmıştım. Kapılar tekrar aralanıyordu!

Kemerli gölgeden uçan şekil ilk önce salıverilen bir başka insan gibi göründü. Siyah takımlı adamın ne kadar hızlı hareket ettiğini fark ettiğimde, nabzım hızlandı. Birisi kaçıyor olabilirdi.

Sonra bedenin taş merdivenlerden yüz üstü indiğini ve düşüşünü yavaşlatmak için hiçbir şey yapmadığın görünce, bir şeylerin adamakıllı yanlış gittiğini anladım.

Çöp kamyonu barikatının tamponundan sıyrılıp geçerken ve meydanı koşarak aşarken, fazla bir şey düşünmedim.

Ancak katedralin merdivenlerinden çıkıp düşen bedenin yanında diz çöktüğümde, ürpererek, kurşungeçirmez yeleğimin üzerimde olmadığını fark ettim.

Düşen beden önceki gün Caroline Hopkins'in anısına bırakılan bir sunak köşesinden geçmişti. Etrafa saçılan mumlar artık, kutsal adaklardan çok atılmış bira şişelerim andırıyorlardı. Solmuş bir gül demeti atılan adamın açık elinin hemen yanında, sanki düşerken elinden fırlamış gibi yatıyordu.

Nabzını bulamadım. Kalp masajı yapmak için ters çevirdiğimde, kalbime buz gibi bir iğne saplandı.

Gözlerim rahibin beyaz yakası ile alnındaki deliğe oradan açık, cansız gözlerine gitti.

Gözlerimi kapadım ve yüzümü bir saniye için elimle örttüm. Sonra döndüm ve kızgın bakışlarımı, çoktan kapanmış olan bronz kapılara çevirdim.

Bir rahip öldürdüler.

Acil Durum Biriminden teğmen Reno yanımdaydı. "Aman Tanrım!" dedi sessizce, uyuşmuş yüzü titriyordu. "Artık katil oldular."

"Adamı buradan taşıyalım Steve." dedim.

Reno adamı bacaklarından tuttu, ben de ellerinden. Rahibin elleri yumuşak ve küçüktü, bir çocuğunkiler gibi. Kuş gibi hafifti. Biz cesedi taşıyarak polis hattına doğru koşarken, kürek kemikleri, gevşek başından aşağıda asfalta sürünüyordu.

"Nasıl oldu da işimiz ceset taşıma işine döndü, Mike?" dedi Reno, üzgün bir sesle, hızla barikatlardan içeri koşarken.

Öldürülen rahibin cesedini bir sedyeye yatırırken, komuta otobüsünün açık kapısından telefonun çaldığını duydum. Kim olduğunu anlamak için arayan numaraya bakmama gerek yoktu. Telefonu kapmak için yerimden fırlamak yerine, bıraktım çalsın.

Bu arada ben de başparmağımla rahibin gözlerini dikkatlice kapatıyordum.

Komutan Will Matthes'ın, "Bennett!" diye kükrediğini duydum.

Yanından zombi yalpalamasıyla geçtim ve selam bile vermeden otobüsün arkalarına yöneldim. İlk kez olarak, telefonu açarken heyecandan mideme kramplar girmiyordu, bir şeyleri berbat edeceğime dair gizli bir korku hissetmiyordum. Tam tersine.

O orospuçocuğuyla konuşmak için can atıyordum.

FBI arabulucusu Martelli hiddetimi hissetmiş olmalıydı. El bileğimden kavradı.

"Mike, biraz rahatlaman gerekiyor." dedi. "Ne olursa olsun, sükunetini koru. Duygusallaşma. Eğer zıvanadan çıkar- san, kurduğun bağı kaybederiz. Otuz üç kişinin hayatı hâlâ tehlikede."

'Duygusallaşma' diye düşündüm. En kötüsü de Martelli yüzde yüz haklıydı. Benim işim Bay Süper Sakin olmaktı. Bu birinin burnunuzu kırmasına ve o

kafa uçan saldırgana kan bulaştırdığınız için özür dilemenize benziyordu. Şu andaki rolümden gerçekten nefret etmeye başlıyordum.

Masada oturan iletişim çavuşuna başımla bir onay işareti yaptım. "Bennett." dedim.

"Mike." dedi Jack, neşeyle kulağıma. "İşte buradasın. Beni dinle, hepinizin canı sıkkın biliyorum, ama açıklayabilirim. Peder Kaçak dün sabah müessese şarabını fazla kaçırmış herhalde, çünkü biz herkese çıkmasını söylemiştik. Yanlış zamanda fırladı ve kaçmaya çalıştı. Giydiği siyah takım yüzünden, siz SWAT'lardan birinin partiye davetsiz katılmaya çalıştığını sandık."

"Yani, ne diyorsun? Sadece bir kaza mıydı? Senin hatan sayılmaz, öyle mi?" dedim, bir yandan da elimde tuttuğum plastik cep telefonunu toz haline getirmeye uğraşıyordum.

"Kesinlikle." dedi Jack. "Yanlış zamanda yanlış yerde denir ya, öyle bir şey işte, Mike. Düşünecek olursan, o kadar da büyük bir kayıp değil, aslında. Oğlancının biri nalları dikti. Bana kalırsa, bu gece koro çocuklarından birçoğu daha rahat uyuyacaktır."

Bu kadar yeter, diye düşündüm. Rolüm ne olursa olsun, bu canavarı daha fazla dinlemeyecektim.

"Seni orospuçocuğu." dedim. "Pisliğin tekisin sen. Bir rahip öldürdün."

"Kulaklarım beni yanıltıyor olmasın?" diye neşeli bir çığlık attı Jack. "Yoksa biraz önce gerçek hislerini mi gördük? Bilgisayardan sesli mesaj filan dinlediğimi düşünmeye başlamıştım, Mikey. Bütün bu psikoterapiler, döktürdüğün boktan yatıştırıcı arabuluculuk taktikleri yüzünden silahımı yemek üzereydim artık. Sonunda! Her şeyi masaya yatıralım, delikanlı. Biz parayı almak ve kaçmak istiyoruz, sizler de güçlü bir tüfekle elinize geçen ilk fırsatta beynimizi dağıtmak."

Jack geniş geniş güldü.

"Biz arkadaş değiliz. Bu dünya üzerinde iki kişi düşman olsaydı, onlar senle ben olurduk. Haklısın, Mike. Biz orospuçocuklarıyız. Aslında, biz karşılarına çıkma talihsizliğini yaşadığın en kötü orospuçocuklarıyız. Bir hiç yüzünden rahip öldürebiliyorsak, bu işe yaramaz şöhretlerden birisini yedi rakamlı bir sayı uğruna torbaya tıkmaya da hazırız demektir. Bizi ya öldürün ya da paramızı verin. Vaktimi boşa harcamayı bırakın artık!"

"Diğer seçeneği istemediğine emin misin?"

"Ne seçeneğiymiş o Mikey?"

"Silahını kemirmek." dedim.

"Hiç şansın yok." dedi Jack kahkaha atarak. "O kadar acıkmadım. Ama benimle uğraşmaya devam edersen, kendine dikkat etsen iyi edersin. Bu iş bitmeden, silahımı sana yedirmeye karar verebilirim."

Mike Nardy, katedral bekçisi, içeri girdiği sırada, bağlantının kesildiğini gösteren ses hâlâ kulağımda uğulduyordu.

"Korkarım bir şey itiraf etmem gerekiyor." dedi aniden, polislerden ve ajanlardan oluşan topluluğa bakarak. "Katedrale girmek için bir yol daha var."

FBI HRT komutanı Oakley, bununla kendisi ilgilenmek için öne doğru bir adım attı.

"Anlatın bize Bay Nardy." dedi.

Yaşlı adam döner sandalyelerden birisine oturtuldu ve eline bir fincan kahve verildi.

"Bunu daha önce söylemememin nedeni, şey, bunun bir nevi sır olması. Biraz da kilise

adına utanıyorum galiba. Burada olmamın nedeni Peder Miller'in, vurdukları rahibin, benim arkadaşım olması ve şey, bunun aramızda kalacağına söz verirsiniz, değil mi? Geçidin?"

"Elbette." dedi Oakley hemen. "Giriş nerede Bay Nardy?"

"Rockefeller Alışveriş Merkezinin avlusunda," dedi bekçi. "Beşinci Cadde'nin altından geçip, şey, bir bomba sığınağına giden bir geçit var. Altmışlı yıllarda Kardinal Speliman, ruhu şad olsun, Domuzlar Körfezi Çıkarmasından sonra, biraz, nasıl söylesem, paranoyaklaştı. New York'un saldırıya uğrayacağından emindi. O yüzden gizli bir inşaat projesi için parasal destek buldu. Bomba sığınağı başpiskoposların mezarına inşa edildi. Rockefeller'in de izniyle, şu anda dükkânların filan olduğu alt kattaki büyük meydana, alternatif bir kaçış yolu kazıldı. Orayı hiç kullanmadım; yapıldığından beri kimse kullanmadı."

"Bunu bize neden daha önce söylemedin?" diye öfkeyle araya girdim. "İçeri girmenin bir yolunu aradığımızı biliyordun, Nardy."

"İşlerin barış içinde yoluna gireceğini düşündüm." dedi bekçi sessizce. "Artık bunun olmayacağını biliyorum. Zavallı Peder Miller. İyi bir insandı."

Vatandaşların polisleri kendi amaçları için yönlendirmeye çalışmalarına bayılıyorum. Adaleti yanılttığı için yaşlı adama girişmeye hazırlanıyordum ki, Oakley başını sallayarak beni geri püskürttü.

"Bize yolu göstermeniz mümkün mü Bay Nardy?" dedi sakin bir sesle.

"Elbette." dedi bekçi.

Oakley telsizine seslendi ve komando ekibinin yarısını komuta merkezine çağırdı.

Sonunda biraz hareket göreceğiz, diye düşündüm. Sonunda şans iyilerin tarafına geçmişti.

Ben de konuşmaktan bıkmıştım. Tıpkı Jack gibi.

"Bir yere mi gidiyorsun?" dedi Oakley, bana şaşkın şaşkın bakarken.

"Sizinle geliyorum." dedi gergin bir gülümsemeyle. "Bir arabulucuya ne zaman ihtiyaç duyacağını asla bilemezsin."

Yirmi dakika süren bir silahlanma ve yoğun strateji belirleme görüşmelerinden sonra, FBI ve NYPD komandolarından oluşan bir birleşik ekibe katıldım. Bekçinin, Nardy'nin peşinden Beşinci Cadde 630 numaraya girdik.

Ödünç aldığım gece görüş dürbününün, ağır yeleğin ve kısa tüfeğin altında ter içinde kalmıştım. Kırmızı mermerden Art Deco lobisini ve merdivenleri geçerken yalnızca, arada sırada asker botlarından çıkan gıcırtılar duyuluyordu.

Komutan Will Matthews kuşatmanın başlangıcında aşağıdaki meydanı boşaltmıştı ve sessiz, terkedilmiş alışveriş merkezine benzeyen bu koridorda birlik halinde ilerlemek insanın tüylerini ürpertiyordu.

Pahalı giyim mağazalarının, oyuncakçıların vitrinlerinde ve yiyecek alanında Noel süsleri ve ışıklar parlıyordu ama koridorlar ve masalar bomboştu.

Geçen Cadılar Bayramında oğlum Brian'm beni izlemeye zorladığı eski bir zombi filmi geldi aklıma, filmde insanlar bir alışveriş merkezinde zombilerden kaçıyorlardı. Filmin ismini hatırlayınca, bu deja vu hissinden hemen kurtulmaya çalıştım.

Ölülerin Şafağı.

Nardy, Dean&DaLuca gurme yemek dükkanının yanındaki, hiçbir işaret taşımayan çelik bir kapının önünde durdu. Buruşuk pantolonunun cebinden devasa bir anahtarlık çıkardı. Anahtarları karıştırırken dudakları oynuyordu; dua da ediyor olabilirdi, sayıyor da, emin değilim. Sonunda büyük, tuhaf görünüşlü bir anahtarı seçti ve Oakley'e uzattı.

"İşte bu." dedi, haç çıkararak. "Tanrı sizi korusun."

"Pekâlâ millet," diye fısıldadı Oakley, "telsizleri kapatın ve benim ekip öne geçsin. Parazit gidericilerin iyice yerleştiğine emin olun. Karanlık kısımlara girmek için gece görüşlerinizi hazır bulundurun. Tek sıra, aralık bırakın. Benim işaretimi bekleyin." Sonra bana döndü. "Mike, geri dönmek için son şansın."

"Ben varım." dedim.

Silahların emniyetinin açıldığını gösteren metal vuruş sesleri geldi, ardından Oakley

kilidi çevirdiğinde de biraz daha yüksek bir ses.

Kapı büyük bir gıcırtıyla inleyerek açıldı. Silahlarımızın namlusundan beton kaplı, aydınlanmamış bir tünele dikkatle baktık.

"Annem bana her zaman, kartlarımı doğru oynarsam Beşinci Cadde'ye kapağı atacağımı söylerdi." diye fısıldadı Oakley, gece dürbününü indirir ve MPS'nin ardından karanlığa adım atarkan.

Dürbünümü çalıştırdığımda, karanlık tünel ürkütücü bir limon yeşiline dönüştü. Beş altı metre sonra, paslanmış demirden kalın kablo boruları yüzünden eğilerek yürümek zorunda kaldık. On metre sonra, çay suyu kaynamışlığında ve gaz kamyonu büyüklüğündeki, bir sıcak su borusunun yanından geçtik.

Tünel aşağı doğru keskin bir eğim kazandı ve yine aşağı doğru inen, demirden, uzun bir döner merdivene geldik.

"Topladıkları paralarla ne yaptıklarını hep merak etmişimdir. " dedi Oakley, aşağı inerken. "Boynuzlu ve tırmıklı bir adam görürseniz, çıtırtı sesi gelene kadar boynunu sıkın, bu bir emirdir."

İki katlı merdivenin dibinde, perçinlenmiş metal bir kapı ve kapının tam ortasında dümene benzeyen benzeyen bir tekerlek vardı. İşin aslını

bilmesem, bir şekilde bir geminin makine dairesine çıktığımızı söylerdim. Oakley elini koyduğunda kapı, menteşeleri yağlıymışçasına içeri doğru açıldı. Kendimizi birdenbire küçük, tuhaf

beton bir odada bulduk. Acıklı sıralan ve alçıdan sunağıyla bu bir kiliseydi. Beton olmayan tek şey bir

zamanlar kurşun olduğu anlaşılan donuk, gri metalden bir haçtı. Haçın sağında tavandaki bir çeşit bacaya çıkan demir bir merdiven vardı.

Merdivene doğru yaklaşırken Oakley başıyla sessiz olmamızı işaret etti.

Dikey tünel yaklaşık iki kat yüksekliğindeydi ve yeraltına inşa edilen tuhaf bir füze rampasına benziyordu. FBI'da merdiven yarışı eğitimi alıp almadıklarını bilmiyorum, ama böyle bir olimpiyat dalı olsa, ahin madalyayı kesinlikle Rehine Kurtarma ekibi alırdı.

Merdivenin dibinden, komandoların başının üstünde bir dümen tekerleğinin daha olduğunu görebiliyordum.

Derken, tekerleğin tiz bir ses çıkararak hızla döndüğünü gördüm.

Birkaç saniye sonra, artık hiçbir şey göremiyordum çünkü yukardan bir ateş çemberi yanarak düşmeye başlamış ve ben de kör olmuştum -önce körleştim, sonra da dünyam açılan ateşin çıkardığı gürültüyle paramparça olurken sağırlaştım.

Bacadan geri çekildim. Gece görüş dürbünlerimi sıyırıp çıkardım. Tıka basa dolu yarığa kurşunlar yağarken, beton zemin üzerinde delikler açılıyordu.

Atlayan, düşen ve kayan ekibin geri çekilen üyelerini, merdivenin altındaki ölüm-

hattından çekerken vurulmamış olmam bir mucizeydi doğrusu.

Ekip elemanları vurulan arkadaşlarına ilk yardım uygularken, devam eden atışların mavi beyaz ışıkları elektronik flaşlar gibi yanıp sönüyordu.

Oakley'in küfürler savurduğunu ve adamlarını saydığını duyuyordum. Elimdeki MP5'i otomatiğe getirdim ve bacaya doğru koşturdum.

Ardından da makineliyi merdivenin yanındaki deliğe tek elle taktım ve tetiği çektim. Bir tık sesi gelene kadar MP5'in elimde havalı matkap gibi titredi. Birinin vurup vurmadığımı bilmiyorum, ama saldırı o an için durmuşa benziyordu.

Bir saniye sonra, yüksek bir ıslık sesi geldi ve dumanlar çıkan bir teneke kutu merdivenin dibine düştü. Sonra bir tane daha. Keskin duman gözlerimi ve ciğerlerimi yakmaya başlarken, gaz maskemi yüzüme geçirdim.

"Gözyaşı bombası!" diye bağırdım. "Geri çekilin!"

Arkamda vurulmuş yatan bir polise takılıp neredeyse düşüyordum. "Vuruldum." dedi fısıltıyla. Onu itfaiyeci yöntemiyle omzuma attım ve geldiğimiz kapıya doğru yöneldim. Döner merdivenin basamaklarında baldırlarımdan birisini çarptım, kanın süzülerek botuma aktığım hissedebiliyordum.

Tünelin girişindeki demir oluklardan birisi karşıma çıktığında neredeyse hem kendimin hem de taşıdığım polisin beynini dağıtıyordum.

Alışveriş merkezinin koridoruna dönüşümüzse gerçek ötesi bir görüntüydü. Yanıp sönen kırmızı-yeşil Noel ışıklan ve çalan hareketli şarkıların altında, bizim çocukların üzerindeki kan ve pislik, makyaj hilesi gibi duruyordu.

Dışarı taşıdığım adamı meydanın cilalı mermer zeminine yatırdım. Ardından, onun cansız mavi gözlerini gördüğümde bir an için soluğum kesildi. İriyarı, siyah saçlı, NYPD Acil Servis Biriminden bir polisti, yirmi beşinden fazla olamazdı.

Ve şimdi de ölmüştü, ben onu güvenli bir yere ulaştırmaya çalışırken yolda gitmişti.

Oakley solumda, vurulup ölen bir FBI komandosunun yüzünü kaskıyla örtüyordu.

'Neolmuştu? iki iyi adam, iki polis. Vurulmuşlardı.

Etrafıma baktım, hayretler içerisinde. Polislerin cesedinin üstünde, bir vitrin camının arkasında bir giyim mağazasının reklamı vardı. Noel Baba şapkası ve kırmızı kedi kostümüyle gülen, yeniyetme bir sarışın, son model bir arabanın kaputunun üzerinde tişörtsüz iki erkek modelin arasında sandviç olmuş oturuyordu.

Bu saçma sapan tablo, içinde bulunduğum şokla birleşince, içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim. Dükkânın vitrinini elimdeki MP5'in dibiyle kırıp milyonlarca parçaya ayırırken, bir hırsız alarmı bağırmaya başlamıştı.

Dayandığım duvardan kayıp kırılmış yeşil camlardan oluşan bir göletin içine oturdum. Biraz önce tırmanıp dışarı çıktığım cehennem deliğine

bakarken dudağımı ısırdım.

Tanrı bize yardım etsin, diye düşündüm. Sonra -St. Patrick hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorlardı? Bizim hakkımızda bu kadar çok şeyi nasıl biliyorlardı?

Hemen önünde bir ambulans, Beşinci Cadde 630'un kaldırımında ani bir frenle dururken, Titiz cep telefonunu kapatıyordu. Öndeki kabinden çıkan Acil Yardım Ekibinden bayan görevliye yol vermek için bir adım geri gitmesi ve bu kriz karavanının soğuk, leş gibi yan tarafına dayanması gerekti. İkinci bir bakış attı ve sonra başı öne eğik vaziyette uzaklaştı.

Sarılmaya-ihtiyacım-var Yolanda değil miydi bu, diye düşündü, İspanyol kökenli sağlık görevlisinin yüzüne yandan gizlice bir daha bakarken.

Başını iki yana salladı, Caroline Hopkins'in son nefesini verdiği hastanenin önünde onunla karşılaşmasını hatırlayarak.

Koca dünyada bunca katedral kuşatması varken, et kamyonunu benimkine sürmesi gerekiyordu.

Titiz kahve bardağına sağlık görevlisine doğru eğerken, gülümsedi. Burada durup sana bakmamın şerefine, kaltak. Dünya dedikleri kadar küçükmüş.

Onun, tekerlekli bir sedyeyi iterek alışveriş merkezine doğru koşmasını izledi.

Tam girişe geldiğinde saldırı ekibi döner kapılardan dışarı çıkıyordu.

Titiz çabucak bir kafa sayımı yaptı. Aşağı on üç kişi inmişti. Şu anda dokuz kişi kalmışlardı. İçerideki çocuklar işi halletmişlerdi! Rehine Kurtarmaya karşı bile! Üstelik Rehine Kurtarma bu işte en iyisi olarak biliniyordu.

Neyse ki, Jack'e haber uçurmayı başarmıştı.

Şu pisliğin, hızlı dedektif Mike Bennett'in hâlâ yaşayanlar arasında olduğunu görünce gözlerini hafifçe kırpıştırdı. Yolanda pantolonun paçasını sıyırmış ve baldırındaki bir sıyrığı temizliyordu.

Ne oldu, Mikey? Uf mu oldu?

Bennett'in sağlık görevlisini başından savmasını ve karavana doğru, saldırıdan yorgun düşmüş bir halde tökezleyerek gitmesini izledi. Yanlarından geçerken polisler ve FBI ajanları omzuna vurarak onu teselli ettiler.

"Senin suçun değil." dedi Titiz Bermett geçerken, kalabalığın arasından. "İçerideki şu orospuçocukları var ya, hepsi onların suçu."

Bu bir trajediydi. İyilerin hanesine ilk sayı, diye düşündü Jack, aşağıya, vurulan arkadaşına bakarken.

Yüzükoyun yatan, kanayan rehineci başını taş görünümlü tabuta dayamıştı ve Jack'in, bomba sığınağını kapatmak için beton kapağı hırsla çarpması üzerine acıyla inledi.

Katedralin mahzenindeki gizli kaçış tünelinin varlığını öğrenmeleri sonuçta onun ve Titizin, bu rehin alma olayını uygulamaya geçirmeye yönelmelerindeki en büyük etkenlerden birisi olmuştu.

Bir panik duygusu göğüs kafesine yerleşirken, Jack burnunun köprüsünü ovuşturdu ve gözlerini kapadı.

Sakinleşmek zorundaydı. Panikleyemezdi. Bunu hesaba katmıştı, hatırlıyor muydu? Resmen bekliyordu. Bu iş hâlâ yürüyebilirdi.

Bir soluk aldı ve soluğu verdi.

Tanrıya şükür bir B planı yapmıştı.

Ölen silah arkadaşı yine inleyince gözlerini açtı. Fontaine, diye düşündü. Seni talihsiz orospu çocuğu.

"Sakinleş biraz." dedi Jack, bir yandan kahverengi cüppesini bir avcı bıçağı ile yırtarken. Sonrasında kurşun geçirmez yeleğini yapışkanlı bantlarını yüksek sesle kopararak serbest bıraktı.

"Atlatacaksın." diye yalan söyledi tereddüt etmeden ve kimse fikrini sormadan.

Karşı tarafın bomba sığınağından attığı kurşunlardan bir tanesi, bölmenin kurşun kapağından sekmişti. Fontaine bu kurşunu kurşungeçirmez yeleğinin yakasının hemen üstün- den, omurgasının soluna doğru yakalamıştı. Üstelik bu, sorunların en kötüsü de değil, diye düşündü Jack. Çünkü Fontaine ya pantolonunun önüne birkaç galon kırmızı Benjamin Moore dökmüştü, ya da kurşunun vücudundan çıktığı yerden aralıksız ölümüne kanıyordu.

Ağır yeleği Fontaine'nin üstünden çıkardıktan sonra, arkadaşının sağ göğsünün ucunda kanın fışkırdığı yarayı buldu. Jack ölmekte olan adama hayret dolu bir saygıyla baktı. Fontaine'nin hâlâ soluk alıp veriyor olması bile, mantığa meydan okuyordu.

"Bana yalan söyleme." dedi Fontaine. "İçim param parça oldu. Hissedebiliyorum. Kanın dolduğunu hissedebiliyorum."

"Seni dışarı koyarız." diye önerdi Jack. "Yakalanırsın, ama nefes almaya devam edersin."

"Evet, tabi." dedi Fontaine. "Beni yamasınlar, böylece iğneyle idam ettiklerinde hayatta ve sağlıklı olurum. Kaldı ki, kimliğimi bulurlarsa, hepimiz mahvoluruz. Bana bir iyilik yap olur mu, dışarı çıktığında?"

"Ne istersen." dedi Jack.

"Benim payımı kızıma ver, Emily. Kahretsin, tam pay vermesen de olur. Biraz bir şey ver."

Rehineci aniden hıçkırdı.

"Adama ölmek koymuyor da, bir hiç uğruna ölmek koyuyor."

Jack adamın yerdeki kanının üzerine oturdu, başını dizlerine yatırdı.

"Sana söz veriyorum adamım." dedi Jack adamın kulağına. "Tam pay alacak. Üniversiteye gidecek. Fontaine. Tıpkı senin her zaman istediğin gibi. Harvard ya da Yale, değil mi?"

"Kesin." dedi Fontaine hafifçe başıyla onaylayarak. "Karnesinde yüz elli almış. Sana söylemiş miydim?"

"Yalnızca bin kere." dedi Jack, kankasının kulağına kıkırdayarak.

"Beş para etmez annesini becermek, hayatım boyunca yaptığım tek doğru şey oldu." dedi Fontaine, gülümseyerek. Artık huzurlu görünüyordu, sanki yoğun bir günün ardından uykuya dalıyor gibiydi. Jack ölmekte olan adamın bedeninde son bir kasılma hisseti ve sonrasında belirgin bir şekilde kendini bıraktı. Fontaine gitmişti. İyi bir adam kaybetmişlerdi.

Jack ayağa kalktığında gözlerinde yaş yoktu ve elindeki avcı bıçağını, olayı başından sonuna izlemiş olan rehinecilerden birisine verdi.

"Ellerini ve kafasını kes, torbaya koy." dedi. "Yanımıza alacağız. Onu teşhis etmelerine izin veremeyiz.

"Ama ben araba olmak istiyorum. Araba olmak zorundayıml" diye sızlandı beş yaşındaki Trent Bennett, Monopoly tahtasının üzerinden. Dokuz yaşındaki Ricky, sorun çıkacağını anlayıp, hemen o parçayı BAŞLA karesinden kapıp tişörtünün içine sakladı. Trent ağlamaya başladı.

Brian Bennett gözlerini devirdi. İşte buradaydı, işini yapıyordu, ördek sürüsünü oyalıyordu. Paraya kıymış gerçek bir masa başı oyunu almıştı, ama ona yardım ediyorlar mıydı? Hayır, olur mu hiç öyle şey?

Mary Catherine, yeni dadıları, ya da her ne haltsa, ona dışarı çıkmak ve bir şeyler almak zorunda olduğunu söylemişti. Dedeleri kilisedeydi. Bu durumda işler Brian'dan soruluyor sayılırdı.

Ön kapının açıldığını duyduğunda, yemek masasından kalktı. Koridora çıktığında devasa bir Noel ağacının kapıdan içeri girmekte olduğunu gördü. Mary Catherine şapkasını çıkardı ve eliyle, kırmızı, terli, gene de bir şekilde güzel yüzünü sildi.

Brian ağzı açık ona bakakaldı. Mary Catherine dışarı çıkmış ve onlara Noel için bir ağaç almıştı.

Bu, galiba, güzel bir şeydi.

"Brian, demek buradasın." dedi, garip İrlandalı aksanıyla. "Annenle babanın süsleri nereye koyduklarını biliyor musun? Yapacak çok işimiz var."

Yirmi dakika sonra, bütün çocuklar salondaydı, sallanan bir boya merdivenin üzerindeki Mary Catherine'e elden ele süsleri uzatıyorlardı. Annemizin yaptığıyla aynı değil, diye düşündü Brian. Anneleri Noel ağaçlarını Macy'nin vitrinindekilerden bile daha güzel süslerdi. Ama kabul etmek zorundaydı, Mary Catherine'nin ağacı, hiç ağaç olmamasından daha iyiydi.

Chrissy, hâlâ üzerinden çıkarmadığı melek kıyafetiyle, mutfak kapısından geçti, elindeki su sürahisini dökmemeye çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Brian.

"Uyuyor musun yoksa? Görevim." dedi sanki herkesin bilmesi gerekiyormuş gibi. "Socky'nin suya ihtiyacı var."

Brian güldü. Chrissy bazen ablalarının etkisiyle, üç yaşında değil de daha çok on üç yaşındaymış gibi davranıyordu. Bu küçücük meleğin salona geri dönmesini ve TV'nu açmasını izledi. "Ahhh! Şuna bakın' Şuna bakin!"

"Ne var?" dedi Brian, kardeşine koşarken.

Ekranda babalan bir mikrofon kümesinin arasında, bir açık hava kürsüsüne adım atmıştı. Tıpkı beysbol maçlarından sonra Derek Jeter'in yaptığı gibi, diye düşündü Brian heyecan içerisinde.

Daha dikkatli bakınca, gurur duygusunun yerini endişe aldı. Babası gülümsüyordu, ama bu iyi bir gülümseme değildi. Üzgün ya da kızgın değilmiş gibi yaptığında kullandığı gülümsemesiydi.

Babam gerçekten de Jeter'e benziyor, diye düşündü Brian.

Büyük bir maç kaybettikten sonraki haline.

Kontrol noktasındaki medya kürsüsüne çıkarken donuklaşmamın nedeni yalnızca günün insanın tenini ısıran soğuğu değildi. Genelde, yerel habercilerin önünde alışılageldik bir açıklama yapmak bile beni heyecanlandırırdı. Ama Will Matthews komisyon üyesinin acil bir basın konferansı düzenlenmesini istediğini söylediğinde, kendim gönüllü olmuştum.

İçerideki katil pezevenklerin bunu izlediklerini biliyordum -beni görmelerini, söyleyeceklerimi duymalarını istemiştim.

Meydanı dolduran ulusal ve dünya çapındaki haber kameralarının yarattığı karışıklığı es geçtim ve gözlerimi doğrudan önümde duran kameranın siyah lensine diktim.

"Geçtiğimiz saat içerisinde," dedim, "rehineleri kurtarmak için bir kurtarma operasyonuna teşebbüs edildi. Karşılıklı silahlar ateşlendi ve iki adamımız, bir FBI ajanı ve NYPD Acil Servis Ekibinden bir polis memuru katledildi. İki polis memuru daha yaralandı. Ailelerine haber verilene kadar isimler açıklanmayacaktır."

Bir hareket ve ses dalgası habercilerin arasından geçti, önlerine güzel bir kaburga parçası atılan aç kurtlar gibi.

"Böyle acele bir operasyon için yetki verilmiş miydi?" diye seslendi, ön sıralardan üst düzey yönetici kesimi saçıyla erkek bir televizyon habercisi.

"Devam eden durum nedeniyle hazırdaki komuta kararları hakkında yorum yapamıyoruz." dedim ona.

"Kurtarma teşebbüsü katedralin hangi bölümünde gerçekleşti?" diye sordu, onun arkasında duran orta yaşlı, güzelce bir bayan haberci. Kadının bir elinde mikrofon ve diğer elinde açık bir cep telefonu vardı.

"Tekrar söylüyorum, bu noktada taktiklerimizi açıklamam mümkün değil." dedi. Bu kadar sakin olmam, bana bile, ürkütücü gelmişti. Birkaç dakika önce, bir çatışmadaydım. Şu andaysa birlikleri denetleyen Colin Powell

kadar kendimi toplamış vaziyetteydim. Sebebi ne olursa olsun, kendimle gurur duyuyordum. İçerideki pisliklere, bizi ufacık bile olsa sarstıklarını belli etmek, vurulup ölen adamlara bir hakaret olurdu.

"Bu zor bir durum, baylar ve bayanlar." diye devam ettim. "Herkesin neler olup bittiğini bilmek istediğinin farkındayım, fakat tam bir açıklama yapmak için uygun bir zaman değil. Bu, amacımıza ters düşer. Otuz üç rehineyi güvenli bir şekilde dışarı çıkarmak istiyoruz."

"Rehinecileri de mi?" diye arka taraflardan birisi seslendi. "Onlara ne olacak?"

Gözlerimi tekrar kameraya diktim. Neredeyse içerideki Jack'le bakıştığımızı hissediyordum.

"Elbette," dedim, "elbette onları da dışarı çıkarmak istiyoruz. Bu için barışçıl bir şekilde çözülmesinden yanayız."

Tekerlekli kürsünün arkasından aşağı inerken bağırarak sorulan sorulardan oluşan barajı duymazdan geldim. Kaldırım boyunca uzanan, yere yapıştırılmış bir kablonun üzerinden atlarken, uzun saçlı, esmer bir haberciyi neredeyse yere seriyordum.

"Hadi ama Mike!" dedi Cathy Calvin. "Kim bu adamlar? Ne istediklerini bize neden söylemiyorsun? Amaçları ne?"

"Neden bana soruyorsunuz?" dedim, yüzüme neredeyse şaşı, şaşkın bir ifade yerleştirerek. "Kendi gazeteni okumuyor musunuz. Bayan Calvin? Ben hiçbir şey bilmiyorum, hatırlarsanız?"

Telefon çaldığında çoktan komuta merkezi otobüsüne dönmüş ve elimde telefon sakin sakin oturuyordum ve aniden çalınca, onu neredeyse elimden düşünüyordum. Hâlâ öfkeliydim ama bu duygunun bana bir faydası olmayacağının far- kındaydım. Öfkeli olmak iyi geliyordu, ama bir işe yaramıyordu. Şu anda yapmam gereken, biliyordum ki, işleri tekrar yoluna koymak, bu tanrının cezası karışıklığı bir şekilde toparlamaktı.

Ve en önemlisi de. Jack'i lafa tutmaktı, böylece o da etrafa kurşun yağdırma fırsatı bulamaycaktı.

"Ben Mike." dedim.

"SENİ YALANCI PEZEVENK!" diye bağırdı Jack.

"Bak Jack." dedim. "Bir yanlış anlaşılma var ortada. Bir iletişim bozukluğu. Saldın başlayana kadar benim de haberim yoktu."

Orta bir nokta bulabilmek için, elimden geldiğince dürüst olmaya çalışıyordum. Ama bu şartlarda bu neredeyse imkânsızdı. Gerçekte, ben de Jack ve arkadaşlarını öldürmek istemiştim ve bunun olmaması canımı sıkmıştı.

Ama kendimi bundan ayrı tutmalıydım. Kontrol edemediği büyük bir çarkın içindeki küçük bir dişli gibi davranmalıydım.

"Ve lütfen Jack," dedim, "bir müddet önce dürüst konuşmaktan bahseden sendin. Ne bekliyordun? Bir rahibin beynini dağıtıp, basamaklardan aşağı bir çöp torbası fırlatmasının bir sonucu olmayacak mıydı?"

"Kazaydı! Sana söyledim!" dedi Jack. "Sizin hergelelerden birisi arkadaşımı öldürdü. Kollarımda can verdi."

"Ve siz de iki polis öldürdünüz." dedim. "Oynadığımız çıkışı olmayan bir oyun. Jack. İstediğiniz para sanıyordum. İnsanları öldürerek bir yere varamazsınız. Bu ancak benim tetiği mutlu eder, artık iyice tepelerinin tası atan polislerin oraya gelip ateş açmasını sağlar. Biraz gerçekçi olalım. Bizi kiliseye saldırmaya zorlarsanız, sağ çıkamazsınız. Rahip konusunda bir hata yaptınız. Bunu şimdi anlıyorum. Biz de bir hata yaptık. Olanları arkamızda bırakalım ve bu işi tekrar yoluna koyalım."

Bekledim. Konuştukça uydurmuş olmama rağmen, fena bir tartışma olmamıştı. Neyse, zaten yeniden toplanmak ve yeni bir strateji belirlemek için zamana ihtiyacımız vardı. Gizli tünel sanki elimizdeki tek şansmış gibi duruyordu, ama belki başka bir yol daha olabilirdi. Şu anda ihtiyacımız olan saatin tekrar yavaşlamasıydı.

"Bu işi ancak üçüncü yola koyarım artık, seni yalancı pislik." dedi Jack, kulağıma tükürür gibi. "İşi berbat ettin Mike, ve ben de senin cezanı vereceğim. Ön kapıya gel ve pisliği topla."

Otobüsün önünü açmış, hızla caddenin karşısına geçiyordum ki, katedralin devasa kapıları tekrar santim santim açılmaya başladı. Bir başka kurbanın katedralden dışarı atılmak üzere olduğunu biliyordum. Bir taraftan yeterince hızlı hareket edersem birinin hayatını kurtarabileceğime inanmak istiyordum, ama tabi bu mümkün değildi.

Geniş kaldırımdan geçerken, kapının siyahlığından aniden bir insan şeklinin fırladığını gördüm. Ama kadın mı, erkek mi anlayamadım.

Beden parke taşlı zeminin üzerinden savrularak geçti ve solmuş çiçeklerden bir öbeğin tepesine yüzükoyun indi. Erkek, diye teşhis ettim. Koyu renkli bir takım. Hangi rehine öldürülmüştü acaba?

Nefesim ciğerlerimi kavururken, kurbanın önünde dik çöktüm. Üst bedeni gördüğümde nabza bakma gereği bile duymadım. Sırtın alt kısmı parçalanmıştı, korkunç bir şekilde yırtılmıştı ve kanlıydı.

Çok geç kalmıştım.

Kurban orta yaşlı bir adamdı. Gömleği çıkartılmıştı ve sırtında onlarca geniş, pürüzlü bıçak yarası vardı. Sigara yanıklarına benzeyen izler kollarını boydan boya kaplıyordu. Kendi payıma birçok ceset görmüştüm ve elinde keskin bir bıçak, ya da hatta falçata olan birisi bundan öfkesini çıkarmışa benziyordu.

ESU teğmeni Steve Reno kurbanı çevirmeme yardım ettiğinde, ilk gördüğüm şey zavallı adamın gırtlağının kesildiği oldu.

Kurbanın dövülmüş ve kanlı yüzüne bakınca, kalbim göğüs kafesimde sıkıştı. "Bu çok kötü." dedi koca adam, cesede gözlerini dikerek. Reno'nun sesi cılız ve acılıydı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Ancak bu kadar kötü olabilirdi."

Aşağı bakmaya devam ederek başımla onayladım, gözlerimi cesetten alamıyordum.

Andrew Thurman, New York Şehri belediye başkanı, cansız gözlerini kasvetli gökyüzüne çevirmişti. Başımı kaldırıp bunun nasıl olabildiğinin cevabını arıyormuş gibi durduğu karanlık, yüksek kemerlere baktığımda soğuk bir ürperti hissettim.

Steve Reno rüzgârlığını çıkardı ve Belediye Başkanı Thurman'ın üzerine bir battaniye gibi örttü. Başparmağı ile belediye başkanının gözlerini kapatırken, haç çıkardı.

"Bacaklarından tut Mike." dedi Reno. "Adamı buradan götürelim. Basın resim çekmesin."

New York belediye başkanını ön merdivenlerden aşağı taşırken, katedralin çanları öğlen için Angelus melodisini vurmaya başlamıştı. Şu ana kadar

yaşanan her şey, vahşice işlenen bu korkunç ve anlamsız cinayetin yanında sönük kalıyordu.

Polislerden oluşan topluluğa anında bir sessizlik çöktü. Biz yanlarından geçerken kordona alınmış caddedeki polis ve acil yardım personelinden bir kısmı ağzı açık, pörtlek gözlerle bakıyordu, bir kısmı ise saygı duruşuna geçmişti, bu sırada çanlar da uğursuzluk getirirmişçesine çalmaya devam ediyorlardı.

Dünya Ticaret Merkezinin yığınları arasından çıkarılan her görevli için polis ve itfaiyecilerin aynı saygı dolu ifade ile durup yol verdiklerini hatırlayınca, soğuk bir el midemi hırsla sıkıştırdı. Katledilen belediye başkanım bir acil servis sedyesine yerleştirdikten hemen sonra başımı kaldırıp Rock Merkezinin yirmi bir metrelik, gösterişli Noel ağacına baktım.

Darbeler üst üste geliyordu.

Artık yeter, diye düşündüm. Rehinecilerin bu yaptığı zalimlik adına emsal teşkil edecek bir şeydi, ama bu şoku atlatmak zorundaydım. Hislerime bir duvar çekme ve odaklanma zamanıydı. Bir adım öne geçmeliydim. Ne yapıp edip Jack'i çözmem gerekiyordu.

Neden belediye başkanı diye düşündüm, feci şekilde işkence görmüş bedenine tekrar bakarak.

Jack'in sinirleri rehineci arkadaşlarından birisinin ölümü yüzünden gerçekten bu kadar bozulmuş muydu? O yüzden mi bizi en çok öfkelendirecek kurban olarak belediye başkanını seçmişti? Yoksa her şey bizi sinirlendirmeye, belirli bir şekilde tepki vermemizi sağlamaya yönelik bir başka hile miydi? Cinayet aslında bizim için bir ipucu muydu? İlk ipucumuz? Neden öldürmek için Andrew Thurman'ı seçmişlerdi?

Ben bunlara bir anlam vermeye çalışırken, Midtown North'dan bir dedektif, hasır melekler ve poinsetta çiçeklerinin arasından çıkıp geldi ve koluma yapıştı. Bölge Komutanı Will Matthews, komuta merkezini batıda katedralin hemen karşısındaki, Beşinci Caddedeki Rockefeller Merkezi binasına taşımıştı. Benim de derhal oraya gidip rapor vermemi istiyordu.

Bütün yol boyunca koştum ve ikinci kattaki ofisin toplantı odasına girdiğimde ne ummuştum bilmiyorum -ama beklediğim kesinlikle, Komutan Will Matthews'ın odadaki en düşük rütbeli polis olması değildi.

Normal bir günde, New York Emniyet Müdürü Daly'nin, Bili Gant'ın, FBI'ın New York Bürosunu yöneten özel ajanın, hemen ardından merhaba niyetine başıyla ters bir hareket yapması beni çok sarsardı. Ama bu öğleden sonra şok stoklarım tam takır kurumuştu. İkisine de sadece başımla selam vermekle yetindim.

"İyi günler Dedektif" dedi emniyet müdürü.

Uzun boylu, soylu havasında yakışıklı bir adamdı ve geniş çizgili kumaştan lacivert takım elbisesinin içinde polisten çok bir bankere benziyordu. Bazıları onun terzi yapımı kıyafetleri ve Colombia Üniversitesi diplomasıyla yalnızca bir şöhret avcısı olduğunu, alt kadroyla hiçbir bağının olmadığını söylüyorlardı. Bense bir yorum yapacak kadar yakınına ilk kez geliyordum.

"Biraz önce... Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum... Andy'nin... yani belediye başkanının öldürüldüğünü duyduk." diye kekeledi Daly. Gerçekten üzgün duruyordu ve bu da beni duygulandırdı. "Sorumlu kişilerle bire bir konuşmuşsun. Sence bütün bunların anlamı nedir?"

"Dürüst olmak gerekirse efendim," dedim, "ben de tam çözemedim. Başlangıçta, gerçekten de para işi gibi duruyordu. Adam kaçırarak yüklüce bir miktar götürmeye çalışan bir grup profesyonel suçlu."

"Ama sonra anlaşılamayan nedenlerle, bir rahibi vurdular. Sanırım saldırı ekibindekiler in vurulmasını nefsi müdafaayla açıklayabilirsiniz, ama belediye başkanına yaptıkları çok büyük bir öfkenin göstergesi. Belki başlangıçta para içindi, ama artık, etraflarının nasıl sarıldığını görünce, kendilerini kaybetmeye başladılar."

" Sizce bunun tümüyle ya da kısmen belediye başkanına duyulan kişisel bir garezle ilgisi olabilir mi?" diye sordu Gant. Av köpeklerini anımsatan torbalı gözleriyle, kısa boylu FBI şefinin görüntüsü Daly'nin tam tersiydi. Koyu renkli tek sıra düğmeli Sears takımıyla, tıknaz ve solgun Grant rahatlıkla, bir cenazede barmenlik yapabilirdi.

"Bilmiyorum." dedim. "Olabilir." "Sen de pek fazla bir şey bilmiyorsun, değil mi?" diye Gant beni suçlamaya kalkıştı.

"Bu işe ben mi gönüllü oldum zannediyorsunuz?" dedim, bu krize ayrılan telefonu kemerimden çıkarıp toplantı masasının üzerinden kaydırarak ona doğru gönderirken. "Benim size ikramım olsun, dostum. Hemen

devralabilirsiniz. Zaten Waco'da[12] bu işin nasıl yapılacağını gösterdiniz onlara'."

Bir dakika önce öfkenin ulaşamayacağı bir yere geçtiğimi düşünmüştüm, sanırım yanılmışım.

"Kusura bakma." dedi Gant, sanki onu ısıracakmış gibi telefondan uzaklaşırken. "Söylediğim yakışık almadı."

"Evet, öyle oldu." dedi emniyet müdürü ve FBI şefinde cop indirebileceği savunmasız bir nokta ararmış gibi onu gözleriyle süzdü. "Dedektif Bennett bu olayda elinden geleni fazlasıyla yapıyor ve bu görevde kalmaya da devam edecek. Anlaşıldı mı?"

Emniyet müdürünün hava basmasıyla ilgili söylenenleri boş ver, diye düşündüm. Bunu söyleyenler yanılıyorlardı.

Gant biraz bozulmuş görünüyordu ama başıyla onayladı. Bir saniye sonra Gant'ın telefonu çaldı. Arayan numaraya baktıktan sonra sandalyesinden fırlayıp hızla koridora çıktı.

Bir dakika sonra yüzünde daha da solgun bir ifade ile geri döndü. "Arayan müdürdü. Biraz önce başkanla telefonda konuşmuş. Askeri müdahaleye yetki verilmiş. Delta Gücü harekete geçmiş ve buraya doğru geliyorlarmış."

Rockefeller Merkezi'ndeki toplantı odasından hafifçe yalpalayarak çıkarken, hâlâ biraz önce duyduğum şeye bir anlam vermeye çalışıyordum. Daha önce de büyük olaylara karıştığım olmuştu ama savaş ilan edildiğini ilk kez duyuyordum.

Tam işler daha kötüye gidemez diye düşünürken, komuta merkezi operasyonun daha çok yer açmak için koridora taşındığını gördüm. Çalışma arkadaşım NYPD arabulucusu, Ned Mason, bir bilgisayar çıktısını üzeri benzer kağıtlarla dolu bir mantar panoya yerleştiriyordu. FBI arabulucusu, Paul Martelli onun yanındaki masada telefonla konuşuyordu.

"Doğru mu öyleyse? Thurman öldü mü? diye sordu Mason. Onun sürekli neler olup bittiğini bilmek istediğini, ipleri hep elinde tutmaya çalıştığını fark etmiştim.

Ciddi bir ifadeyle başımı salladım. "Caddeye fırlattıklarında zaten ölmüştü."

Mason başıyla onaylarken sanki suratına bir tuğla çarpmış gibi bakıyordu.

"Böyle bir şey burada nasıl olur?" dedi Martelli. O da şok geçiriyormuş gibiydi. "Rusya, Bağdat, belki. Ama Manhattan şehir merkezinde? Aman Tanrım. Bu şehir yeterince acı çekmedi mi?"

"Anlaşılan çekmemiş." dedim. "Para toplama işi nasıl gidiyor?"

"Bitmek üzere." dedi Mason, panonun üzerindeki kâğıtları işaret ederek. Her biri ayrı bir rehineyi, temsilcisini ve fidye miktarını gösteriyordu.

"Biraz önce telefonda Eugenâ Humphrey'in Los Angeles'taki adamlarıyla konuştum." dedi. "Eugena için istenen fidyenin dışında, içerideki iki Baptist rahibi için de para verecekler."

"Çok cömert bir davranış." dedim.

"Keşke diğerleri de böyle işbirliğine yanaşsalardı," diye sürdürdü Mason. "Rooney'in ticari menajeri rehinecilerden birisiyle şahsen konuşmadığı sürece para vermeyi reddediyor. Ona bunun mümkün olmadığını söylediğimde, telefonu kapattı ve şimdi de telefonlarıma çıkmıyor. Buna inanabiliyor musun? Sanki müvekkilinin hayatını kurtarmıyor da, bir sözleşme için pazarlık yapıyor. Ah ve de Charlie Conlan'ın çocuklarından bir tanesi para fonlarından her türlü para transferini önlemek için yasal yoldan harekete geçti. Pisliğin iddiasına göre, babası çoktan ölmüş olabilirmiş ve bu yüzden de miras payını tehlikeye atmayı reddediyormuş."

"Aile değerleri konuşuyor" dedim.

"Lafı ağzımdan aldın." diye onayladı Martelli.

"Şu ana kadar ne kadar topladınız?" diye sordum.

"Altmış altı milyon emanete alındı." dedi Mason, masasındaki hesap makinesinde bir takım tuşlara bastıktan sonra. "Bir on daha alırsak, yetmiş altı ediyor ve hesaba aktarmaya hazırız demektir."

"Belediye başkanı için istenen fidyeyi çıkardınız mı?" dedim.

Bana bakarken Mason'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Haklısın. Pekâlâ. Onun üç milyonunu çıkar, toplam yetmiş altıdan yetmiş üçe düşer. Yalnızca yedi milyon kaldı."

"Yalnızca," dedim, "bilirsin, yedi milyon dolardan önce yalnızca kelimesini kullanabiliyorsan, zengin ve meşhurlarla fazla takıldın demektir."

"Söyledikleri gibi." diye ekledi Martelli, telefonun ahizesini boynuyla omzu arasına kıstırırken. "Bir milyon oraya, bir milyon buraya. Kısa süre sonra

harbi paradan konuşmaya başlarsın."

Jack yüksek sunağın merdivenlerine oturmuştu, cep telefonunun anteni dişleri arasındaydı. Sigarayı sekiz sene önce bırakmıştı, ama yeniden başlamayı ciddi şekilde düşünüyordu. Bu operasyonun gerilimli geçeceğini biliyordu. İçeri girmeye kalkışacaklarını bile tahmin etmişti.

Fakat bunlar kâğıt üstündeydi. Gerçek hayatta bununla uğraşmak, diye düşündü, taş işli renkli pencerelerde nişancıları arıyor ve kafasının içinde nabzın attığını hissediyordu, tümüyle bambaşka bir işti.

Belki de şansımı biraz fazla zorladım, diye düşündü, önünde duran First Ladynin bayrağa sarılmış tabutuna bakarak. Şu anda, içerideki şöhretlere aldırmaksızın, bir baskın düzenleyebilirlerdi. Belediye başkanım öldürerek bir şey anlatmak istemişti, ama bunda da biraz abartıya kaçıp kaçmadığını merak ediyordu.

Jack avcı bıçağıyla sırtını yardığında, Andrew Thurman'ın çıkardığı acıklı inilti hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Kutsal pencerelerdeki azizler ona dik dik bakıyorlardı sanki; tuhaf, cansız gözleri yaptığını onaylamıyorlarmış gibi haince parlıyordu.

Yok, hayır, diye düşündü Jack, sertçe dudağını bükerek. Şu anda yumuşaması söz konusu bile değildi. Yapması gerekeni biliyordu ve yapıyordu da. Belediye başkanını öldürmek bir şey değildi. Zengin olması ile sonuçlanacak formülün bir parçasıydı yalnızca. Kaldı ki, pislik bunu hak etmişti, diye hatırlattı kendi kendine.

Jack, belediye başkanının yardımına çok ihtiyaç duyduğunda, kendisini açıkta bırakmıştı. Haşmetmahap bunu kendi istedi, diye düşündü Jack, başıyla onaylayarak.

Üstelik bu iş bitmeden başka ölümler de olacaktı. Buna şüphe yoktu. "Jack? Konuş!" sesi geldi telsizinden. "Yine ne var?" diye cevapladı.

"Hemen şapele gel!" dendi telsizden. "Balıklardan birisi yere düştü ve kalkamadığını söylüyor."

Jack küçümsemeyle homurdanarak başını salladı. Bu çocuklar iş sert olmaya gelince muhteşemdiler. Cesurdular, fazlasıyla sadık ve itaatkardılar. Ama onlardan en üfürük şey için bile karar vermeleri beklemek, bir mucize beklemek olurdu.

Motorola'nın düğmesine bastı.

"Geliyorum." dedi, ayaklanarak.

Yine mi, diye geçirdi aklından, arka taraftaki şapelin tırabzanlarına geldiğinde.

Büyük başlardan birisi mermer zemin üzerinde kendinden geçmişti gene.

Emlak zengini Xavier Brown, gözleri devrilmiş yerde yatıyordu, açık ipek gömleğinin önünde çiğ beyaz göbeği genişçe yayılmıştı. Sunucu kadın, Eugena, neredeyse üstüne çıkıp oturmuştu, adamın göğsüne elleriyle bastırmış, "'Dayan, Xavier, dayan." diyordu.

"Kahretsin, ne yaptınız adama?" dedi Küçük John'a.

"Hiçbir şey." diye cevap verdi Küçük John, savunmaya geçerek. "Bir şey olmadı. Şişko ayağa kalktı, kolum acıyor diye sızlanıyordu ve derken, güm, devriliverdi. Balina karaya oturdu."

Jack sunucu bayanın yanında diz çöktü. Kabul etmek zorundaydı, bu beş para etmez, şımarık ödleklerden ne kadar iğrenirse iğrensin, biraz garipti ama içlerinden bazılarına saygı duymaya başlamıştı -Eugena mesela.

"Durumu nasıl?" diye sordu.

"Çok kötü." dedi Eugena, kalp masajına devam ederek. "Nabzı çok zayıf. Eğer hastaneye gitmezse, ölür. Hayır, bundan emin değilim, ama bence böyle."

"Lanet olsun." dedi Jack, Brown'un hemen yanında dikilerek. Bir pürüz daha. Üstelik pahalıya mal olabilecek bir pürüz. Yatırımlarını korumak için ne yapması gerekiyordu?

Jack telefonu kaptı ve tekrar arama düğmesine bastı.

"Ben Mike." diye geldi dedektifin sesi. Jack kabul etmek zorundaydı, adam iyiydi. Biraz önce belediye başkanını cadılar bayramı kabağı gibi oyup

göndermişlerdi ve polisin sesi dört yıldızlı otelin müşteri temsilcisi gibi çıkıyordu. İşi biliyorsun, dostum. Rehineciler her zaman haklıdır.

"Bir sorununuz var." dedi Jack. "Büyük patron Xavier Brown'un hisseleri ani bir düşüşe geçti. Sanırım tik-takları bütün bu eğlence ve heyecana ayak uydurmakta zorlanıyor. Sana ne diyeceğim, Mike. Adamın aort daman çatlamadan onu dışarı çıkarırım ama önce fidyesini ödemeniz gerekiyor."

"Daha hepsini toparlayamadık Jack." dedi dedektif. "Bize biraz daha zaman vermen lazım."

'Biraz daha zaman demek' diye düşündü Jack. Acaba niye? İçeri girmenin başka bir yolunu bulup bizi dışarı çıkarmak için mi acaba? Bu geri zekâlılar tozlu el kitaplarından çıkamıyorlardı. Bu işten yakayı sıyıracak olmasına şaşmamak gerekiyordu.

"Önce bu adamın parasını gönder." dedi Jack. "Ya da boş ver, gönderme. Ama adamlarına söyle çabuk karar versinler. X.Brown'un haline bakılırsa, bir dahaki sefere Wall Street Journal'a çıktığında ölüm ilanları sayfasında yer alır. Hesabıma bakıyorum. Paramın yattığını görür görmez, ön kapıyı açarım."

"Onlara söylerim." dedi arabulucu. "İhmal etme."

Ağır çeken yatırımcıyı, koridor boyunca katedralin ana girişine kadar taşımak için beş kişinin işe koyulması gerekti. Adamları bir deniz ayısını kurtarmaya çalışan, kökten çevreci bir tarikat üyesi keşişlere benziyorlardı. Eugena Humphrey yol boyunca yanlarında gitti ve hatta girişte kodamana kalp masajı yapmak için tekrar diz üstü bile çöktü. Bu Eugena, hoş bir hatun çıkmıştı.

Adamlarından birisi, ana sunağa açılan küçük güvenlik odalarından bir tanesinden kendisine seslenince geri döndü. Adamın önündeki külüstür masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar duruyordu.

"Yatırdılar!" dedi haydut, heyecanla. "Aktardılar. Para hesapta."

Jack yakına gelip ekrana bakarken gülümsüyordu. Kosta Rika banka hesaplarının yanındaki hanede altı sıfırın izlediği bir üç rakamı vardı. Yarım düzine kadar Cayman Adaları, Man Adası ve İsviçre Bankaları aracılığıyla, sahte banka hesaplarının ve elektronik transferlerin ağını çözmek imkânsız olacaktı.

Üç milyon. Artık milyonerdi.

Üstelik daha kırkına varmamıştı.

Telsizini eline aldığında neredeyse başı dönüyordu.

"Şişkoyu bırakın." dedi.

Gelişmeler Jack'i o kadar keyiflendirmişti ki, rehinelere öğle yemeği dağıtılması işine

kendi elleriyle yardım etti. Aslında soğuk McDonalds'ları dağıtmaktan büyük zevk alıyordu - zor beğenen, seçici meşhur gurme'ler için tek seçenek. "Da, da, da, do, da -McDonalds gibisi yooook."

Şapelin önünde bir an için durdu, en gözde tutsaklarına baktı. İlginçtir, artık kırmızı halıya hazırmış gibi durmuyorlardı. Yanlarında hizmetçileri, kişisel antrenörleri ve yaşam koçları yokken bir güne başlamak, onlar için çekilecek dert olmasa gerekti. Solgun, örselenmiş ve torbalı gözleriyle, hazır sandviçlerini atıştırmaları ona bir şey hatırlatıyordu.

Ah, evet, hatırlamıştı.

İnsan evlatlarını.

Mikrofonu eline aldı.

"Merhaba millet." dedi. "Nihayet, işler açılmaya başladı. Fidyeler birer birer geliyor. Artık fazla kalmadı. Umarım hepiniz çoraplarınızı şöminenin üstüne özenle asmışsınızdır."

Durdu. Mikrofondan yankılanan iç çekmesi neredeyse hüzünlüydü.

"Hepinizin hakkını vermem lazım," dedi. "sizin gibi bir avuç hanım evladının bu koşullar altında kafayı yiyeceğini düşünmüştüm. Ama genelde, beni haksız çıkardınız. Bana tahmin ettiğimden daha çok yardımcı oldunuz ve bunun için de, kendinizle gurur duymalısınız. Ve yetkililerin iş birliğine devam edeceklerini umuyorum. Bu deneyimi yaşadığınızla kalırsınız ve hayatınıza geri dönebilirsiniz. İçinizden bir kaçının daha

elenmesi gerekse bile, zirvedeyken öldüğünüz için ne kadar şanslı olduğunuzu hatırlayarak gidebilirsiniz. James Dean, Mariyn Monroe ve siz. Bir yıldız olmuş olabilirsiniz, ama bir düşünün. Kafanızın arkasına bir çift kurşunla St. Paddy'nin merdivenlerinde yatıyorsunuz. Bir efsane olursunuz."

Jack kürsüden inerken, Eugena Humphrey ayağa kalktı.

"Beyefendi," diye cesurca seslendi, "sizinle bir konuda görüşebilir miyiz? Konuşmamız mümkün mü?"

Elektrikli şok aletine elini uzattı, sonra durdu. Sunucunun yüzünde öyle büyüleyici bir içtenlik vardı ki, kendisinin bile ilgisinin uyandığını inkâr edemezdi.

"Şip şak olsun." dedi Jack sonunda.

"Teşekkür ederim." dedi Eugena. Öksürerek boğazını temizledi ve doğrudan Jack'in gözlerine baktı.

Bu bayanın bu kadar başarılı olmasına şaşırmamak lazım, diye düşündü Jack, onun kendine güvenini ve yoğun gücünü hissederek. Sanki birbirlerine silahların ve rehinelerin üzerinden bağırıp çağırmıyorlar da, ikisi küçük, rahat bir odada konuşuyormuş gibiydiler.

"Söylemek istediğim," dedi Eugena. "hepimiz, kişiliğimiz ve yaşam tarzlarımız sizi bir şekilde incittiyse çok üzgünüz. En başta ben, çoğu zaman insanların duyguları yerine metalarla ilgilendim, doğrudur. Fakat dürüstçe söylüyorum, bu çetin sınavdan sonra kendimi değişmiş hissediyorum. Yaşamdaki basit şeylerden daha çok zevk alacağım. Bu deneyimden bir şeyler öğrendim, eminim herkes de öğrenmiştir ve biraz tuhaf ama, size teşekkür etmek istiyorum. Fakat lütfen, başka kimseyi öldürmeyin. Çünkü içten içe siz haklısınız. Bizler özel değiliz. Yalnızca insanız. Tıpkı sizin gibi."

Jack orada öylece dikildi ve kadına baktı. Bunun olabileceğini hiç sanmıyordu, ama kendini bir saniye için suçlu hissetmişti neredeyse. Bu kaltağın etkili ricası nasıl olduysa onu sarsmıştı. Aptal programı izlemiyordu bile.

Jack, he olursa olsun onun ayrı tutulacağını söylemek üzereydi ki, Eugena'nın yanında dikilen Küçük John dokuz milimetreliğini çekti. Çelik namluyu sunucunun yanağına bastırdı.

"Gerçekten çok duygulandık." dedi Küçük John, baş parmağı ile silahın horozunu kaldırırken. "O kadar ağladım ki, altıma yaptım. Ama kimsenin umurunda olmadığını anlatan e-postayı kaçırdın herhalde. Şimdi, ya çeneni kapatırsın ya da ben bir kurşun sıkıp kapatırım. Bu senin şovun değil, bayan. Bizim şovumuz."

Jack silah arkadaşına seslendi, "Lafı ağzımdan aldın. Küçük John."

'Bu nasıl bir Noel arifesi' diye düşündüm. 50.Caddenin köşesinde durdum ve karın düşmeye başlamasını seyrettim, ama yağan o yumuşak, tüy gibi kar taneleri değildi. Donmuş yağmurun kumlu taneleri, bir rüzgâr tüneline savrulan kumlar gibi suratıma çarparken yakamı yukarı kaldırdım.

Komuta merkezine varınca, baş etmemiz gereken yeni bir sorun olduğunu haber aldım. Barikat hattı boyunca turist toplulukları birikmişti ve

dağılmamak için direniyorlardı. Kordona alınan Rock Merkezindeki ağaçtan gizlice göz atmalarına izin verilmediğinden, etrafta dikilmekle ve gelişen olayları şaşkınlık içinde izlemekle yetiniyorlardı.

Bir grup genç kızın, Wichita ve Kansas'tan amigo kızlar, 51.Caddenin kuzeybatı köşesine gelmelerini izledim; ellerindeki MERCEDES'! SERBEST BIRAKIN yazılı pankartları sallarken kahkahâlârla gülüyorlardı. Birkaç kişi kazaklarının üstüne ST.PAT KUŞATMASI yazılı tişörtler giymişlerdi.

Başımı iki yana salladım. Birileri tişört satmaya başladıysa, başınızın belada demektir. Bölümüme geri döndüğümde, Manhattan Kuzey Cinayet masasındaki her çalışanın onlardan bir tane edindiğini hayal edebiliyordum. O da dönebilirsem, tabi.

Teğmen Reno ve HRT şefi Oakley'in yanma doğru yöneldim, siyah FBI operasyon otobüsünün önünde dertleşip birbirlerini teselli ediyorlardı.

"Mike," dedi Oakley, "senin şu kuzey kule hakkındaki ilk fikrinin üzerinden geçiyoruz. Katedrale oradan girmenin bir yolunu bulabiliriz belki."

Komando şefine baktım. Yüzü süzülmüş ve yıpranmıştı, ama soğuk karanlıkta bile gözlerindeki kararlılığı yanlış anlamak mümkün değildi. Oakley adamlarından birisini kaybetmişti ve bu konuda bir şey yapana kadar da bu yüzden yavaşlayacak gibi durmuyordu.

"Bu muhtemelen en iyi ikinci saldırı seçeneği." dedim. "Ama olanlardan sonra, tekrar pusuya düşürülme ihtimali beni endişelendiriyor. Üstelik yüz metre aşağı düşmek daha da zor olabilir."

"Will Matthews'la yetkili FBI özel ajanıyla konuştuk," dedi Reno, "bir sonraki saldırı kararı her yönden tüm gücümüzle içeri girmeye çalışmak şeklinde olacak. Bir dahaki sefere bizi içeri gönderdiklerinde bütün rehineciler yakalanana kadar durmayacağız, Mike."

Orada durmuş Reno'nun biraz önce söylediklerinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordum, o sırada kuzey tarafinda, bozuk hoparlörlerden çevreye yayılan yaygarayı duydum. Gözlerimi ovuşturdum, ne gördüğümü çıkarmaya çalıştım. İşte yine başlıyorduk.

Barikatların ve haber minibüslerinin arkasında, bir grup siyah, genç adam sarı bir okul otobüsünün önünde dikiliyorlardı. Grubun önünde duran kısa boylu bir genç, yavaşça mikrofona vurdu.

"'Bir'ki." diye geldi mikrofondan sesi. Sonra bir sessizlik oldu ve ardından şarkı söylemeye başladı.

"I believe I can fly!" diye söyledi. "I belive I can touch the sky!"[13]

Koronun geri kalanı da ona katıldığında göğsüme bir yumruk yemiş gibi oldum. "Think about it every night and day. Spread my wings and fly away."

Otobüsün yanındaki şeritte yazanları okuyabiliyordum. HARLEM GENÇLER KOROSU. Çoğu büyük olasılıkla kaçırılan rahiplerden bir tanesinin cemaatindendi.

Tek ihtiyacımız bir döner dolap ve pamuk şekerdi. Ondan sonra Beşinci Caddedeki bu ucube şovuna giriş için para almaya başlayabilirdik.

Gerçi kabul etmem lazım, delikanlıların yükselen sesleri nasıl olduysa kasvetli havayı biraz dağıtmışlardı.

Reno da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü başını sallarken bir yandan da sırıtıyordu.

"Böyle şeyler ancak New York'da olur." dedi.

Polis güçlerinden oluşan ordu için, Beşinci Caddedeki Saks Mağazasının hemen ana girişinde derme çatma bir yemekhane oluşturulmuştu.

Oyalanmadan yiyebileceğim bir şeyler almak için neon kar tanelerinin altında döner kapılardan içeri girdim. Dört Mevsim Restoranının rehinelere yemek verme önerisi

Jack tarafından reddedilmişti, o yüzden yiyecekleri onlar yerine bize veriyorlardı. Ben ördek jambonumu ve hindi ezmemi kaşıklarken, tavandaki, çelenklerle süslü hoparlörlerden Noel şarkıları geliyordu. Beni tedirgin eden, süregelen kuşatma durumunun gerçek dışılığından çok, buna alışmaya başlıyor olmamdı.

Caddeye tekrar çıktığımda gençler korosundakilerin hâlâ uçabileceklerine inandıklarını duydum. Elimde yiyeceklerle Saks'ın süslü vitrinindeki animasyon Noel babanın önünden geçtim. Kemerimdeki kriz telefonu çaldığında, tartar soslu ton balığımdan ikinci lokmamı alıyordum.

Yine ne oldu diye düşündüm. Ne buyurmuştun, Jack? Hizmetinizdeyim, elbette.

"Ben Mike." dedim.

"Nasıl gidiyor Mickey?" dedi Jack. "Hava yeterince soğuk mu? Burası sıcacık oldu da."

Bir an için aklımdan kullanabileceğim çeşitli stratejileri geçirdim. Pasif ya da saldırgan davranabilirdim. İçinde bulunduğu ruh halini anlayabilmek için bazı sorular sorabilirdim. Ama stratejilerden bıkmıştım. Bizimle fare gibi oynayan Jack'ti, durum farklıymış numarası yapmaktan sıkılmıştım. Şu aşamada, Jack'le konuşmaktan gına gelmişti artık, nokta. Üstelik ne söylersem söyleyeyim fark etmeyecekti, değil mi?

"Belediye başkanını öldürmekle hata yaptınız." dedim, elimdeki plastik çatalı indirirken. "Bizim senin şakası olmayan bir psikopat olduğuna inanmamızı istedinse, çok iyi bir iş çıkardın. Ama içeri yapılacak bir baskını kaçınılmaz hale getirdi, o başka. Ki, bu da sana göre, katedrali havaya uçurmak demek. Bu da, senin öleceğin anlamına geliyor. Bu da, onca parayı harcamanı biraz güçleştirebilir. Yani, sen gerçekten deli misin? Bana biraz yardımcı ol. Anlamakta güçlük çekiyorum."

"Ne kadar karamsarsın Mike," dedi Jack, "sanki vazgeçmiş gibisin, üstelik yolun dörtte üçü bile değil. Şunu dinle. Nihayet parayı ödemeye başladınız. Bu çok iyi oldu. Gerçekten. Şimdi tek yapmanız gereken paranın geri kalanını çıkmak. Sonrası gerçekten ilginçleşecek, söz veriyorum. Kötü adamlar bu işten nasıl yakayı sıyırdılar? O yüzden, beni takip et. Derinlere gel. Ah, bu arada az kalsın unutuyordum. Gece yarısı bir şöhret daha ölecek."

"Jack, dinle beni. Yapma," dedim, "bir şeyler ayarlayabiliriz..." "Kapa çeneni!" diye bağırdı Jack. Hemen sustum.

"Senin palavralarından bıktım dostum." dedi Jack. "Gecikmeler. Oyunlar. Sizler en iyi atışınızı yaptınız ve ıskaladınız ve şimdi, bizimle aşık atmaya kalkmanızın bedelini ödeyeceksiniz. Benim tepemin tasını biraz daha attırırsanız bir şöhret öldürmek yerine, öyle bir fena yaparım ki, Prada dergisi bu sayısında yanında ceset torbasıyla çıkar."

"Ne demek istediğimi açıkça anlıyorsun, değil mi Mike? Tekrar ediyorum, gece yarısı bir şöhret daha ölecek. Beş para etmez belediye başkanı gibi kolay bir lokma da olmayacak. Bu seferkini seveceksin. Ah, bir de şu şarkı söyleyenleri sustur yoksa bütün kadın rehineleri öldürürüm."

Önümüzde azap verici bir geri sayım daha vardı ve ben bunu kriz telefonunu Ned Mason'nun eline tutuşturmak için bir fırsat olarak gördüm.

Sonra da şehir merkezine Maeve'i görmeye gittim.

Odaya girdiğimde bir değişiklik fark ettim. Nevresimler farklıydı; pazenden, yeni ve ütülüydüler. Bir vazo dolusu taze çiçek vardı ve yeni bir sabahlık giyiyordu. Bunlar hoş eklentilerdi, öyleyse neden beni tedirgin etmişlerdi?

Maeve uyanıktı, devam eden kuşatmayı gösteren CNN'i izliyordu. Yule Log[14] ne olmuştu? Uzaktan kumandayı buldum ve elini tutmadan önce televizyonu kapattım.

"Hey, merhaba!" dedim.

"Seni televizyonda gördüm." dedi Maeve, gülümseyerek. "O takımın içinde hep çok yakışıklı görünüyorsun. Kimin vaftiz törenine giymiştin onu? Shawna'nın mı?"

"Chrissy'nin." dedim.

"Chrissy." dedi karım içini çekerek. "Benim minik kuşum nasıl bakalım?"

"Önceki gece yatağa yanıma geldi," dedim, "sana söylemeyi unuttum. Sana söylemeyi unuttuğum bir sürü şey var, Maeve. Ben... "

Karım elini kaldırdı ve parmağını dudaklarıma koydu. "Biliyorum." dedi.

"İşim için bu kadar endişelenmemeliydim. Keşke..." İncinmiş bir ifadeyle beni susturdu.

"Lütfen keşke deme." dedi sessizce. "Bu kanserden daha çok canımı yakıyor. Senle ilk tanıştığımızda işine ne kadar bağlı olduğunu biliyordum. Seninle evlenmemin nedenlerinden birisi buydu. Seninle öyle gurur duyuyordum ki, basına yaptığın o açıklamalar. Tanrım. Bana ilham veriyordun."

"Bana kim ilham veriyor sanıyorsun?" dedim, gözlerim dolarken.

"Hayır, temiz çarşafların üstünde olmaz, lütfen. Bekle. Sana hediye aldım."

Her Noel arifesinde birbirimize aldığımız hediyeleri verirdik, genelde saat üç civarında, birlikte bir bisiklet, tren ya da başka bir korkunç 03mncak setinin parçalarını birleştirdikten sonra.

"Önce ben!" dedim, arabamın arkasına sakladığım bir torbadan, kâğıda sarılı bir kutuyu çıkarırken. "İzin ver, lütfen."

Kâğıdı yırttım ve Maeve've, ona aldığım DVD oynatıcısını ve DVD'leri gösterdim. Bunlar eski, siyah beyaz filmlerdi, Maeve'in en sevdikleri.

"Artık sürekli o aptal kutusunu izlemek zorunda değilsin," dedim. "Bak, Double Indemnity. Bizim için içeri birkaç Atomik

Kanat da kaçırırım. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Hayranım bu fesatlığına." dedi Maeve. "Şimdi benimkisi."

Yastığının altından siyah kadife bir mücevher kutusu çıkardı ve onu bana verdi. Kutuyu açtım. Bu bir küpeydi. Tek altın bir halka. İlk tanıştığımızda, seksenli "Guns N'Roses" yıllarında takardım.

Gülmeye başladım. Sonra ikimiz de kahkahâlârla gülmeye başladık ve her şey harikulade gözüküyordu.

"Taksana. Taksana." diye bağırdı Maeve, kahkahâlârının arasından.

Küpeyi sol kulağımdaki belli belirsiz delikten soktum. Mucize kabilinden, neredeyse yirmi yıl sonra, zorlanmadan içeri girdi.

"Nasıl oldu? Çok havalıdır kesin?"

"Şık bir korsan gibi oldun." dedi karım, gözünden kaçan bir damla yaşı silerken.

' Arrrrrr ahbap." dedim, yüzümü boynuna gömerek.

Kasıldığını hissettiğimde geri çekildim. Sonra gözlerindeki uzak ifadeyi görerek ürperdim. Nefesi düzensizleşmişti, sanki durmadan hızla nefes alıyor gibiydi. Hemşirenin düğmesine defalarca bastım.

"Suyu çeşmeden doldurdum anne." dediğini duydum, karımın silmek için o kadar uğraştığı İrlanda aksanıyla. "Koyunlar ağılda, hepsi girdi."

Neler oluyordu? Aman Tanrım, hayır, Maeve! Bugün olmaz, şu anda olmaz - hiçbir zaman!

Sally H ite hens, başhemşire, koşarak içeri girdi. Maeve'in gözlerine ışık tutarak baktı ve ağrı kesici torbasını bulmak için sabahlığının altına elini soktu.

"Doktor ilaçlarını bu sabah arttırdı." dedi Sally. Hemşirenin elini alnına koymasıyla Maeve gözlerini kapadı. "Alışana kadar onu dikkatle kontrol altında tutmamız gerekiyor. Biraz konuşabilir miyiz, Mike?"

Karımı alnından öptüm ve Sally'nin arkasından dışarı çıktım. Hemşire doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Bu her zaman kötüye işarettir. Aklıma karımın odasındaki rahatsız edici değişiklikler geldi. Yeni nevresimler. Taze çiçekler. Bir çeşit hazırlık vardı. Hayır. Bunu kabul edemezdim.

"Sona yaklaşıyoruz Mike." dedi. "Çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm."

"Ne kadar kaldı?" diye sordum, önce koridordaki halıya, sonra tekrar Sally'ye bakarak.

"Bir hafta." dedi hemşire yavaşça. "Belki daha az."

"Bir hafta mı?" dedim. Şımarık bir çocuk gibi konuştuğumun farkındaydım. Bu hemşirenin kabahati değildi. Bu kadın şefkatli bir melekti.

"İmkânsız olduğunu biliyorum, ama kendini buna hazırlamak zorundasın." dedi Sally. "Sana verdiğim kitabı okudun mu?"

Sally bana Elisabeth Kübler Ross'un meşhur kitabı Ölüm ve Ölmek Üzere'i vermişti. Kitap ölüm sürecindeki safhâlârı tanımlıyordu: İnkâr, öfke, pazarlık, bunalım ve kabul etme.

"Sanırım ben öfke kısmında takılıp kaldım." dedim.

"Kendinizi oradan kurtarmak zorundasın Mike." dedi hemşire, rahatsız olmuş bir tavırla. "Sana bir şey söyleyeyim. Burada çok vaka gördüm ve

bunu söylerken utanıyorum, hepsinden bu kadar fazla etkilenmedim. Karın istisnai biri.

Maeve'ın şu anda senin güçlü olmana ihtiyacı var. Bununla başa çıkmak zorundasın. Ah, Mike, küpelerin çok güzelmiş."

Gözlerimi kapadım, hemşirenin uzaklaşmasını dinlerken yüzümün öfkeden ve utançtan kıpkırmızı kesilmesine izin verdim. O sırada hissettiğim acı hiç bitmeyecek gibiydi. İnanılmaz derecede güçlü gözüküyordu, sanki göğüs kafesimde bir bomba gibi patlayacak ve dünyayı, her yerdeki yaşamı bitirecekti.

Diğer odalardan birinde birisinin TV'nu açtığını duyunca bu his geçti.

Anlaşılan öyle değilmiş, diye düşündüm, gözlerimi açar ve asansörlere yönelirken.

Hastaneden çıkarken cep telefonumdan evi aradım ve arabaya doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Julia açtı.

"Annem nasıl?" dedi.

Cinayet sorgulamalarında, bazen suçlunun itiraf etmesini sağlamak için inandırıcı bir şekilde yalan söylemek gerekebilir. O anda, böyle bir eğitim almış olduğum için mutlu oldum.

"Harika görünüyor Julia." dedim. "Sevgilerini gönderdi. Özellikle de sana. Kız kardeşlerinle böyle güzel ilgilendiğin için seninle gurur duyuyor. Ben de öyle, tabi."

"Baba sen nasılsın?" diye sordu Julia. Hatta mı bir sorun vardı, yoksa benim bebeğimin sesi olgunlaşmış ilgiliyle mi çıkıyordu? Gelecek sene liseye başlayacağını hatırladım. Ben fark etmeden benim küçük kızım nasıl böyle büyüyebilmişti?

"Beni bilirsin Julia." dedim cep telefonuma. "Kafayı tamamen yemediğim sürece, iyi durumdayım demektir, sanırım."

Julia güldü. Benim klasik komedimi hep en ön sıradan izlemişti, Babam Kendini Nasıl Kaybetti?

"Hani bir keresinde Poconos'a giderken, arabadaki herkes kavga ediyordu ve sen bana gözlerimi kapamamı ve pencereden dışarı bakmamı söylemiştin, hatırlıyor musun?" dedi Julia.

"Keşke unutabilseydim." dedim gülerek. "Kışlada durum nasıl?"

"Arkamda oldukça uzun bir kuyruk var, sana bunu anlatmak için bekliyorlar." dedi.

Şehrin soğuk sokaklarında arabayla giderken, çocuklarımın hepsiyle kısa kısa konuştum, benim ve annelerinin onları ne kadar çok sevdiğini söyledim. Gösterilerinde ya da Noel arifesinde yanlarında olamadığım için onlardan özür diledim. Daha önce de çalıştığım için Noel'i kaçırdığım olmuştu, ama bu sefer Maeve de yanlarında değildi. Her zamanki gibi, çocuklar bunu cesurca karşılamışlardı. Chrissy telefona geldiğinde burnunu çekiyordu.

A-ah. Bu da ne şimdi diye düşündüm.

"Ne oldu balım benim?" dedim.

"Baba!" dedi Chrissy hıçkırarak. "Hillary Martin dedi ki, Noel Baba bizim dairemize gelemezmiş çünkü bizim şöminemiz yokmuş. Ben Noel Babanın gelmesini istiyorum."

Rahatlayarak gülümsedim. Maeve ve ben neyse ki, bu sorunla daha en önce en az iki kez karşılaşmıştık ve bir çözüm geliştirmiştik.

"Ah Chrissy!" dedim telefonda, sahte bir telaşla. "Bana hatırlattığın için çok teşekkür ederim. Noel Baba New York'a geldiğinde kızağını apartmanların tepesine indirir, çünkü birçok evin şöminesi yok ve yangın merdivenlerinden aşağı iner. Şimdi, Chrissy, bana bir iyilik yap olur mu? Mary Catherine'e söyle, mutfaktaki pencerenin kilidini açık bırakmayı unutmasın. Bunu hatırlayabilir misin?"

"Ona söylerim." dedi Chrissy nefes nefese.

"Bekle bir saniye. Dur, Chrissy!" dedim, polis telsizinin sesini açarken. "Vay canına! Şimdi polis helikopterinden özel bir rapor aldım. Noel Baba şu anda New York şehrine yaklaşıyormuş. Çabuk! Yatağınıza gidin, çünkü Noel Baba gelir ve çocukları uyanık görürse ne olur biliyorsun, değil mi?"

"Yoluna devam eder." dedi Chrissy. "Hoşça kal, baba 'cim."

"Bay Bennett?" birkaç saniye sonra telefondan Mary Catherine'in sesi geldi.

"Selam Mary." dedim. "Seamus nerede? Gelip seni çoktan kurtarması gerekirdi."

"Yaptı. Elinde Twas the Night Before Chrismas'la salona yerleşmiş durumda"

Bu hikâyeyi okumak her zaman benim işim olmuştur, ama minnettarlık yerine üzüntü hissettim. Olumsuz yanlarına rağmen, büyükbabam Seamus öykü anlatmakta ustaydı ve bu korkunç şartlar altında çocukların en iyi Noel'lerini geçirmek için elinden geleni yapacağına emindim. En azından çocuklarım güvende, diye düşündüm. Etraflarında melekler ve azizler vardı. Aynısının benim için de geçerli olmasını diledim, ama seçtiğim iş genelde günahkârları içeriyordu. Hem de en kötülerini.

"Mary, lütfen. İstediğin zaman oradan çıkmaya çekinme." dedim. "Ve bütün yükü omuzlandığın için çok teşekkür ederim. Bu katedral çılgınlığı sona erdiği zaman oturup makul bir çizelge hazırlarız."

"Yardımcı olabildiğime seviniyorum. Harikulade bir aileniz var." dedi Mary Catherine. "Mutlu Noeller, Mike."

Mary Catherine bunu söylediğinde çelenklerle ve noel ağaçlarıyla süslü Plaza Hotel'in yanından güneye doğru hızlanıyordum ve bir saniye için bunun olabileceğine inanmak istedim. Uzakta Beşinci Caddenin aşağılarında bir yerlerde, kuşatmanın kapkara gökyüzünü aydınlatan insafsız ışıkları seçiliyordu.

"Görüşmek üzere." dedim ve telefonu çarparak kapattım.

Karanlık günah çıkarma hücresinde Laura Winston, engebeli zeminin üzerinde kıvrılmış yatıyor, terliyor ve titriyordu. Dünya üzerindeki modaya en yakın kadın, diye düşündü, yenilenmeye çaresizce ihtiyacı var.

Buraya kapatıldığı son yirmi saat içerisinde, bilincini ara sıra kaybedip kendine gelmişti. Ama tepesindeki vitray camlı pencereden loş ışık görülmez olduğundan beri, belki altı ya da yedi saattir, dehşet verici bir şekilde tamamen uyanıktı, ateşi vardı ve yoksunluk sancıları çekiyordu.

Öğlene doğru kapının cilalı pirinç kakma plakasında kendi yansımasının farkına vardı. Makyajı, gözyaşı ve terden akmıştı, bal sarısı ustura kesimi saçları kabuk kabuk kusmukla kaplanmıştı. İlk önce dini bir kabartmaya baktığını sandı; dengesiz, iskelete dönmüş bir şeytan, bir melek tarafından zafer dolu bir şekilde katlediliyordu. Gözlerini bu korkunç görüntüden alamadan, orada öylece yatarken Sylvia Plath'ın "Ayna" isimli şiirini hatırladı. İçimde genç bir kadını boğdu, ve benim içimde yaşlı bir kadın/Tekrar tekrar günlerine doğuyor, korkunç bir balık gibi.

Bunun olması için bir adam kaçırılma olayının yaşanması, tarihsel olasılıkların düzeninin değişmesi gerekmişti, ama şu anda, nihayet, gerçeğin farkına varmıştı.

Yaşlanmıştı.

Bu işten kurtulduğunda, o da eğer kurtulursa, hapları bırakacaktı. İyi bir rehabilitasyon merkezine gidecekti.

Tanrım bana son bir şans var. Moda ikonu küçüklüğünden beri ilk defa dua ediyordu.

Günah çıkarma hücresinin dışında silah patladığında kulağının içinde bir şey yırtıldı sanki.

Kulağının çınlaması yatışınca, insanların çığlık attıklarını duydu. Barutun berbat, sülfürümsü kokusu kapının altından içeri sızdı ve Laura'nın kusmuğunun ekşi kokusu ile karıştı.

Boğuk sesli savrulan küfürü ve birisinin kapının önünden sürüklenerek götürüldüğünü duyunca nefesi boğazında düğümlendi.

Tanrı bizi korusun. Birisini daha vurdular!

Laura kalbinin göğüs kafesine hızla çarptığını duyuyordu.

Kim olabilirdi? Kim? Neden? Ölenin Eugena olmamasını diledi, kendisine o kadar iyi davranmıştı ki.

Bu adam kaçırma olayı tam olarak parayla ilgili olmayabilir, diye bir sonuca vardı Laura, hissiz bir dehşet içinde. Teker teker katlediliyorlardı. İşledikleri aptalca, kokuşmuş günahlarının bedeli ödetiliyordu.

Artık fazla zamanı kalmamıştı. Sırada ben varım, diye düşündü Laura, boş mideyle kusmaya çalışırken.

Eugena Humphrey, ne yazık ki, daha önce de ceset görmüştü.

İlki büyükannesinin cesediydi ve sevgili ninesinin kederli bir ifadeyle sorgulayan solgun yüzünün kendisini nasıl öfkelendirdiğini hatırlıyordu. Daha yakın tarihlerde, yaptığı hayır işleri nedeniyle de, dünya çapında, birilerinin dikkatini çekmeyi bekleyen zalimliklerin fotoğraflarını göstermiş ve elinden geldiğince yardım etmeye çalışmıştı.

Ama ekvator Afrika'sındaki doğranmış köylülerin abartılı görüntüleri bile, biraz önce kendi gözleriyle tanık olduğu olayla karşılaştırılamazdı.

Onu vurdu, diye düşündü Eugena. Sıranın üstüne çıktı ve adamı kafasından vurdu.

Neden? Bir insan başka bir insana bunu neden yapardı?

Şimdi de haydutların, mermer zemin üzerinde cesedi sürükleyişlerini izliyordu. Çıkardığı ses korkunçtu, camın üzerinden kanın süngerle silinmesine benziyordu. Cesedin bez bebeği andıran kollarını, sanki okul bahçesinde oynanan abuk sabuk bir oyunmuşçasına, iki yanından birer rehineci çekiyordu.

Parlak siyah ayakkabılarından bir tanesi yolda ayağından çıktı. Korkunç bir ayrıntı. Ceset sunağın yanındaki loş koridora çekilirken, sarkık başın açık gözleri sanki Eugena'yla göz teması kurmuştu.

Beden sürüklenerek gözden uzaklaşırken, cansız gözleri. Neden ben diye Eugena'yı suçluyorlardı sanki.

Biraz önce çok sevgili bir dostumu öldürdüler, diye düşündü Eugena ve elinde olmadan hıçkırmaya başladı. Bu olayın kendisini sonsuza dek değiştireceğini biliyordu.

Kontrol noktasına yaklaşırken, tam kalbime sıkı bir yumruk inmiş gibi oldu. Oakley'in ve bir iki ESU polisinin daha, çılgınlar gibi koşarak Beşinci Caddeden geçip katedralin merdivenlerine doğru yöneldiklerini görebiliyordum. Bunun tek bir anlamı olabilir, diye düşündüm, onlara yetişmek için öfkeyle hızımı arttırırken.

Saatime baktım. Bu da neydi böyle? Jack gece yansı demişti. Saat daha on buçuktu.

Oakley ve birkaç polis takım elbiseli birisini taşıyarak geldiklerinde ben Rockefeller Merkezindeki ambulansların yanına çoktan varmıştım. Sağlık görevlileri umutsuzca kurbanı sedyeye yatırmaya uğraştıkları için adamın yüzünü göremiyordum. Kimdi bu? Bu sefer kimi öldürmüşlerdi? Neden süre dolmadan yapmışlardı?

Birkaç saniye sonra, sağlık görevlileri durdular. İçlerinden bir tanesi gözlerinde yaşlarla arkasını döndü. Elinde tuttuğu oksijen maskesi farkında olmadan parmaklarının arasından kaydı. Kaldırımın kenarındaki su kanalına oturdu; polis kordonunun dışındaki ve katedrale bakan binaların camlarındaki bütün haber fotoğrafçılarının flaşları kaba bir şekilde kadının kederine hücum ettiler.

Adamın kim olduğunu nihayet gördüğümde kalbim aniden dondu -en son öldürülen kurban. Aynı korkunç şoku yaşadığım diğer zamanlan hatırladım... Belushi, Lennon, River Phoenix.

John Rooncy, film yıldızı komedyen, sedyenin üzerinde yayılmış yatıyordu, gözleri ve ağzı ardına kadar açıktı.

Omurgam boyunca akan, yavaş elektrik akımına benzer bir şey hissettim.

Birisi daha ortada hiçbir neden yokken, yalnızca gösteriş için katledilmişti.

Arkamı dönüp, barikatların ötesini görmek için zorlayan kalabalığa ve basına baktım. Neredeyse, kaldırımın kenarında oturan sağlık görevlisinin yanma çöküyordum.

Kahretsin, böyle devam etmemizi nasıl beklerlerdi?

Çocuklarımın Rooney'e nasıl taptıklarını hatırladım. Belki de şu anda, daha geçen sene çektiği animasyon filminin - Rudolph- DVD'sini izliyorlardı.

'Sırada kim var' diye düşündüm. Eugena? Charlie Conlan? Todd Snow?

Rooney'in, çoğunluğu çocuk olan, milyonlarca hayranı vardı. Böylesine bir yıldız olarak, ülkeyle bütünleşmiş ve dünyada herkesin zihninde bir yer edinmişti; bu pisliklerse onu ve mucizevî bir şekilde yaratmayı başardığı tüm o sıcak duygulan ortadan kaldırmışlardı.

Gözlerimi tekrar katedrale, ileride biriken kalabalığa ve haber minibüslerinin mikrodalga aktarım kulelerine çevirdim.

Ve ilk defa olarak, bırakmak istedim. Yalnızca telefonu kemerimden çıkarmak ve yürüyüp gitmeyi arzuladım. Bir metroya binmek. Karımın odasına gidip uzanmak, elini tutmak. Maeve beni yatıştırmanın bir yolunu her zaman bulurdu.

"Tanrım!" diye öfkeyle haykırdı Oakley. "Bu haberi nasıl vereceğiz? Önce belediye başkanında çuvalladık. Şimdi de zavallı John Rooney'i öldürmelerine izin verdik, öyle mi?"

İşte o zaman anladım.

Buydu.

Bütün mesele buydu.

Rehinecilerin neden şöhretleri öldürdüklerini, her seferinde zorlu bir cinayet işlediklerini birdenbire anladım.

İşlerin yavaş ilerlemesini istiyorlardı, bilerek yavaşlatıyorlardı. Bu şekilde, kalabalık toplanıyordu. Bu şekilde, medya, evlerinde bizi izleyen tüm dünyayla birlikte, bu olayın çözümlenmesi için baskıyı arttıracaktı. Ama baskı rehinecilerin üzerinde değildi, bunu anlamıştım.

Bizim üzerimizdeydi.

Birisi sonunda bunu yapmıştı. Birisi polis güçlerinin en korkunç kabusunu bulup çıkarmıştı. Zaman geçtikçe ve cesetler arttıkça, bizim durumumuz gittikçe daha kötü gözüküyordu. Bir kurtarma operasyonu için katedrale baskın yapma ihtimalini neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Eğer bu işi elimize yüzümüze bulaştırırsak, ve bum! katedral havaya uçarsa, insanlar rehinecileri suçlamayacaktı, bizi suçlayacaklardı.

Cevap vermeden önce telefonun dört kere çalmasına izin verdim.

"Selam, ben Jack." dedi ve sesi sahiden de neşeli çıkıyordu. "Selam Jack. Zaman doldu Mike. Artık bana bahane uydurma. Gecikme istemiyorum. Paranın tamamı yarın sabah dokuza kadar hesabıma yatmazsa, Noel ağacının altında o kadar çok zengin ve meşhur ceset olacak ki, Noel Baba hediyeleri şömineye bırakmak zorunda kalacak."

Başımı yastık olarak kullandığım dizüstü bilgisayarından yavaşça ve canım yanarak kaldırdığımda, saat sabaha karşı ikiydi. Maeve'in bana verdiği küpeyi hissedebiliyordum. Ve saatlerdir ilk defa, Rockefeller geçici komuta merkezindeki faaliyetler fısıltı seviyesine inmişti.

Buradaki işimiz neredeyse bitmişti. Her çeşit kandırmacayı, pazarlığı yapmamız, yalvarmamız gerekmişti, ama bir şekilde dört milyon dışında, yetmiş üç milyon doların tamamını toparlamıştık.

Delta Gücü gece yarısına doğru varmıştı, FBI ve NYPD saldırı ekibiyle birlikte çalışıyordu, zayıf noktaları, şu ana kadar atlanan faydalı olabilecek ayrıntıları arıyorlardı. Komandoların saldırı planına yardımcı olmak için, Westchester'deki bir ordu üssünde katedralin bir maketinin yapıldığını duymuştum.

Çocukken, askerlerin New York sokaklarında dolaştıklarını gördüğümde bunu hep tuhaf bulmuşumdur, düşük bütçeli bir bilim kurgu filminden fırlamış bir sahne gibi. 9/11 'den sonra. Sıfır Noktasının çevresindeki askerleri gördüğümde ve hava sahasını koruyan FM'lerin şehir merkezindeki gökdelenlerin üzerinden geçişini izlediğimde, bunlar da bana gerçekdışı gelmişti, ama gerçektiler.

Bir ordu generali yanımdan geçerken masamda dikleşip oturdum. Yaşantım süresince, New York şehrinde asker botlarıyla iki kez karşılaşmak bana hiç adil gelmiyor, diye düşündüm, general ve yanındakilerin komuta salonuna girmelerini izlerken.

"Neden biraz ara vermiyorsun?" diye sordu Paul Martelli, esneyerek. Biraz önce azıcık kestirmişti. "Bir süre için burada bir şey olacağı yok."

"Bu işin sonuna geliyoruz," dedim, "bana ihtiyaç olursa diye ortadan kaybolmak istemiyorum."

Martelli yavaşça omzuma vurdu.

"Dinle beni Mike," dedi. "hepimiz karım ve ailenin durumunu biliyoruz. Şu anda hissettiğin gerilimi hayal bile edemiyorum. Herhangi bir gelişme olursa seni hemen ararız. Şimdi git buradan. Git, ailenle birlikte ol. Mason ve ben senin yerine bakarız."

Martelli'nin bunu tekrarlamasına gerek yoktu. Zaten, pazarlıkların bittiğini düşünüyordum -onlar kazanmıştı. Rehinelerin serbest bırakılmaları ve rehinecilerin kendilerini güvenliğe çıkarmak için talep edecekleri nakil araçları için hâlâ pazarlık edilmesi gerekecekti. Ama bunlar biraz bekleyebilirdi.

İçeri girdiğimde Maeve uyuyordu. Böyle huzurlu uyurken onu uyandıramazdım. Yatağının yanındaki masada, DVD oynatıcısının ekranında Jimmy Stewart, Potter'in ikram ettiği puroyu istemeye istemeye alıyordu. Düğmesine basıp kapattım.

Orada durdum ve sevgili, tatlı kancığıma, hayatımın en değerli hazinesine baktım.

İlk çıktığımız günü hatırlayınca gülümsedim. Dairesinin kapısını ardına kadar açıp beni öptüğünde elimi zilden daha yeni çekmiştim. Bal rengi gözleri, parfümünün baharatlı tadı hızla belirdi ve bir tanıtım konuşması olmaksızın, yumuşak dudakları bana isabet etti ve kalbim, göğüs kafesimin gerisine sanki bir hentbol topu gibi çarpmaya başladı.

"İleride bizi bekleyen güç durumdan kurtarayım, diye düşündüm." dedi, ben kapısının eşiğinde sersemlemiş, hafiften yalpalarken o pırıl pırıl gülümsüyordu.

"Tatlı Maeve." diye fısıldadım yatağının ayakucundan. "Dünyaya benim kadar şanslı bir adam daha gelmeyecek. Kraliçem benim, seni o kadar çok seviyorum ki." dedim. Parmağımı önce kendi dudaklarıma ve ardından onunkilere değdirdim.

Birkaç dakika sonra, şehri bir uçtan öbürüne tekrar geçiyordum. Rüzgârın süpürdüğü sokaklarda in cin top oynuyordu. Evsiz barksız insanlar bile Noel'de evlerine gitmişler, diye tahmin yürüttüm.

Çocukların odasına girdim ve onları kontrol ettim. Akıllarından büyük olasılıkla şekerleme yerine PlayStation ve XBox görüntüleri geçiyordu, ama en azından onlardan istenildiği gibi yataklarına girmişlerdi. Seamus yatak odamdaki uzanma koltuğunun üzerinde yeri göğü inleterek horluyordu,

yanaklarında kurabiye kırıntıları vardı. On birinci çocuğum. Üzerine bir battaniye attım ve ışığı söndürdüm.

En büyük şoku salona girdiğim zaman yaşadım. Salonda kocaman bir ağaç vardı ve üstelik göz alıcı bir şekilde süslenmişti. Çocukların hediyeleri dolabımın arkasındaki yerlerinden çıkartılmış, bir uzman eliyle paketlenmiş ve ağacın altında on ayrı yığın halinde yerleştirilmişti.

Kanepenin üzerinde duran DVD'nin uzaktan kumandasının üzerinde bir not vardı. OYNATA BAS, diyordu. MUTLU NOELLERİ MARY CATHERİNE.

Talimata uydum. Bir melek kılığına girmiş Chrissy'yi, Holy Name'in spor salonunun koridorunda yürürken gösteren bir video çekimi ekranı doldurdu.

Gözlerim yaşla doldu, ama bu sefer öfkeli değildim. Mary Catherine ve büyükbabam ne muhteşem bir iş çıkarmışlardı. Bundan daha güzel bir şey olamazdı.

'Hah, ya Maeve, sağlıklı olsaydı, yanında olsaydı?' dedi içimden bir ses.

Şu anda bu sese kulak verecek gücüm yoktu. Her şey yakında bitecekti. Çocuklarım, o an için çobandılar, uzaklardan sahneye doğru salınarak gelirlerken izleyebilmek için göz- yaşlarımı sildim. Tanrı BennetVleri korusun.

O Noel sabahı erkenden uyandığımda en çok neye sevinmiştim emin değilim. Açık kapımdan içeri giren kahvenin ve pastırmanın benzersiz, müthiş kokusuna mı, yoksa yatağın diğer tarafından gelen zorla bastırılan kıkırdamalara mı?

"Oh, hayır!" dedim özellikle yüksek sesle kıs kıs güldükten sonra, yatakta oturarak. "Bütün çocuklarım mışıl mışıl uyuyorlar. . .ve odamı İrlandalı hayaletler bastı."

Shawna, Chrissy ve Trent beni yastığıma geri devirirken kahkahalar patladı.

"Hayalet değil." dedi Trent, kafamın yanında kanguru gibi aşağı yukarı hoplayıp zıplarken. "Noel zamanı!"

Her biri bir elimden çekerek, Chrissy ve Shawna beni ayağa kaldırdılar ve mis gibi çam kokan salona götürdüler.

İki ufaklığa baktığımda Noel hediyemi hemen ve oracıkta almış oldum. Norman Rockwell bunu daha iyi resmedemez- di. Kocaman açılmış

gözleriyle iki küçük kızın bu özel gündeki, nefes nefese mutluluğu üzerine hafifçe düşen Noel ağacının ışıklan.

"Haklıydın babacığım!" dedi Chrissy, ellerini başının üzerinde çırpmak için beni bırakırken. "Mutfak penceresini açık bıraktım ve Noel Baba içeri girmeyi başarmış!"

Trent'in bir kutuyu salladığını gördüm.

"Siz ufaklıklar ilk önce, ağabeylerinizi ablalarınızı uyandırsanız nasıl olur?" dedim. "Sonra da birlikte hediyeleri açarız, tamam mı?"

Üç küçük kuyruklu yıldız aynı anda odadan fırladı. Ben de o harikulade kokulan takip ederek, mutfağa doğru yöneldim. Mary Catherine krep karışımını tavaya dökerken bana gülümsedi.

"Mutlu Noeller Mike." dedi. "Kızarmış yumurtayı krepin üstüne mi yoksa yanma mı alırsın?"

"En kolayı hangisiyse." dedim, hem krep hem de kızarmış yumurta yemenin olasılıklar âleminde aynı anda varolabileceğim öğrenmiş olmaktan dolayı şaşkındım. "Ailem için tüm bu yaptıklarından dolayı sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Ağaç, gösteriyi kaydetmen, hediyeleri sarman. Tanrım, neredeyse Noel Babanın gerçek olduğunu düşünmeye başlayacağım. Tipperary'den buraya Kuzey Kutbu üzerinden gelmiş olmayasın?"

"Lütfen." dedi Mary Catherine göz kırparak. "Çoğunu Peder Seamus yaptı zaten. Çocukların sesleri geliyor. Şu tepsiyi getirir misin? Sıcak çikolataları bardaklara koydum, senin kahven de şuradaki sehpanın üzerinde."

Bana söylenileni yaptım ve salona geri döndüm. Bu aşamada herkesin hediyelere aç kurtlar gibi saldıracaklarını düşünmüştüm, ama hepsi birden orada dikiliyorlardı sadece. Neler oluyordu?

"Benim için beklemenize gerek yoktu çocuklar." dedim. "Mutlu Noeller. Hadi bakalım savurun paket kâğıtlarını havaya!"

"Şey, baba?" diye başladı Brian. "Biz çocuklar aramızda bir toplantı yaptık ve... "

"Brian'ın söylemeye çalıştığı şey," dedi Julia, "annemizi görene kadar hediyelerimizi açmak istemiyoruz. İşe dönmen gerektiğini biliyoruz ama

sen eve dönene kadar beklemeye hazırız, böylece hep birlikte gidip annemi görebiliriz."

İleri doğru bir adım attım ve aynı anda sarılabildiğim kadar çok evladıma sarılmaya çalıştım.

"Oyun bitti." dedim, itiş kakışın ortasında gözlerimi sıkıca kapatarak. "Sizler dünyaya gelmiş en iyi çocuklarsınız."

Kreplerimi ve yumurtamı yedikten sonra, istemeden duşa girdim ve üstümü değiştirdim. Herkesle kucaklaşarak evin önüne çıkarken en son gördüğüm, Mary Catherine'in kameranın pilini doldurmaya çalışması oldu. Bu kıza iyiliklerini nasıl ödeyecektim, hayal bile edemiyordum.

Duş almak ve üstünü değişmek için erkenden eve giden Seamus asansörden çıkarken neredeyse yere deviriyordum. Tam takım siyah giyinmişti ve rahip yakasını takmıştı. Son derece kutsal, dini bütün ve hoş görünmüyorduysa, ben de ne olayım.

"Mutlu Noeller," dedi. "işe gidiyoruz, herhalde? Çok güzel bir işin var doğrusu. Aile yaşamına gerçekten uyum sağlıyor."

"Oh, dır, dır, dır!" dedim büyükbabamın aksanını taklit ederek.

Tabi. Sanki ben işe gitmek istiyordum. Derin bir nefes aldıktan sonra neredeyse gülecektim. Büyükbabam beni ittirip kaktırmasa bu tam bir Noel sayılmazdı ki.

"Hey, çocuklar için yaptıklarına çok teşekkür ederim, seni ihtiyar tilki." dedim gülümseyerek. Asansörün kapıları kapanmaya başlarken elimi koyup durdurdum, "Ah, sana da şöyle böyle Noeller, Varyemez Amca."

Yarı karanlık katedralin içinde Eugena Humphrey ahşaptan, sert bir sıranın üzerinde uyandı. Dikleşip oturdu, elleriyle kollarını ovuşturarak ısınmaya çalıştı. Gözlerini istemeyerek açtı ve katedralin fazlasıyla tanıdık çıplak taşlarını görünce hayal kırıklığıyla içini çekti. Nihayet başını, son kırk sekiz saattir ona bir huzur ve umut duygusu veren adak mumlarına doğru çevirdi.

Altın ışıklı dizi yerinde yoktu, bunu hemen gördü. Her bir alev tümüyle sönüp tükenmişti.

Daha önce de bir iki berbat Noel geçirmiştim, diye düşündü, gözlerini tekrar yumarken. Ama bu, verdiği hediyeyi sonraki sene geri almaktan da kötüydü.

Acı vereceğini bilmesine rağmen, tam şu anda evde olsaydım neler yapardım diye düşünmeden edemedi.

Kocasının, Mitchell'in, Wilshire Caddesine bakan küçük ve sevimli çatı katı dairelerinin yatak odasına, elinde sadece ikisi için hazırlanmış tepeleme dolu bir kahvaltı tepsisi ile girdiğini neredeyse görebiliyordu. Bu özel gün nedeniyle, şef ve beslenme uzmanına izin vermişlerdir ve Mitch'in rejimi gümbürtüye gitmektedir. Yaban mersinli kekler, füme sosis, cevizli pastırma ve abartılı büyüklükte Kona kahvesi fincanları. İştahla yedikten sonra, karşılıklı hediyelerini verirlerdi. Sınırsız kaynakları olduğu için, geçen yıllarda elmaslar ve yeni arabalar gibi, en pahalı hediyeler -inanması zor gelse de- şey, sıkıcılaşmıştı. O ve Mitchell, her ikisine de anlamlı gelen ve eğlenceli olduğu zamanla anlaşılan yeni bir strateji geliştirmişlerdi.

İkisinin de yalnızca yüz dolar harcama hakkı vardı ve amaç, bulabildikleri en güzel ya da en anlamlı nesneyi almaktı.

Burada önemli olan sadelikti. İşin temellerine geri dönmüşlerdi. Ayrıca, bu eğlenceliydi de.

Bir sene, kocası ona bir düzine, mükemmel gül almıştı. Amacı, onun güllere gerçekten bakmasını sağlamaktı. Güllerdeki zarifliği, zenginliği ve geçici güzelliği, ilk demet çiçeğini aldığından bu yana fark etmediği bir şekilde görmesini sağlamaktı.

Bu sene ona kaçamak alışveriş ettiği bir marketten aldığı yirmi bir dolarlık saati verecekti. Eski modaya göre yapılan bir tasarımdı. Oldukça sadeydi. Beyaz dairesel bir zemin üzerinde normal siyah rakamlar. Bunun ebedi anlamda bir sadelik olduğunu düşünmüştü. Eğer bir saate ihtiyacı olsaydı, Tanrı'nın takacağı gibi bir saati ve ona, en azından önemli ölçüde hafif bir biçimde, zamanın, yaşamın, Mitchell gibi birisini sevmenin değerini gösteriyormuş gibi gelmişti.

Eugena ensesinden sert bir şeyle ittirilince gözlerini açtı.

"Hey, ne şanslısın, Eugena! Noel Baba bu sene sana peynirli bir hamburger getirmiş." dedi Küçük John, kucağına buruşuk, yağlı bir paket atarken.

Belki diğer rehineciler bu işi para için yapıyorlardı, ama bu orospuçocuğu, diye düşündü Eugena, haydudun kapüşonunun arkasına bakarken, insanlara acı çektirmekten hoşlanıyordu. Öne çıkıp, kılı bile kıpırdamadan John Rooney'i öldüren oydu.

Yoğun bir umutsuzluk duygusu onu etkisi altına almak üzereydi.

Kimi kandırıyordu? Buna bir saat daha nasıl katlanacaktı? Bir dakika daha?

"Noel kahvaltısını" yanındaki sıraya koydu ve kendini yatıştırmak, ruhunu güçlendirmek için nefes egzersizine başlamak istedi. İlk nefesle birlikte dudaklarından bir inilti yükseldi.

'Hayır!' diye düşündü, nefret dolu gözlerle etrafta haydudu ararken. Yeterince hoş görülü davranmıştı. Artık tepesinin tasının atmasına izin verme zamanıydı.

'Ama diğer insanlar sürekli böyle hissetmiyorlar mı?' diye serseri bir düşünce geçti aklından. Soğuk, öfkeli, bunalımlı, kirli, hemen her şeye gereksinim duyan bir halleri yok muydu? Dünyanın dört bir yanında birçok insan her gün bundan daha fazla acı çekmiyor muydu? O kim oluyordu da şikâyet ediyordu?

Şöhret olmasına rağmen, o da yalnızca lanet olasıca bir insandı işte. Üstelik buna daha fazla katlanmayacak olan bir insandı.

Bu pislik heriflerle konuşmaya çalışmanın bir anlamı yoktu, bunu artık görebiliyordu. Bu işi barışçı bir yolla çözmek mümkün değildi. Sonunda karar vermişti, eğer eline fırsat geçerse, hayatı için savaşacaktı.

Eugena'nın karşısındaki koridorda Charlie Conlan saatine baktı, sonra bir daha baktı. Mercedes Freer'dan hoşlanan sıska rehineci yanından geçerken başını kaldırdı, devriye turuna çıkmıştı.

Conlan döndü ve rehinecilerden birinin tek başına arka sırada oturduğunu gördü. Pisliğin tabancasını kucağına koymasını ve cüppesinin cebinden bir şey çıkarmasını izledi. Şöhretlerden birisinden yürüttüğü mücevher işli cep telefonlarından bir tanesiydi. Birisini mi arıyordu? Şu anda kimi arıyor olabilirdi?

Hayır, rehineci ekrana gözlerini dikip baş parmakları ile tuşlara basmaya başladığında farkına vardı. Adam video oyunu oynuyordu.

Conlan iki kere öksürdü. İşaret veriyordu. Ön sıradaki Todd Snow ayağa kalktı ve ona bir bakış fırlattı. Orta sıralardan bir tanesinin ucunda oturan Mercedes, geçen rehinecinin cüppesini çekerken Conlan başıyla onay işareti verdi.

Gidelim.

Rehineci döndüğünde, Snow ön sıranın üzerinden aştı, tırabzanın üzerinden yavaşça atladı ve sunağın örtüsünün altında gözden kayboldu.

Conlan başını çevirip arka taraftaki rehinecinin bir şey fark edip etmediğine baktı. Yok, hâlâ oyuna dalmış vaziyetteydi.

Conlan, Mercedes'in diğer serseriyle sohbet ettiğini duyabiliyordu.

"Kafayı yiyorum." diye fısıldadı Mercedes. "Hadi ama, sen ve ben. Ciddiyim. En azından bir öpücük."

Rehinecinin adem kemiği dışarı fırladı. Dönüp ortağına bir baktı, sonra eğilip maskesinin üzerinden pop şarkıcısı ile dilini de kullanarak öpüşmeye başladı. Elleriyle kızın göğsünü avuçluyordu.

"Burada herkesin gözü önünde olmaz. Sunağın arkasında." dedi Mercedes, nefes nefese.

Rehineci gözlerini kısarak arkadaki ortağına baktı.

"Ne yani?" dedi Mercedes, "Buna değmez miyim?" Parmaklarını haydudun cüppesinden aşağı doğru indirdi. Kasığının hemen üzerinde durdu. "İnan bana," dedi. "değerim."

"Sunağın arkasında?" dedi adam. "Filmlerinden bile daha fesatsın. Tamam, hadi gidelim."

Mercedes sırasından kalkarken Conlan derin bir nefes verdi. İşte buydu.

Şimdi iki şey olacaktı. Snow sunağın arkasındaki rehineci- ye saldıracaktı ve Conlan da arka sıradaki adama. Böylece iki silahları olacaktı, böylece bu işten sağ çıkma şansları olabilirdi.

Charlie Conlan avuç içlerindeki teri sildi. Bunun ne kadar riskli olduğunun farkındaydı. Bu bir, ya savaş ya da Rooney gibi vurulmayı bekle, meselesiydi.

Sunağa tekrar göz attı. Mercedes ve rehineci basamaklardan çıkarken birbirlerine yapışmışlardı.

Şimdi.

Conlan ayağa kalktı. Birden beklenmedik bir patlama oldu. Sanki sırtına çelik bir yumruk inmişti

Sonra başka bir patlama daha oldu ve yanağından demir bir darbe aldı. Nasıl olduğunu bile anlamadan, sırt üstü devrilmişti; kan kaybediyor, bilincini kaybetmemeye çalışıyordu.

Todd Snow'un çığlık attığım duydu. Snow sırık rehineciye saldırırken üç tanesi aniden ortaya çıkmıştı. Ona ateş etmişlerdi -plastik kurşunlar!

Conlan dehşet içerisinde, oyun kurucunun düşmesini izledi. Ardından Küçük John daha büyükçe olan kiliseden dışarı çıktı. Snow'un yanına doğru geldi.

"Bizi alt edebileceğinizi düşündünüz öyle mi? Sizi Bu yaşlı adam dedi Küçük John, botunu Snow'un eğimli göğüs kafesine koyarken.

Yavaşça, neredeyse bir tören havası içerisinde, arkadaşlarından birinden bir plastik kurşun atan silah aldı. Namlusunu atletin kaşlarının arasına yerleştirdi. Sonra düşünüyormuş gibi yaptı. Alnı yerine, susturucuyu yıldızın sağ eline, top attığı eline yerleştirdi. Kıpırdamaması için ayağıyla bileğine bastı.

"Müdahale var." diye bağırdı Küçük John hakemin banttan gelen sesini taklit ederek. "On metre. İlk atış. Ve seni sürekli sakatlar listesine alıyorum."

Silahın ateşlenirken çıkardığı ses Snow'un haykırışları tarafından yutuldu.

Conlan, Mercedes Freer'in Küçük John'a doğru yürümesini izledi. Bu sefer ne halt karıştırıyordu bu kız?

Mercedes'in eline bir cep telefonu vermelerini izledi. Sonra bir sigara. Küçük John sigarasını centilmen bir tavırla yakınca neler olduğunu anladı.

"Bizi sattın," diye haykırdı Conlan, "seni küçük, akılsız sürtük." Mercedes, Conlan'a bakıp gözlerini devirdi.

Conlan onun cep telefonunda "Mutlu Noeller anneciğim," dediğini duydu, bu arada yüzündeki uyuşukluk, bir sıcaklık hissine dönüşmeye başlamıştı. "Ağlama!" dediğini duydu. "Bir şey yok. Bu çocuklar o kadar da kötü değiller. Beni bırakacaklar, sakın üzülme. Bana öğrettiğin bir şey varsa, o da kendime nasıl bakacağımdır."

Noel sabahı yollarda trafik olmadığından St. Patrick'e neredeyse rekor bir sürede geldim. Yaya izleyicilerin ve habercilerin kalabalığı bile önemli ölçüde azalmıştı, ama hediyelerini açmayı bitirdikten sonra, kan sporu gösterisine geri döneceklerine dair bir his vardı içimde.

Beşinci Cadde 630 Numaradaki alışveriş merkezinin doğru gelirken, sırtına astığı kısa namlulu makineli tüfeği ve kırmızı kıyafetiyle bir Noel Baba elinde kahve tepsisiyle geçti. Steve Reno'ydu bu.

"Hediyeleri nerede dağıtıyorsun, Noel Baba?" dedim. "Felluçe'de mi?"

"İnsanların neşesini yerine getirmeye çalışıyorum Mike." dedi Reno, pamuk sakalının arasından.

"Senin işin benimkinden zor." dedim.

Komuta merkezinin asansöründen çıkarken az kalsın Paul Martelli'ye çarpıp devriliyordum.

"Başardık Mike." dedi. "Beş dakika önce, son para da geldi. Paranın tamamı. Ödeme yapmaya hazırız."

"Takip etme ihtimalimiz var mı?" diye sordum.

Martelli omuz silkti. "Cayman Adaları'nda bir hesaba gitmek üzere ayarlandığını biliyoruz. Oradan derhal başka bir yere, o başka yerden de başka bir yere gönderecekler. Eninde sonunda, oradaki bankaya nereye gönderildiğini söylemelerine yetecek baskı yapabiliriz, ama muhtemelen o zamana kadar İsviçre'deki başka bir hesap numarasına, ya da Allah bilir nereye gönderilmiş olur. Ekonomik suçlarla ilgilenen arkadaşlar işi takip ediyorlar. Sonuçta izini bulsak bile, zaman alacak."

Neyse, diye düşünüm, en azından parayı toparlamıştık. Bu da bir şeydi.

Komutan Will Matthews toplantı odasından çıkarken ona döndüm. Pis sakalına ve kırmızı çerçeveli gözlerine baktım. Bu Noel ona yepyeni bir ülser getirmişti yalnızca.

"Gitmeye hazır mıyız?" dedi Will Matthews Ned Mason'a.

Mason ayağa kalktı, elinde telefon ahizesi ve "Banka sizin son sözü söylemenizi bekliyor." dedi. Mason da bu işin bir an önce bitmesini istiyor gibiydi. Pek bir faydası olmamıştı ama en azından gözlem yapmak için kalmıştı.

Will Matthews kepini çıkardı ve ahizeyi eline almadan önce tepesi düz saç kesiminin üzerinden elini geçirdi.

"Ben Bölge Komutanı Will Matthews." dedi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama parayı havale edin."

Patronumu tekrar toplantı odasına giderken takip ettim ve o, bakışlarını sessizce katedrale çevirirken yanında durdum.

Sonunda, bana döndü.

"Şu pislikleri bir daha ara, Mike. Allah'ın cezası paralarını aldıklarını söyle. Zavallı adamları bıraksınlar artık."

"Nasıl kaçmaya çalışacaklarını düşünüyorsunuz, komutan?" dedim sonunda.

"Göreceğiz bakalım Bennett." dedi Will Matthews, kötü bakışlarını Beşinci Caddenin karşısına çevirirken. "Ne olacağını bilmeden beklemek öldürüyor beni."

Dışarıdaki ofiste kurulu iletişim masasına geri gittim. Orada, bu iş başladığından beri başteknisyenlik yapan çavuş, bana bakarak beklentiyle başını salladı. "Nedir, Mike? Şimdi ne olacak?"

"Beni katedrale bağlayabilir misin?" dedim.

Çavuş gözlerini kırpıştırdı, ardından başıyla onayladı. Hemen ayağa kalktı, masanın üzerindeki kâğıtları itti ve dizüstü bilgisayarını açtı.

"Bana bir dakika ver." dedi ki gerçekten de bu kadar zamanını aldı.

"Selam." dedi Jack, çavuş bana telefonu uzatırken.

"Ben Mike," dedim, "para aktarıldı."

"Hepsi mi?" dedi Jack.

"Hepsi. İstediğinizi aldınız."

"Görelim bakalım." dedi Jack şüpheyle.

Arka planda bir takım tuşlara basıldığını duyabiliyordum. Katedralin içinden banka hesabını kontrol ediyorlardı. İnternet ne harika bir şeydi, değil mi?

"Mikey, oğlum. Bu ne güzel hediye." dedi Jack bir dakika geçtikten sonra. "Noel neşesinden patlamak üzereyim."

"Biz pazarlıkta üzerimize düşeni yerine getirdik." dedim, onun ukala yorumlarından bir tanesini daha duymazlıktan gelerek. "Ne istedinizse onu yaptık. Şimdi siz üzerinize düşeni yapın. Rehineleri bırakma zamanı geldi."

"Her şeyin bir sırası var Mike." dedi Jack sakin sakin. "Her şeyin bir sırası var. Rehineleri bırakacağız, ama kendi koşullarımızla. Böyle iyi bir iş çıkardıktan sonra köpekler gibi vurulup ölmenin bir anlamı yok değil mi? Sen neden bahsettiğimi anlamışsındır. İşte istediklerimiz. Kalemin var mı?"

"Söyle." dedim.

"Tamam, işte başlıyorum. Yirmi dakika içerisinde, birbirinin eşi, siyah camlı on bir sedan araba istiyorum, depoları dolu ve çalışır vaziyette. Beşinci Cadde girişinin önünde park edecekler. Kapılar açık, ve motorları çalışıyor olacak. Beşinci Cadde Yüz Otuz Sekize kadar tamamen boşaltılacak ve Elli-yedinci cadde nehir boyunca açık tutulacak. Sanırım söylemeye gerek yok, bizi durdurmaya çalışırsanız tam bir katliam yaşanır. Eğer tüm taleplerimiz yerine getirilirse, kalan tüm rehineler zarar görmeden serbest bırakılacak."

"Başka bir şey var mı?" dedim.

"Yok hepsi bu." dedi Jack. "Arrivederci, Mikey. Acayip eğlendim."

Kulağımın dibinde çalan çevir sesine neredeyse inanamıyordum. Bu muydu, yani?

Tüm istedikleri on bir araba mıydı? Nereye kadar sürebileceklerini düşünüyorlardı? Meksika'ya mı?"

Arkamda, bölge komutanının telsizde konuştuğunu duyuyordum, komando polislere Beşinci ve 57. Caddeyi açmalarını, yan sokakları kapamalarını söylüyordum. Bir başka telsizi açtı ve çatılardaki nişancılara hazır olmalarını söyledi.

"Dışarı çıktıklarında onları vuracağız." dedi. "Net nişan alabilen herkese ateş emri verilmiştir,"

"Anlaşıldı tamam." cevabı geldi, Delta Gücü'ndeki adamlardan.

"Ah, bir de o sedanlara takip sistemi yerleştirilsin." dedi Will Matthews adamlarından birisine.

"Bennett," dedi, "çatıya çık ve bir helikoptere bin, peşlerine düşmemiz gerekebilir."

Yükseklere çıkmayı pek sevmem, o yüzden bu görev beni havalara uçurmadı, gene de başımla onayladım.

Çatıya giden asansöre adım atarken, rehinecilerin katliama uğramadan katedralden beş adımda nasıl kurtulmayı planladıklarını düşündüm, aklıma hiçbir şey gelmiyordu. En üst katın düğmesine bastım.

Sanırım çok yakında öğrenecektik.

Zeminde duran bir helikoptere binmeye bile hevesim yoktu, bu bir de elli kat

yukarıdaydı. Zaman bu kadar dar olmasa, alçaktan hızla dönen pervanelerden sakınmak için açık kapıya sürüne sürüne giderdim.

Pilot yüzümün aldığı yeşil rengi fark etmiş olmalıydı, ya da sağlıklı denebilecek, sadist bir yönü vardı. Emniyet kemerimi bağlar bağlamaz, hava taşıtı binanın yanından hızla indi, midemi elli birinci katta bırakarak son sürat aşağı.

Yavaşladıktan ve Ellinci ile Beşinci Cadde arasındaki kavşağın yüz yirmi metre üzerinde dönüp durmak için durduktan sonra ve kusmadığım için kendimi tebrik etmem bitince hayatımda ilk defa tamamını gördüğüm katedrali seyretmeye koyuldum.

Gerçekten çok güzel bir yapıydı, sivri kuleleri ve süslemeleri düğün pastalarınınki kadar narin ve ayrıntılıydı. Bu da, tümünün taştan oyulduğu düşünülürse, akıl almaz bir şeydi. Şehir merkezinde, etrafını kuşatan camdan ofis kulelerinin yanında küçücük kalmak yerine, sanki onları ayıplıyor ve yanlış yerde oldukları izlenimini uyandırıyordu.

Aşağı baktığımda, on bir adet siyah Chevy sedanın kuzeyden yavaş yavaş geldiklerini gördüm. Katedralin önünde durdular, arabaları süren polisler kapıları açık bırakıp dışarı atladılar.

Devriye arabaları, güneyde Beşinci Caddeye kadar her köşe başında park etmişlerdi, her iki tarafta da yan sokakları kapatırlarken, üstlerindeki tepe lambaları yanıp sönüyordu.

Ne manzaraydı ama.

Polis telsizinin çatırtıları arasından birisinin "Kapılar!" diye bağırdığı duyuldu.

Hemen aşağımızda kilisenin uzun, ön kapıları yeniden usulca açılmaya başlamıştı.

Tepeden tırnağa kahverengi cüppe ve kayakçı maskesi giymiş birisi dışarı adım attı ve merdiven tırabzanının yanında durdu.

Gözlerimi tek başına duran bu insan figürüne çevirdim ve bir şeyin olmasını bekledim, herhangi bir şeyin.

Bir polis ordusunun parçası olmama rağmen, tuhaf bir şekilde heyecanlıydım. Bu hasta ruhlu adamların bize öğrettiği tek şey, her an, her şeyi yapabilecekleriydi.

Birkaç saniye sonra aynı kahverengi cüppe ve kayakçı maskesinden giymiş bir başkası dışarı adım attı ve aynı anda, kulaklığımdan dinlediğim polis telsizleri sanki çılgına döndüler. Bunlar rehineciler miydi? Ne oluyordu böyle?

Kilisenin kapısında ani bir hareket olunca oraya doğru döndüm. Bir saniye sonra, çenem helikopterin çatıdan inmesinden daha sıkı bir şekilde aşağı düştü.

Katedralden dışarı çıkan yirmi küsur kişi, iki düz sıra halinde bekleyen arabalara doğru yürüyorlardı.

Hepsinin kahverengi cüppeleri vardı.Hepsi kayak maskesi takmıştı. Rehinelerle kötü adamları birbirinden ayırt etmenin hiçbir yolu yoktu.

"Hedefi gören var mı?" diye bağırdı Will Matthews telsizden.

Şu anda katedralin bronz kapılarının önünde kahverengi cüppeli, belki otuz kişi vardı. Merdivenlerden aşağı inerek bekleyen arabalara doğru ilerliyorlardı.

"Bekleyin!" diye bağırdı bir ses. "Radarla gizlenmiş silahları tarıyoruz."

Saks mağazasının çatısında bir nişancının, tüfeğini elinden bıraktığını ve aşırı uzun bir dürbüne benzeyen bir şeyi kaldırdığını gördüm. Sonunda dürbünü indirdi ve koluna doğru konuştu.

"Beklemede kalın." dedi. "Ateş açamıyoruz. Isı göstergeleri hepsinde silah olduğunu gösteriyor. Güvenli bir atışımız yok. Kimseyi birbirinden ayırt edemiyoruz."

Kafamı sallarken neredeyse kulaklıklarım çıkıyordu. Jack ve adamları gene yapmışlardı. Kiliseden çıkıp arabalara gitmenin kendileri için ne kadar

tehlikeli olacağını tahmin etmişlerdi. Bir sonraki hareketimizi düşünmüş ve herkese bir şekilde kılık değiştirmişlerdi. Nişancılarımız ateş edemiyordu.

Hemen aşağıda, kahverengi kıyafetli kalabalık arabalara biniyordu, her arabaya üç ya da dört kişi. Birkaç saniye sonra, renkli camlar teker teker kapanmaya başladı. İşte bu kadar. Bir altın fırsatı daha elimizden kaçırıyorduk, ya da elimizden alınıyordu. Kötü adamlar arabaları sürüyor olabilirlerdi -ya da arka koltukta oturmuş ve sürücü koltuğundaki rehineye silah doğrultmuşlardı.

İlk kez o sırada, Beşinci Caddenin her iki yanındaki binalarda vatandaşların ve habercilerin yerlerinde mıhlanmış gibi olayı izlediklerini fark ettim. Benim olduğum yerden, olay neredeyse kesik kâğıtların fırlatıldığı bir geçit törenine benziyordu, tek farkı spor ya da savaş kahramanları yerine şöhretli rehineler vardı.

Gözlerimi rölantide çalışan arabalara diktim. En büyük soru henüz cevaplanmamıştı: rehineciler Manhattan adasından nasıl kaçmayı düşünüyorlardı? Olayların tuhaf şekilde gelişmesinden, her yeri kan gölüne dönmeden bu iş çözülemeyecek gibi duruyordu.

Birkaç saniye sonra midemi ağzıma getiren, helikopter tutması değildi.

"Allah Kahretsin!" diye Will Matthews'ın telsizden bağırdığını duydum. "Bennett, onları gözden kaybetme!"

Yanımda duran pilota göz atınca başlığının ve pilot gözlüklerinin ardında, bir kadın olduğunu fark ettim. Alaycı gülümsemesini gördüğüm anda hazır olduğumu anladım.

"Ne bekliyorsun?" dedim ve aşağı düştük.

Siyah sedan konvoyunun üzerinde alçaktan dönüp duruyorduk. Helikopterin dönen pervaneleri, caddenin her iki yanındaki camdan ve gösterişli taştan yapıların ön yüzlerinden en fazla altı metre uzaklıktaydı. Güçlükle yutkundum. Bu şehirde araba kullanmak bile benim için yeterince sinir bozucuydu.

Aşağıdaki arabalar, nihayet katedralin önünden yola koyulduklarında, helikopterin sürekli sallamasıyla ön camdan titreşiyor gibi görünüyorlardı. Şimdi hangi cehennemin dibine gidiyorlardı?

Öne doğru hamle yapıp takibe koyulduğumuzda emniyet kemerim göğüs kafesime sertçe bastırdı.

Konvoy Beşinci Caddedeki lüks mağazaların -Cartier, Gucci, Trupm Tower- önünden geçerken biz de hemen peşinden gidiyorduk. Ne yani, son dakikada vitrinlere bakıp keyif mi yapacaklardı?

Arabalar 57.Caddenin köşesindeki Tiffany Ye gelince daha da tuhaf bir şey oldu.

Durdular!

Bir yerde kahvaltıya mı gidiyorlardı? Jack giderayak, bu meşhur mücevherciyi de soymak istemiş olabilirdi. Şu noktada, her şey mümkündü. Ben bekler ve izlerken, helikopterin pervaneleri de benim nabzımla aynı tempoda atıyordu.

Tam bir dakika bekledikten sonra, öndeki araba nihayet kaldırımdan biraz uzaklaştı ve sola döndü -57. Caddeden batıya doğru yola koyuldu. Dört

araba daha ardından gitmeye başlayınca, tüm bu garip sürecin Batı Yakasında ağır ağır dönerek geçen bir geziyle sonuçlanabileceğini düşündüm. Ama altıncı araba 57.Caddeden doğuya saparak beni şaşırttı. Arkasındaki diğer arabalar da doğuya yöneldiler.

Bu tuhaf gelişmeyi telsizle bildirdim.

Doğu Yakası, Batı Yakası, tüm şehre yayılıyorlar diye düşündüm, siyah arabaların birbirlerinden ayrılmalarını izlerken.

Bir grupta şöhretler, diğerindeyse rehineciler olabilir miydi? Buradan, yukarıdan neler olduğunu söylemenin imkânı yoktu.

"Kimin kim olduğunu anlama ihtimaliniz var mı?" diye sordu Will Matthews, sesi acı çekiyormuş gibi çıkıyordu.

Gözlerimi iki sıra halinde ilerleyen arabalara diktim, bir şeyler çıkarmaya çalışarak. Dizel gazının, yükseklik korkusunun ve helikopterin sürekli gürlemesinin de odaklanmaya pek faydası olduğu söylenemezdi. Bir süre için bıraktım.

Bir ipucu varsa bile, onu şu anda bulamıyordum.

"Şu anda bir fark göremiyorum." dedim sonunda, telsize konuşarak.

"Ne tarafa?" diye sordu pilot, rahatsız olmuşçasına, 57. Caddedeki kavşağın üzerinde öylece oturuyorduk.

"Batıya." diye karar verdim. "Batıya sapalım bakalım."

Yanıldıysam ve kovulursam, diye düşündüm, Bergdorf sağ omzumun altında asılıyken, en azından eve dönmek için kısa bir metro yolculuğu yeterli olacaktı.

57.Caddede doğuya doğru giden öndeki sedanın direksiyonunu düzeltirken Eugena Humphrey derin bir soluk aldı. Tıka basa dolu arabanın sıcaklığı yüzünden terliyordu ve rehinecilerin onu giymeye zorladığı kayak maskesi de dikkatini dağıtan ayrı bir etkendi. Bu da şu anda en az ihtiyaç duyduğu şeydi.

Kaldırımda yalnızca dikilmekle yetinen iki üniformalı polise baktı, caddenin kuzey tarafındaki bir sanat galerisinin önünde ağızları açık, geçen sedanlara bakıyorlardı.

Hiç kimse bir şey yapmıyordu! Nasıl yapabilirlerdi ki?

Ne kadar korkmuş, hasta ve yorgun olursa olsun, şu anda yıkılamayacağını biliyordu. Dayanması gerekiyordu. Ve dayanacaktı da.

'En son ne zaman araba kullanmıştım' diye düşündü. On sene önce miydi? L.A. yakınlarındaki, West Virginia, Wheeling'den çıktıktan sonra kendine aldığı kırmızı Mustang'i hatırladı. O zamandan bu yana ne çılgın bir yolculuk yapmıştı.

Peki böyle mi bitecekti? Berbat bir Noel Sabahında, bu yozlaşmış suçluların insafına kalmıştı. Yaptığı onca şeyden sonra. Bütün o yorucu çalışmalardan ve akıllıca kararlarından, kendini yoktan var ettikten sonra. Yalnızca dünyanın siyahlar ve kendi sınıfı için koyduğu limitlerin üzerine çıkmakla kalmamış, insan potansiyelinin de üst sınırına ulaşmıştı. Dünya üzerinde iyinin desteği olmuştu, hem de güçlü bir destek.

Ama en azından dolu dolu yaşamıştı, değil mi? Her türlü deneyimi yaşamıştı. Ön koltukta oturan haydut kısa namlulu silahıyla onu sert bir şekilde dürtünce bir süre soluk alamadı.

"Bas gaza!" diye bağırdı adam.

İşte o anda, Eugena çaresizliğinin yok oluverdigini ve adrenalinin arttığını hissetti.

Gaza mı basayım? Hiç sorun değil. Hemen yaparım.

Gaza bastı, binalar ve pencereler bulanıklaşırken V-8 motorunun gürlemeye benzer bir ses çıkardığını duydu. Sanki Park Avenue'doki tümseğe

çarpmışlar gibi araba bir an için asfalttan ayrıldı.

"İşte bu, bebek. Kökle!" diye böğürdü rehineci, araba kıvılcımlar saçarak yere inerken.

Lexington'a doğru son sürat giderlerken, Eugena göz ucuyla köşedeki, telefon şirketlerinin çelik nitrojen tanklarından bir tanesini gördü. Ona kafadan girmeyi hayal etti.

Ön camın dışında, sanki New York Şehri -dünyanın kendisi- ona doğru çarpık bir hızda geliyormuş gibiydi. Hareketsiz bir cisimdeki durdurulamayan sürat.

Sedan zinciri hâlâ 57.Caddede batıya doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Yedinci Cadde üzerindeki gökyüzü parçası boyunca habercilere ait, en azından yarım düzine helikopter bizi bir gölge gibi takip ediyordu. Yavaş hareket eden araçlar, O.J. Simpson'm beyaz Bronco'sundan bu yana bu kadar ilgi görmemişti.

Araba konvoyu Altıncı Cadde'deki metro girişi önünde yavaşlar gibi olunca, daha dikkatle izlemeye başladım. Doğrusu, şu anda tek ihtiyacımız olan arabaların bu labirente, yani New York Şehri metro ağına girip kaybolmalarıydı.

Ama sonra arabalar geçit töreni hızına geri döndüler ve kavşağı geçtiler.

Neden bir şey yapmıyorlardı? Hamleleri neyse onu neden yapmıyorlardı?

Bir dakika sonra Hard Rock Cafe'yle aynı hizaya geldiklerinde, rehine konvoyu sanki zihnimi okuyormuş gibi davrandı.

Motorlar bağırıyor ve lastikler dönerken böğürüyordu, beş araba aniden topuklamıştı.

Arabalar gaza basıp son hızla yanlarından geçerken Broadway'de kavşağı tutan polisler de, şaşırmış NASKAR hakemlerine benziyorlardı.

Sedanlar Sekizinci Caddeyi çeyrek mil yarışı yapan arabalar gibi hızla geçtiler. Dokuzuncu Caddeye geldiklerinde yer hız rekorunu kırmaya çalışıyorlardı sanki. Bizim helikopterin türbininin, yalnızca üzerlerinde asılı kalabilmek için birkaç dişli attırması gerekmişti.

Bir yere yetişmek için böylesine acele etmelerinin, bir parça saçma olduğunu düşündüm çünkü sonu olmayan bir yöne doğru hız yapıyorlardı. Manhattan'dan geriye yaklaşık iki blok kalmıştı.

Ondan sonra ne olacaktı?

Sedanların acı acı haykırarak, Hudson Nehrine giden caddenin son bayırını inmelerini izlerken yüzümden kanın çekildiğini hissettim.

Barikatlardan birine toslamayı mı deneyeceklerdi? Bilmiyordum, ama bir tek şeyden emindim: birkaç saniye içerisinde ölümcül bir çarpma yaşanacaktı. Ve benim elimden, en ön balkon koltuğundan izlemekten başka bir şey gelmiyordu.

Batıya giden öndeki arabanın ön yolcu koltuğunda sucuk gibi bağlanmış oturan rock yıldızı Charlie Conlan, hızlanan araç dünya çapında bir kasisin üzerinden hoplarken yanağındaki kesiğin tekrar kanamaya başladığını hissetti.

Conlan arabanın fazla hızlı gittiğinin farkındaydı. İşte bu, diye düşündü. Demek böyle olacaktı. Bir Efsanenin Sonu.

Sedanın motoru gürlerken, Conlan yanında oturan hayvana karşı öfkeyle doluydu. Sonra kendisine. Hâlâ nefes alıyordu, bu da hâlâ dövüşebilir, direnebilir demekti. Ama kolları ve bacakları birbirine bağlanmıştı. Bu durumda ne yapabilirdi?

Solunda, direksiyonun arkasında oturan rehineciye bir göz attı. Maskesi hâlâ takılıydı, ama kapüşonu indirmişti.

Conlan bunlardan bir anlam çıkardığında, kendi kendine başıyla onayladı. Ölebilirim, ama bu orospuçocuklarına dizlerimin üstünde teslim olmayacağım.

Araba Onuncu Caddeye doğru dik bir rampadan yeni ayrılmıştı ki, Conlan eğildi ve dişlerini sürücünün kulağına geçirdi. Rehinecinin çıkardığı korkunç çığlık neredeyse motorların gürültüsünü bastırmıştı.

Bu beş para etmez vermez haşaratın bize yaşattıkları, diye düşündü Conlan, kanın tadını alırken. Arkadaşı Rooney'i öldürmüştü, sonra da onu bir çuval gibi dışarı sürüklemişti. Conlan bu zavallı herife bir dünya acı çektirmeyi isterdi. Ama o sırada, ön tekerler lime lime oldu, araba hafifçe yan yatarak yere değdi, yan döndü -sonra da savrulmaya başladı.

Birkaç saniye sonra, bir tona yakın ağırlıktaki çelik sedan On Birinci Caddenin kuzey doğu köşesindeki BMW mağazasının vitrininden içeri girdiğinde, mağazanın buzlu camı neredeyse buharlaşacaktı.

Conlan'ın kulak zarında korkunç bir çatırtı sesi patladı ve ardından dünya karardı.

Sonra grileşti.

Sonra floresan beyazı oldu.

Conlan şaşkınlık sisinden çıktığında kendini, parlak buzluk-tepsi biçiminde bir ışığa bakarken buldu. Ameliyat masasındaydı, herhalde? Belki de asit dönüşlerinden birini yaşıyordu. Neler olduğunu anlamak için döndüğünde kucağında yığılan camlardan bir çıngırtı geldi.

Kahretsin, bir araba mağazasındaydı. Bir şekilde sol tarafları üstüne inmeyi başarmışlardı. Boğazından birkaç santim uzaktaki bükülmüş bir metal parçasına şaşkınlıktan ağzı açık bakakaldı. Sedanın tepesi uçmuş ve artık üstü açık bir araba olmuştu.

Parçalara ayrılan ön camdaki delikten dışarı baktığında, ilk düşündüğü, arabayı kullanan rehinecinin mağazadaki motorlardan birisinin üzerine abanmış vaziyette, kaçmaya çalıştığı oldu.

Sonra, motorun gidonlarından birinin adamın sırtından çıkmış olduğunu fark etti. "Biri eksildi." dedi Charlie Conlan. "Bu John Rooney içindi."

Ardından arka koltuğa doğru döndü. Diğer yolcular iyi görünüyorlardı. Todd Snow emniyet kemerini açtı, kırık camların üzerinden sürünerek geçti ve Conlan'ın bileklerindeki bantları yırttı. Arka koltuktaki üçüncü yolcunun kayak maskesini çıkarışına baktılar.

"Harika iş çıkardınız çocuklar." dedi Mercedes Freer, kocaman, beyazlatılmış gülümsemesiyle. "Sayenizde kurtulduk!" diye sırıttı -Todd Snow iki yüzlü divanın ön dişine bir yumruk indirmeden hemen önce.

Öndeki sedanın biraz önce daldığı araba mağazasına doğru atılınca, helikopterin penceresinin önünden, kahverengi kumtaşından apartmanın yangın merdiveninde yanıp sönen Noel ışıkları geçti.

Yukarıdan aval aval, parçalanan camlara, kopan metal parçalarına, fırıldak gibi dönen polis lambalarına ve koşuşturan polislere baktım.

Bu da bir gün işte, diye düşündüm, biraz önce tanık olduğum çılgınlığı anlamaya çalışırken, bir başka savaş hattı.

Başımı mağazanın etrafında dönen kargaşadan çevirip, soluma döndüm, tam o sırada kalan dört araba da, Hudson nehrine yakın boşaltılan kavşaktan

West Side Otobanına giriyorlardı.

Yavaşlamamışlardı!

Son saniyede dönmeye ve barikatlara dalarak yol açmaya çalışacaklarını düşünmüştüm. Barikatlarda görevli adamlar da aynı şeyi düşünmüş olmalıydılar çünkü içlerinden üç ya da dördü yollarından çekilmişlerdi.

Ama hepimiz yanılıyorduk.

Ben elimden bir şey gelmeden izlerken dünya sanki birden karardı. Adrenalin ve uykusuzluk, aşırı dozda kahve ve stres, sonunda yapacağını yapmıştı. Sanrı görmeye başladığımı sandım.

Siyah sedanlar sağa ya da sola sapmadılar. Dosdoğru Hudson Nehrinin kenarındaki parmaklıklara doğru fırladıklarında, raylar üzerinde hareket ediyorlardı sanki.

Parmaklıkların önündeki yüksek beton kaldırıma çarptıklarında, arabaların her iki ön lastiğinin aynı anda bomba gibi patlarken çıkardığı ses helikopterin içinden bile duyuldu. Sedanlar önce öne eğilmiş ve toplanmış gibi göründüler; ardından yükseğe sıçradılar ve parmaklıklara çarptılar.

Zincir bağlantılar ayrılırken ancak ıslak bir kâğıt mendil kadar zorlandılar ve arabalar, birdenbire buz gibi nehrin üzerinde havada asılı kaldılar. İkisinin aynı anda suya tepe üstü çarparken çıkardıkları ses, levha metalin beton zemine düşerken çıkardığı sese benziyordu.

Daha önce ne olmasını beklemiştim bilmiyorum.

Ama bu toplu intihardı.

"Suya düştüler!" denildiğini duydum telsizden. "Arabaların altısı da Doğu Nehrindeler! Bu tamamen delilik. Gerçek olamaz. Ama biraz önce oldu!"

Bu raporu, altımızda olayı izleyen bir polisin verdiğini düşündüm -ta ki, diğer arabalardan bahsettiklerini anlayana kadar. Doğu yönüne giden arabalardan.

Rehineciler arabaların hepsini iki nehre uçurmuşlardı.

Ben gösterdiğim sırada helikopter zaten suya doğru bir inişe geçmişti. Oraya tam fren lambaları suyun altında gözden kaybolurken yetişebildik.

"Alçalabildiğin kadar alçal." diye haykırdım pilota, bir yandan da emniyet kayışımı ve kapının mandalını açıyordum. Dışarı, çalkantılı ve gri sulara

doğru eğildiğimde kabinin içine birdenbire buz gibi hava doldu.

"Ve Liman Ekibine telsizle haber ver." dedim.

Sonra serbest düşüşe geçtim.

Su o kadar da kötü değildi.

Coney Adasında yaşayan kutup ayılarından birisiyseniz tabi.

Suyun ısısı, daha doğrusu sudaki ısı eksikliği, anında bedenimden bir elektrik şoku gibi geçti. Sonra buz gibi suda inip çıktım. Ama nihayet ayağım tampon gibi bir şeye değdi ve ben de aşağı, ışık girmeyen, kirli sulara doğru yönlendim, ellerimle öne uzanmaya çalışıyordum.

Işık geçirmeyen suyun içinde o kapı kolunu nasıl buldum bilmiyorum, ama buldum işte. Hırsla çektim, kapı ardına kadar açıldı ve yanımdan aceleyle bir şeklin geçtiğini hissettim, sonra bir başkasının.

Üçüncü ve dördüncü gölgeler de yanımdan yükselerek geçtiğinde, artık nefesim kalmamıştı, beden ısım da öyle; o yüzden batık arabanın tepesini tekmeleyip yukarı çıktım.

Köpek gibi yüzmeye çalışırken üstümdeki kıyafetler sanki kurşuna dönüşmüştü, donmuş kurşun gibi. Suda yüzen on iki kişi saydım. Maskelerini çıkarmışlardı, çoğunu VIP rehinelerin arasından tanıdığımı fark ettim. Her bir arabaya kaç tanesi binmişti? Hepsi güvende miydiler?

Kenneth Rubenstein'a "Arabalarda kimse kaldı mı?" diye bağırdım, yanımda debelenip duruyordu.

Bana sanki Çince konuşmuşum gibi baktı. Şok geçiriyordu. Yüzeydekileri sudan çıkarmaya çalışmanın dışında, yapabileceğim bir şey olmadığına karar verdim.

İşte burada helikopter pilotu devreye girdi. Pilot kız müthişti, hatta en iyisiydi. Helikopterin kızağını bir zıpkın gibi kullanarak ve ağzı açık nefes almaya çalışan, donmuş haldeki bizleri sudan kaldırmayı ve yakındaki iskeleye taşımayı başardı.

Nehrin kıyısındaki kamyon depolarından çıkan bir temizlik işçisi ordusu yanımıza geldi ve bizi çok şükür sıcacık bir binaya taşıdılar. Birisi arkama bir battaniye atmıştı. İri kıyım bir işçi, rengi kaçmış, orta yaşlı bir kadına hayat öpücüğü vermeye başladı, o da kadın onun kıllı göğsünü itip kendinden uzaklaştırana kadar.

Onun moda dergisi editörü Laura Winston olduğunu fark ettim. Yanında yatan genç kadın her tarafa kusmaya başlamıştı. Gerçeklik televizyonunun çılgın çocuğu, Linda London.

Komutan Will Matthews'dan bir telefon aldığımda yarım saat geçmişti. Doğu Nehrine düşen tüm diğer şöhretler sudan çıkartılmıştı ve sayılan tamamdı. VlP'ler berelenmişlerdi, ıslaktılar ve hâlâ şoktaydılar, ama görünüşe göre hepsi yaşayacaktı.

Rehinecilerin, her iki kaza yerinde de ortada olmayışları göze çarpıyordu. Arabaların içinde boğulmuşlar mıydı, yoksa katedralde mi kalmışlardı hâlâ bilinmiyordu. Telefonu kapamadan önce Will Matthews benden bloğun yukarısındaki araba mağazasında yaşanan kaza mahalline gitmemi ve neler olup bittiğine bakmamı istedi.

Neden olmasın diye düşündüm, komando çavuşuna cep telefonunu geri verirken ıslak ellerim titriyordu. Bu sabah biraz heyecan yaşamaya ihtiyacım vardı.

En azından herkes kurtuldu, diye düşündüm, tekrar dışarı, rıhtımın kıyısına çıkarken. Kilisede öldürülenler hariç, tabi.

Kazanılan bu ufak zaferle sakinleşmeye çalıştım, ama kolay olmadı.

Helikopterlerin, buz gibi suyun gri, çalkantılı yüzeyini aramalarını izlerken. Jack'in bu işin başından beri verdiği söz içimde bir öfkenin kabarmasına neden oldu.

Bu işten yakayı sıyıracağını söylemişti ve sıyırmıştı da.

Yeni Hell's Kitchen Spor İskelesinin hemen kuzeyindeki terkedilmiş bir rıhtımda, arabalarının yarısının suya sürüldüğü yerin yirmi blok güneyinde, çürümekte olan kazıkların arasından siyah bir şekil yüzeye çıkmıştı.

Gözleri suyun yüzeyinden az yukarıda. Jack arkasındaki çırpıntılı, gri Hudson nehrini taradı, NYPD Liman Birimini arıyordu, ama ortada kimse yoktu. Ve spor tesisinin yanındaki kıyı şeridinde kimselerin olmaması da aynı derecede önemliydi.

İnce Scubapro dalgıç giysisinin içinden fermuarlı, şeffaf bir torba çıkardı. İçinden cep telefonunu aldı ve hava tankının ağızlığını çekerken tekrar arama tuşuna bastı.

"Neredeler?" dedi.

"Hâlâ kaza yerleriyle ilgileniyorlar, rehineleri kurtarmaya çalışıyorlar." dedi Titiz. "Sizi aramaya daha başlamadılar.

Pencereler açık oğlum, ama kapanıyor. Hemen harekete geçin."

Jack'in bunu tekrarlatmaya ihtiyacı yoktu. Cep telefonunu torbaya geri koydu, kendisi de tuzlu sulara geri döndü ve bir çekme hâlâtına asıldı.

Beş dakika sonra Jack ve yanındaki dört rehineci daha, spor tesisinin güney tarafındaki bir yürüyüş yolunun altında, beton bir çıkıntının üzerindeydiler; kahverengi cüppelerinin altına giydikleri dalgıç kıyafetlerini soyuyorlar, kaza yerinde suyun altına sakladıkları hava tanklarını atıyorlardı. Tanklar büyük değildi, en fazla sekiz yüz elli litre, ama suyun altında kalmak zorunda oldukları on, on beş dakika için yeterliydi.

En tehlikeli kısım, diye düşündü, nehre çarpma anı olmuştu. Ama bunun dışında her şey -arabalardan çıkışları ve tankları bulmaları- tıkır tıkır işlemişti. Bunun bütün zamanların en muhteşem adam kaçırma olayı olmasının yanı sıra, şimdi de en büyük kaçışı gerçekleştiriyorlardı!

Üstelik tek ben de değil, diye düşündü.

Tatlı hergeleler de, işi ellerine yüzlerine bulaştırmamayı becermişlerdi, onlarla gurur duyuyordu. Queens'e gidip Doğu Nehrine atlayan çetenin geri kalınını almaları gerekiyordu. Onların da işin üstesinden gelmiş olmalarını diledi.

Jack yukarı, kalabalık Batı Yakası Otobanına bir göz attı. Nabzının hızlandığını fark ederken gülümsedi. Çok hareketli günler görmüştü, ama hiç birisi şu anda hissettiği bıçak sırtı heyecanla karşılaştırılamazdı. Yanma bile yaklaşamazdı. Fontaine ve Jose'yi de kaybetmeselerdi, mükemmel olacaktı.

Arkasını döndü ve son tayfaların da dalgıç giysilerini atmalarını, altlarından koşu kıyafetlerinin çıkmasını izledi. Neydi Nike'ın sloganı, "Sadece yap" mı? Şimdi onlar da spor limanından çıkan diğer herkese benzemişlerdi. Noel'i sıkıcı aileleriyle geçirmek yerine, birlikte oynayarak ve eğlenerek geçirmeyi yeğleyen genç ve hırslı çalışma arkadaşları.

"Pekâlâ bayanlar." dedi Jack, adamlarına göz kırparak. "Hadi kıpırdayın bakalım. Neredeyse bitti. Büyük kupayı kazandık."

Kısa çitten atlarken, ana binanın yanından çıkıp karşıya geçmek için ışığın yanmasını beklerken, aniden koşmaya başlamamak için kendilerini

frenlemeleri gerekti.

Jack güçlükle yutkundu, bir polis arabası güney yönünden sirenleri haykırarak gelince, kanı biraz önce çıktıkları su kadar soğuk kesilmişti.

Araba yanlarından geçip şehir merkezine doğru hızla yoluna devam ettiğinde, tekrar nefes almaya başladı. Araba hiç şüphesiz 57.Caddeye, ufak çaplı Çılgın Kuzenler gösterisini başlattıkları yere gidiyordu.

Yarım saat sonra bir minibüsün içinde, Long Island City'de terkedilmiş bir şişeleme fabrikasının yanındaki bir limandan, kalan rehinecileri topluyorlardı. Küçük John, o ve diğer beş adam sırta vurmalar ve çakma hareketleri arasında yana açılan kapılardan içeri girerlerken, zafer kazanmış gibi sırıtıyordu.

"Hangi cehennemde kaldınız?" diye sordu koca adam, Jack'in bir soğutucudan çıkarıp kendisine uzattığı birayı alırken. "Jose nerede?"

"On Birinci Caddeyi geçerken kontrolü kaybetti." dedi Jack, yumruğuyla diğer avucuna vururken. "Jose gitti."

Küçük John minibüsün zeminine baktı, Jack'in söylediğini düşünerek. "Parmak izleri ne olacak?" diye sordu bir süre sonra.

Jack gülümsedi.

"Ona hiç kanıt bırakmamamız gerektiğini söylediğimizi hatırlıyor musun?" dedi. "Şey, işi şansa bırakamam, dedi çatlak herif O yüzden son bir buçuk ayı, parmaklarını Zippo ile yakarak geçirdi."

"Jose'ye." dedi Küçük John, bira şişesini kaldırırken, tekrar mutlu olmuştu. "Cesur çocuktu."

"Ve Fontaine." dedi Jack, mahzende çıkan çatışmada ölen arkadaşlarını hatırlayarak. Adamın, buzlukta, biraların yanında fermuarlı bir torbanın içinde duran ellerine çevirdi bakışlarını. Bilmese, tavuk kanatlarına benzediklerini düşünebilirdi.

"Şimdi ne yapıyoruz?" dedi Küçük John.

"Sizi bilmiyorum ama ben, üç gündür aynı takımları giydikten ve dünyanın en pis nehirlerinden birine dalıp çıktıktan sonra," dedi Jack, "sıcak bir duş fena olmaz diyorum."

"Bir de sıcak kanlı bir.. .bilirsin işte!" dedi arkadaşlarından birisi kahkahâlâr arasından, minibüs Brooklyn-Queens Otoyoluna girerken.

"Bütün bunlardan sonra demek istedim." dedi Küçük John.

"Planımızdan şaşmıyoruz. Şüphe uyandırmamak için iki, üç ay bekleyeceğiz ve sonra Kosta Rika'ya birinci sınıf, tek yönlü bir yolculuk."

Demek gerçekten de başardık diye düşündü Jack, minibüsün içindeki Arriba Arriba'.Andalel çığlıklarına bakıp sırıtarak. İnanması zordu. Dünyaya tek başlarına karşı koymuşlardı. Bundan sonrası, işin en kolay kısmıydı. İnanılmaz derecede kolaydı. Tek yapmaları gereken oturup beklemekti ve de milyonlarını harcamamak.

Kıyafet ödünç almam gerekmişti, o yüzden On Birinci Caddedeki araba mağazasına vardığımda üzerimdeki temizlik işçilerinin şık yeşil üniformasıyla göz kamaştırıyordum.

Kahverengi cüppeli rehineciyi motorun gidonlarından çıkarmaya çalışan, beyaz Tyvek tulumları içerisindeki iki adli tıp uzmanı, sanki bir tür çekiştirme oyununa kendilerini kaptırmış gibi duruyorlardı. Ancak Acil Durum Ekibinden polisler cıvata keskileri ile geldikten sonra, motoru ölü adamın göğsünden çekmeyi başardılar.

Un ufak olmuş bir içecek makinesinin başında, bütün zamanlar içerisinde en sevdiğim rock şarkıcılarından birisi olan

Charlie Conlan ve Gianflann oyun kurucusu Todd Snow, Ağır Suçlar Biriminden dedektifler tarafından sorgulanıyorlardı. İmzalı fotoğraf verecek bir havada değillerdi. Paramparça olan arabanın haline bakılırsa, tepesinin tası atmış duran pop yıldızı Mercedes'in moraran gözünden ve şişen dudağından başka bir yaralanma olmaması şaşırtıcıydı. Şarkıcı Acil Servis Ekibindeki sağlık görevlilerinin akınına uğramış, ve kimseye tek kelime teşekkür etmemişti.

Adli tıptakiler adamı mağazanın halıları üzerine koyduklarında, ben de rehineciden geriye kalanların yanında diz çöktüm. Bir çift lastik eldiven ödünç aldım ve adamın maskesini yavaşça çektim. Altındaki, ikinci siyah lastik maskeyi keşfettiğim zaman, yumruğumla alnıma vurmuşum.

Bir serbest dalış maskesi.

Böyle yapmışlardı! Kaçmayı böyle başarmışlardı. Suyun altında kaçmak için dalgıç malzemeleri kullanmışlardı.

Bir telefon ödünç aldım ve Will Matthews'a yaptığım keşiften bahsettim. Birkaç seçme küfür savurdu, ardından da Jersey'den ve Sahil Korumadan

daha fazla liman ekibi istedi.

Telefonu kapadıktan sonra, rehinecinin lastik maskesini çekerek çıkardım. Ölen adam otuzlarının sonlarında, kırklarının başında Latin kökenli biriydi. Kolunun akındaki kılıfta dokuz milimetrelik Baretta'sı duruyordu, ama silahın seri numarası silinmişti. Ellerine bakıp parmak izlerinin de gitmiş olduğunu görünce, bir inleme sesi çıkardım. Kokainmanların ellerinde de benzer izler görmüştüm, çok fazla sıcak çubuk tutmaktan parmaklardaki çizgiler zamanla eriyerek yumrulara dönüşüyordu.

Hayır! diye düşündüm. Bu herifler bana hiç bir ipucu bırakmadan ortadan kaybolamazlardı. Suç mahalli uzmanı Lonnie Jacob'ı buldum, daha önce birkaç işte birlikte çalışmıştık, ona rehinecinin ellerini gösterdim.

"Sence bundan bir şey çıkarabilir misin?" dedim.

"Belki kısmen." dedi, kuşkulu kuşkulu. "Morga götürüp onun üzerinde çalışmam gerekir. Bir şey bulacağımızı sanmıyorum, gerçi. Bu herif kim olduğunun bulunmasını istememiş."

"Ne oldu Mike?" dedi Will Matthews, birkaç saniye sonra kırık camdan geçip yanıma gelmişti. "Beni bırakıp temizlik bölümüne mi transfer oluyorsun?"

"Topu böyle taca gönderdikten sonra, etrafa haber salmak fena olmaz diye düşündüm."

"Elimizden geleni yaptık Mike." dedi Will Matthews, gözlerini etrafımızı çevreleyen kıyıma dikerken. "Gerçek bu ve ben de bu hikâyeye bağlı kalacağım. Yaklaşan suçlama fırtınası sırasında, sen de benden sonra aynısını tekrarlasan iyi edersen."

"Yaparım." dedim. ' "Elimizden geleni yaptık. Üstelik bu doğru da."

"Şimdi kaybol ve gidip aileni gör. Şoförüm dışarıda seni bekliyor." dedi Will Matthews. "Bu bir emirdir."

Dışarı adım attığımda soğuk bir rüzgâr 57.Caddeyi süpürüyordu. Daha önce fark etmemiştim, ama bu Noel paslanmaz çelik renkli Aralık günlerinden birisi gibi geçmişti, hani şu, insana kışın asla bitmeyeceği duygusu veren günlerden. Devriye arabasının arkasına bindiğim sırada düşüncelerim kanma doğru kayarken, bunu zaten istemediğime karar verdim.

Eğer karım bir sonraki bahan göremeyecekse, başka kimse görmese de olurdu.

New York'ta Noel'in başka olduğunu söylerler ama ben bu şehrin bundan daha kasvetli göründüğünü hatırlamıyorum. Eve gidip üstümü değiştirdikten sonra, civcivleri arabayla hastaneye götürdüm. Gözlerim Noel çiçeklerini ve ışıklarını görmüyordu artık, yalnızca boş pencerelerden oluşan sonsuz gri koridorlar, ruhsuz beton ve kırık sokak taşlan arasından sızan buharlar. Bir İrlandalı yazar, bir keresinde Manhattan'dan "katedral" diye bahsetmişti, ama minibüsümüzü hastanenin önünde durdururken, daha çok kederli bir inşaat alanı gibi göründü gözüme, darmadağınık, soğuk ve acımasızdı.

Mary Catherine en güzel giysilerini giymiş ve parlak paketlenmiş hediyelerini sıkı sıkı kavramış çocukları arabadan çıkarırken, ben bitkinlikten devrilmemek için kapının çerçevesine yaslanmak zorunda kaldım.

Noel'de oradan kurtulamayan, en sert hemşirelerin bile, bizim evrensel çapta üzücü gösterimizin lobiden geçip eski dostumuz beşe doğru gidişini izlerken, gözlerinde yaş vardı sanki.

"Bekleyin bir saniye." dedim ceplerime vurarak, Maeve'in koridoruna yaklaştığımız sırada. "Gösterinin kaydı. Almayı unutmuşum..."

"İşte burada Mike." dedi Mary Catherine, elime küçük plastik bir kutu tutuştururken.

Ona böylesine hayat kurtardığı için tekrar teşekkür etmek üzereydim. Au pair diye düşündüm. Acaba bu Keltçe'de peri vaftiz annesi mi demekti? Afganistan'da bile olsa, burada benim tayfalarımın yanında olduğundan daha neşeli bir Noel geçirebilirdi, ama o hiç tereddütsüz bu işe gönüllü olmuştu.

"Maeve'e sevgilerimi ilet." dedi muhteşem genç kadın, sessizce. "Bana ihtiyaç duyarsanız, bekleme salonunda olacağım. Hadi git."

Biz koridora saptığımızda Seamus'un Maeve'in tekerlekli sandalyesinin yanında diz çökmüş durduğunu gördüm.

Elindeki açık İncil'i gördüğümde boğazıma bir şey düğümlendi. Eliyle, Maeve'in alnında haç çıkarmasını izlerken durup bekledim. Son kutsama mı diye düşündüm.

Bunun üstesinden nasıl gelecektim? Üstelik de o kadar gün içerisinde bu gün?

Kapının çerçevesine vurduğumda, nasıl olduysa Maeve gülümsüyordu. Her zamanki gibi giyinip hazırlanmıştı, yalnız bu sefer Yankees şapkasının yerinde kırmızı bir Noel Baba şapkası vardı.

Seamus İncil'i kapattı ve bana sıkıca sarıldı. "Tanrı yardımcın olsun Michael." dedi kulağıma. "Senin bu kız bir melek. Sen de öylesin." Seamus durdu. "Geri geleceğim; biraz hava almam lazım."

Sanırım kalbim o ana kadar yeterince kırılmamıştı çünkü Maeve'in Chrissy ve Shawna'yi artık kurumuş olan kucağına aldığında göğüs kafesimin içinde gitar teli gibi bir şeyin koptuğunu hissettim.

Gözlerimi tavana çevirdim. Ailemin öyküsü Noel klasikleri arasında yerini alabilir, diye düşündüm esefle. Ölümcül Hastalıklar Koğuşunda Noel.

Bu hiç adil değildi. Maeve her zaman düzenli egzersiz yapar, doğru beslenirdi ve sigara da içmezdi. Göğüs kafesimi yakıp kavuran bir baskı hissettiğimde, dudaklarımı ısırdım. Avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Ama oğlum Brian onun yatağına dönmesine yardım edip, gösteri kasetini koyduğunda tuhaf bir şey oldu. Maeve gülmeye başladı. Üstelik öyle kibar kibar da kıkırdamıyordu, göbekten gelen, insanı nefessiz bırakan kahkahâlârdan atıyordu. Onun yanına geçtim ve eli, çocuklarımızın oluşturduğu duvarın arasından elimi buldu.

Sonraki on dakika boyunca, hastane odası kayboldu; evimizdeki eski püskü kanepede Yanks' ya da sevdiğimiz eski filmlerden birisini de izliyor olabilirdik rahatlıkla.

Benim kuru öfkem Çoban Eddle spor salonunun sahnesine çıkarken yolda asasına takılıp tökezleyince gürültülü bir kahkahaya dönüşüp patladı.

"Ne harika bir iş çıkarmışsınız!" dedi Maeve, kaset bittikten sonra herkese beşlik çakarken. "Bennett'ler etrafın altını üstüne getiriyorlar. Sizinle gurur duyuyorum çocuklar."

"Bu şamata da nereden geliyor bakalım?" dedi Seamus geri geldiğinde, kıkırdayarak.

Seamus elini nazikçe alıp öptüğünde Maeve gülücükleriyle etrafı aydınlattı. "Mutlu Noeller." dedi Seamus göz kırpar ve bir kutu Godiva çikolatasını yastığının altına gizlice iterken.

El işi hediyeler ve Noel kartları verilmeye başladığında, birisi hastane yatağını iterek bir alışveriş merkezine taşımıştı sanki. Julia ve Brian ellerinde siyah kadife bir kutuyla bir adım öne çıktılar. Maeve'in kutuyu açtığındaki gülümsemesi hastalığı vücudundan sonsuza dek silmeye yetecek kadar güçlü gibiydi. Bu altından, ince bir kolyeydi. Ucundaki süste BİRİCİK ANNEMİZ yazıyordu.

"Hepimiz biraz bir şeyler kattık." dedi Brian. "Her birimiz, ufaklıklar bile."

Ona kolyeyi takarken, Brian'ı yanağından öptü.

"Çocuklar sizden katmaya devam etmenizi istiyorum." dedi Maeve, arkasına yaslanırken, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. "Unutmayın bir elin nesi var ve bizde de çok olan bir şey varsa o da eller. Ufak eller ve kocaman yürekler. Sizinle daha fazla gurur duyamazdım. Size aldıklarımı babanız daha sonra gösterecek. Mutlu Noeller. Şunu hiç unutmayın, hepinizi çok seviyorum."

Seamus çocukları eve götürürken ben geride kaldım. Bir nedenle, kendimi aniden güçlü, sakin ve tamamen ayılmış hissediyordum, yorgunluğum bile geçmişti. Odanın kapısını kapadım ve Maeve'in arkasına, soğuk yatağa oturarak ona sarıldım. Bir süre sonra elini tuttum, nikâh yüzüklerimizin dokunduğu noktaya uzun uzun baktım.

Gözlerimi kapattığımda, Maeve'i ona ilk kur yapmaya başladığım günlerinde, hastanedeki acil serviste hayal ettim. O zamanlar sürekli birilerinin elinden tuttuğunu hatırlıyordum. Siyah, beyaz, san, kahverengi, genç, yaşlı, deli, sakat, kırık, kan içerisinde. Onun hayatı boyunca neşesini yerine getirdiği tüm o insanları düşündüm. En çok da benimkisi. Ve on çocuğumuz.

Gece yarısına doğru bacaklarımı açmak için ayağa kalkarken, Maeve gözlerini ardına kadar açtı ve elimi avucuna alıp sıktı.

"Seni seviyorum Mike." dedi aceleyle.

Ah, Tanrım diye düşündüm. Şimdi olmasın. Lütfen, şimdi değil!

Elim hemşire çağırma düğmesine gitti, ama Maeve elimi itti. Kasılmış durumdaki yüzünde bir gözyaşı damlası kaydı ve hayır anlamında başını

salladı.

Sonra gülümsedi. Dur!

Gözlerimin içine baktı. Sanki içlerinde uzak bir yerleri görebiliyormuş gibi. Yolculuk etmek üzere olduğu yeni bir yer.

"Mutlu ol." dedi.

Ardından elimi bıraktı.

Parmak uçları avucundan ayrılırken, sanki içimde bir şeyler paramparça oluyormuş ve bir delik açılıyormuş gibi hissettim.

Geriye doğru düşerken onu tuttum. O kadar hafifti ki. Göğüs kafesi çoktan hareketsizleşmişti. Kafasını elimle yastığa koyarken, halayımızın gecesinde olduğum kadar yumuşak davrandım.

Buraya kadarmış, diye düşünüyordum. Gerçekten buraya kadarmış.

Orada nefes almaya çalışırken oda etrafımda dönmeye başladı. Sanki içimden rüzgâr geçmiş gibi hissediyordum, tüm nefesimi, tüm ruhumu kaybetmiştim.

Hayatım boyunca mutluluk duyduğum her şey, her kahkaham, her günbatımı, her umut, var olan her güzel şey kalbimden silkelenecek, sallanacak ve tepetaklak düşecekti.

Şarkıyı duyunca birdenbire başımı kaldırıp baktım.

Gösteri kaseti bir şekilde tekrar açılmıştı ve üstündeki ekranda, tüm okul "Silent

Night" ilahisini söylerken gümüş melek kıyafeti içerisindeki Chrissy gramer okulunun sahnesinde yürüyordu.

Kaseti kapattım, ışıkları söndürdüm ve orada, karımın yanında uzandım. Pencerenin dışında, karanlıkta usul usul kar yağıyordu.

Ben neden hâlâ hayattayım diye düşündüm, göğüs kafesimin içinde kalbimin atmayı sürdürmesini hissederek.

Maeve'in elini bulduğumda, nikâh yüzüğünün soğukluğunu hissettim. Evlendiğimiz o küçük kilisede, yüzüğü parmağına geçirirken mutluluktan nasıl ağladığını hatırladım. El ele dışarı çıkmamızı, eski ahşap basamaklardan inerken karla karışan pirinç tanelerini.

Gözlerimi kapatırken, artık başka bir şey duymuyordum. Hastanenin ışıklan karanlıkta uzaklaştı, dış dünyanın diğer tüm sesleriyle birlikte. Evrende geriye kalan tek şey avucumun içindeki karımın elinin soğukluğu ve içimde yüksek bir gerilim gibi akan bir hiçlik duygusuydu.

Başhemşire Sally Hitchens, gece 4.30'da geldi. Ayağa kalkmama yardım ederken gülümsedi. Ayağa kalktığımda dengemi bulmakta zorlanır ve karıma çıldırmış gibi bakarken bana söz verdi, Maeve'le artık o ilgilenecekti. Onu koruyacak ve gerektiği kadar orada tutacaktı.

Hastaneyle ev arasında otuz blok yürüdüm, şafaktan hemen önceki karanlığın soğuğu cildimi yakıyordu. Amsterdam Caddesinde bir barın çelik kepenklerini hızla indirerek kapatan bir barmen, ben yanından geçerken haç çıkardı.

Yalpalayarak içeri girdiğimde bütün çocuklar salonda oturuyorlardı.

Oturur oturmaz etrafımı sardılar. Saatler öncesinden acının bir kısmından kurtulduğumu sanıyordum, ama kendimi kandırıyormuşum. Gözlerim çocukların yüzlerinde usulca dolaşırken, kalbim ağırlaştıkça ağırlaştı. Küçük Chrissy'min gözlerindeki yaşlara baktığımda üzüntüm bir kara delik yoğunluğuna ulaşmıştı.

Bir ölümü haber vermek cinayet masası dedektifi olmanın en zor gerçeklerinden birisidir. Şimdi, burada kendi salonumda, kendi çocuklarıma bir ölüm haberi vermek zorundaydım.

"Annemiz cennete gitti." dedim nihayet, onları kollarımın arasına alarak.

"Annemiz cennette artık, çocuklar. Dua edelim."

Hıçkırarak ağlayan çocukların arasından sıyrıldıktan sonra, sendeleyerek mutfağa gittim ve haberi Seamus'la Mary Catherine'e verdim.

Sonra odama girdim, kapıyı yavaşça kapattım ve yatağın ucuna oturdum.

Seamus belki bir on saat sonra içeri girdiğinde, hâlâ orada oturuyordum, üstümde aynı kıyafet vardı ve uyumamıştım.

İşte Seamus o zaman yanıma oturdu.

"Büyükanneni kaybettiğimde," dedi çok sessizce, "katil olabilirdim. Onun öldüğünü

söyleyen doktorlar. Cenazesine gelen herkes. Hatta cenazedeki rahip bile beni inanılmaz derecede sinirlendiriyordu. Bu kadar şanslı oldukları için.

Akşamları boş bir eve dönmek zorunda değillerdi. Eşlerinin arkada bıraktığı eşyaları kaldırdıklarında sessizliğin yükselen uğultusunu dinlemeleri gerekmiyordu. Eileen'in beni kurtardığı alkole tekrar başlamayı bile ciddi olarak düşündüm. Ama bunu yapmadım. Neden biliyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım. Hiçbir fikrim yoktu.

"Çünkü bu çok aşağılayıcı olurdu. Onun anısına karşı değil, bunu anlamıştım, Eileen'in kendisine karşı bir hakaret olurdu. İşte o zaman onun aramızdan gerçekten ayrılmadığını fark ettim. Sadece biraz öne geçmişti. Eileen'in bana davranışları ile öğrettiği şey şu oldu; insan sabah kalkar üstüne kıyafetlerin geçirir ve ne yapacaksa onu yapar, ta ki, artık bunu yapamadığı güne kadar. Sanırım, söylemeye çalıştığım, Maeve'in gerçekte bir yere gitmediği. Sadece biraz öne geçti, seni bekliyor, Mike. O yüzden kendini kapatamazsın. Biz İrlandalılar her zaman çok başarılı olmayabiliriz, ama mücadeleyi bırakmamak konusunda iyiyizdir."

"Ölene kadar mücadeleyi bırakma." dedim bir müddet sonra, ifadesizce. "Seamus Bermett'ten ilham alabileceğiniz deyişler. Sana yeni Deepak Chopra diyebiliriz."

"Ah, şeker gibi, su katılmamış alaycılık." dedi Seamus, kalkarken dizime hafifçe vururken. "İşte benim oğlum. Maeve seninle gurur duyardı. Onun İrlandalı kulaklarına müzik gibi gelirdi bunlar."

Böylece, duşumu aldıktan sonra gerekli düzenlemeleri yaptım. Yoksa, Seamus ve Mary Catherine gerekli düzenlemeleri yaptı mı demeliydim? Kiliseyi aradılar, sonra cenaze evimi ve bense, sarkıp duran başımı evet ya da hayır anlamında salladım yalnızca.

Ölene kadar mücadeleyi bırakma.

İki gün sonraki Maeve'in cenazesi için arkadaşlardan ve akrabalardan oluşan bir kalabalık Holy Name Kilisesini tıka basa doldurmuştu. Dün geceki anma töreninde ve bugün kilisede karım, First Lady için St. Patrick'te toplanan kalabalığa rakip olacak kadar insanı bir araya getirmişti, etrafta haber minibüsleri ve şöhretler görülmese de.

Üzgün yüzlerden oluşan bu denizde, eski çalışma arkadaşlarını, eski hastalarını ve hatta kibirli komşularımızın çoğunu seçebiliyordum. Yalnızca Cinayet Masasındakilerin büyük çoğunluğu değil, sanki NYPD'nin çoğu da,

aynı üniformayı paylaştıkları bir kardeşlerine destek vermek için gelmiş gibiydi.

Anma töreninde, bir sürü insan Maeve hakkında daha önce hiç duymadığım öyküler anlattılar. Çocukları, kanları ya da ebeveynleri ameliyathaneye sedyeyle giderken, doğum yaparken ya da ölürken destek verdiği insanların hikâyeleri birbiri ardına anlatıldı. En zor anlarda gösterdiği şefkat. İnsanların kendilerini en yalnız hissettikleri anlarda onlara verdiği güç.

Öyle anlar vardır ki, New York dünya üzerindeki en yanlız yer haline gelir; ama Seamus'un rahip kıyafeti içerisinde sunaktan aşağı inmesini ve Maeve'in tabutunu tütsülerle çevrelemesini izlerken, arkamda insanların içtenlikle göz yaşı dökmelerini dinlerken, en küçük kasabada bile bulamayacağınız bir birlik duygusu hissettim.

İncil okunduktan sonra, Seamus methiye konuşmasını yaptı.

"Maeve'le ilgili en sevdiğim anılarımdan bir tanesi, o kadar yer içinde, Sıfır Noktasındadır." dedi kürsüden.

"İkimiz de Spirit of New ForA: projesinde gönüllü olmuştuk, Battery Park City'de tekneyle dolaşıyor ve kurtarma ekibindeki insanlara sıcak yemek dağıtıyorduk. 2001 Dünya Serisinin de dördüncü maçı oynanıyordu ve ben teknenin yukarı güvertesindeydim, adamlarından birisini kaybetmiş, kederli bir birlik şefini teselli etmeye çalışıyordum. O sırada aşağıdaki güverteden gelen kulak paralayıcı çığlıkları duyduk. Birisinin vurulduğunu ya da güverteden düştüğünü sandık, ama aşağıdaki yemek salonuna vardığımızda tek görebildiğimiz Maeve'di, kulaklıklarını takmış, öyle bir atlayıp sıçrıyordu ki, neredeyse tekneyi alabora edecekti."

"Tino Martinez beraberliği yakaladı." diye bağırıyordu. "Beraberliği yakaladı!"

"Birisinde televizyon vardı ve büfe masasının üzerine kurmuştu. Şimdi, Derek Jeter'in onuncu atışta maçı bitiren sayı vuruşu üzerine Yankee Stadyumunda kopan büyük tezahürattan bahsedildiğini duyuyorum, ama o harap ortamda toplanan bizler kadar gürültü çıkarmış olmaları mümkün değil. Maeve'i düşündüğüm zaman, onu daima o yorgun adamların ortasında yumruğunu havaya kaldırmış haliyle gözümde canlandıracağım. Onun enerjisinin, umudunun ve yaşamının o kara zamanı ve mekânı benzersiz bir şeye, kutsallığa çok yakın bir şeye dönüştürmesini hatırlayacağım."

O sırada Seamus'un yanakları titremeye başladı. O ve onunla birlikte kilisedeki herkes de kendini tutamayıp ağlamak üzereydi.

"Size yalan söyleyemem. Tanrı'nın onu neden şimdi yanına aldığını bilmiyorum. Ama onun bizim aramıza gönderilmiş olması sevgi dolu bir Tanrı'nın varlığına işaret etmiyorsa, o zaman ben size yardımcı olamam. Eğer bu günden bir tek şey yanımızda götüreceksek, o da Maeve'in hayatının her tam, yaşanmış bir günüyle bize verdiği ders olmalıdır. Hiçbir şeyden sakınmayın. Hiçbir şey içinizde kalmasın."

Kilisedeki herkes, ben de dâhil olmak üzere, utanıp sıkılmadan ağlıyorduk. Yanımda oturan Chrissy, mantomu kenara itti ve gözyaşlarını dizime sildi.

Güneş, Westchester'deki Gates of Heaven Mezarlığında yapılan cenaze için açtı. Çocuklar Maeve'in tabutunu güllerle doldurdular. Shawna elindeki gülü, diğerleriyle birlikte tabuta koymadan önce öpünce, güneş gözlüklerimin ardından kendimi bir kez daha kaybediyordum. Bir de, NYPD gaydasının yüksek, acı tatlı haykırışlarla çaldığı "Danny Boy" şarkısı mezar taşlarında ve donmuş zeminde yankılandı.

İşten izin alarak Noel tatilindeki çocuklarla birlikte evde oturmayı teklif ettim, ama Seamus ve Mary Catherine beni dinlemediler bile.

"Kusura bakma arkadaş." dedi Seamus bana. "Bu çocukların, kimsenin daha önce şımartılmadığı kadar şımartılmaya ihtiyaçları var ve içinde bulunduğun ruh hali düşünülürse, bu işi bana ve Mary Catherine'e bıraksan iyi olur. Kaldı ki, senin de biraz kendinden uzak durmaya ihtiyacın var, Mick. Kendini olumlu bir şeylere ver. Yayılmayı bırak, git ve şu katedrali kaçıran beceriksiz haydutların yakasına yapış."

"Yakasına yapışayım, öyle mi?" dedim belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Katedrali kaçıran?"

"Ne var yani, ben de arada sırada NYPD Blue'yu izliyorum." dedi Seamus gözlerini şahane bir şekilde devirerek. "Suç mu?"

Böylece cenazeden sonraki Pazartesi günü, Doğu Harlem'deki Manhattan Kuzey Cinayet bölümündeki masama geri döndüm. Harry Gressom, patronum ve diğer ekip arkadaşlarım rahatsızlık derecesinde destek oldular ve kibar davrandılar. Eşek şakalarının kurbanı olmayı özleyeceğim kimin aklına gelirdi. Bilgisayarımın tozunu attırmanın zamanı geldi, diye düşündüm.

Paul Martelli ve Ned Mason'la telefonda görüştüm. Yeni ve ümit verici bir gelişmenin olmadığını öğrendim. Kilisenin taşlarının, mermerlerinin ve renkli camlarının her santiminde gizli parmak izleri araştırılmış, ama hiçbir şey bulunamamıştı. Bu suçlular çok düzenli çalışmışlardı.

Sunağın altındaki başpiskopos mezarında, rehinecilerden birinin cesedi bulunduğunda bir heyecan yaşanmıştı, ama adamın ellerinin ve kafasının, onu teşhis etme ihtimalimizle birlikte ruhsuz arkadaşları tarafından ortadan kaldırıldığı öğrenilince, bundan da bir sonuç çıkmamıştı.

Kilisede patlayıcı izine rastlanmamıştı, o yüzden Jack'in herkesi havaya uçurarak paramparça etme tehdidinin yalnızca blöf olduğu anlaşılmıştı. Kazandığı bir diğer el daha.

Bilgisayarımın üstünde Lonnie Jacob'ı, sedanın kaza yaptığı araba mağazasında çalışan NYPD CSU dedektifini aramam için bir not buldum. Öğlen civarında, telefonu elime aldım ve One Police Plaza'daki parmak izi laboratuarını aradım.

"Mike?" dedi Lonnie telefona cevap verdikten sonra. "Ben de seni aramak üzereydim. Oldu."

"Ne oldu?"

"Kolay olmadı, ama bizim sarı çizmelinin ellerinde sodyum hidroksit kullandım, kömürleşmiş üst deriyi kurutmayı ve soymayı başardım. İkinci deri tabakasını teşhis etmek zordur çünkü kabartılar iki misline çıkar, ama en azından elimizde bir şeyler var. FBI'ın Gizli Parmak İzlerindeki bağlantımla çoktan konuştum. Çapraz karşılaştırma için DC'ye de göndereyim mi?"

Göndermesini söyledim. O da sonuçları bildirmek için beni arayacağım söyledi. Bu suçlular izlerini kapatmak için çılgınlar gibi uğraşmışlardı -bu da kesinlikle saklamaya çalıştıkları bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Ertesi gün haber geldi, polis şefi St. Patrick'teki araştırmamızın yetersiz sonuçlarını duyduğunda çok basit bir tepki vermişti: Yeniden yapın. Daha iyisini yapın.

Katedrale ilk önce, Acil Servis Birimindeki çocuklar geri döndü ve suç mahallini güvenli hale getirmek için yaptıkları şeyleri aynen tekrarladılar. Bubi tuzakları ve tehlikeli maddeleri bile yeniden araştırdılar.

NYPD dedektifleri. Suç Mahalli Birimi -Suç Mahalli İnceleme değil- gizli parmak izleri ve her türlü lifle ilgili adam akıllı bir araştırma yaptı. DNA bulmak için her şey süpürüldü. Kutsal nesnelerin kirletilip kirletilmediği incelendi - psikolojik ya da davranışsal ipucu olabilecek her şey.

Kontrol edilebilecek her şey, bir kez daha incelendi.

Kan lekeleri.

Saç, lif ve iplik.

Kırık camlar -pencerelerden, şişelerden, gözlüklerden. Silahlar.

Gereç izleri, yanıcı sıvılara ilişkin kanıtlar.

Her yerde kontrol edilecek maddeler bulundu, ama özellikle başpiskopos mezarlığında, rehinecilerin saldırıdan önce saklandıkları yerde.

St. Patrick'te iki devriye, yalnızca bulunan olası kanıtları laboratuarlara olabildiğince çabuk ulaştırmakla görevlendirilmişti.

Ve geçen üç yorucu günün sonunda, sonuç -Jack ve ekibiyle ilgili hiçbir şey bulunamamıştı.

Bir sabah ekip odasında kendimi kafese kapatılmış hissettim ve arabayla çıkıp biraz dolaşmaya karar verdim. Beşinci Caddeye St. Patrick'in önüne çektim, katedralin etrafında kaynayan gürültülü taşıtların telaşına ve koşuşturmasına baktım ve gülümsedim. Bu şehir birçok ayaklanma, karartma atlatmış, 9/11 'i ve Belediye Başkanı Dinkins'i görmüştü, şimdi de bu olay, diye geçirdim aklımdan katedralin merdivenlerinden yukarı tırmanırken.

Kilise tadilat için halka kapalıydı. Kapıda karargah kurmuş bekleyen Midtown Kuzey polisleri rozetimi gösterince kenara çekildiler.

Orta koridorda yürüdüm ve ön sıraya oturmadan önce diz çöküp dua ettim.

Orada oturup heybetli, sade ve boş kiliseye baktım. Bu aşamada kiliselerden bıkmış olduğumu düşünebilirsiniz, fakat bir nedenden dolayı, orada mum kokulu karanlıkta oturmak beni çok rahatlatmıştı. Kendimi tuhaf bir şekilde teselli bulmuş hissediyordum.

Regis Lisesinden mezuniyetim burada olmuştu. Yunanca ve Latince'de ne kadar kötü olduğumu hatırlayınca aptal aptal gülümsedim. Öğretmenliğimizi yapan Cizvit papazlarından öğrendiğim şeylerden birisi, belki de tek öğrendiğim, neden üzerinde dikkatle durmalarıydı. Arada

sırada tanrı vergisi mantığımızı kullanarak olayların temeline inmemizin ne kadar gerekli olduğu üzerine vaaz verirlerdi. Sanırım Manhattan Kolejine devam ettiğimde, Bronx yakınlarında küçük, çok iyi bir okuldur, ana dal olarak felsefeyi seçmiş olmamın nedeni budur. Dedektif olmamın altında yatan ana neden de öyle. Gerçeğe ulaşmam lazım.

Gözlerimi ana sunağa diktim, elimizdeki vakayı düşündüm.

Ne zaman, nerede, ne, neden ve nasılı biliyordum. Geriye kalan tek şey kimdi.

Bunu kim yapmış olabilirdi? Bu derece bir mükemmelliğe ve zalimliğe kim muktedirdi? Öncelikle, iradesi çok güçlü birisi olmalı, diye karar verdim; bencil bir amaç için aşırı bir şiddete başvurmaktan çekinmeyen birisi.

Kuşatma sırasında beş kişiyi öldürmüşlerdi. Bir ESU memuru ve bir FBI ajanı tüneldeki karşılıklı ateşte vurulmuştu. Bir rahip kafasından "kazayla" vurulmuştu, ya da Jack öyle iddia ediyordu. John Rooney doğrudan yapılan bir atışla idam edilmişti. Bu olaya tanık olan rehinelerin ifadeleri de bunu doğruluyordu.

Son olarak, belediye başkanını düşündüm. Andrew Thurman 'ı neden bıçaklayarak öldürmüşlerdi? Kollarındaki sigara yanıkları, adamın aynı zamanda işkence gördüğünü gösteriyordu. Bu adamlar kesinlikle çok becerikliydiler.. Neden belediye başkanı için öldürme yöntemlerini değiştirmişlerdi? Bir adamı vurmak, ne kadar nahoş olursa olsun, bıçaklamaktan daha iyi görünüyordu, değil mi? Belediye başkanına karşı kişisel bir nefret duymalarının nedeni neydi?

Ellerimi önümdeki cilalı ahşaba yerleştirdim ve tırabzanları sertçe sıktım.

Bunun bir nedeni vardı. Ve ne olduğunu bilmiyordum. Henüz.

Çıkmadan önce Lady Şapelindeki adak mumu dizisinin önünde bir süre durdum. Burada can verenler için birer mum yaktım, bir tane de karım için. Bağış kutusuna düşen banknotlar sessizlikte bir sürtünme sesi çıkardılar.

Melek kanatları, diye düşündüm, bir gözyaşını bastırırken. Kadife sıraya dizimi koyarak kamburlaştım, sıkıca kapalı ellerime başımı dayadım ve gözlerimi kapattım.

Sevgili Maeve, diye dua ettim. Seni seviyorum. Seni çok özlüyorum.

Hâla Lonnie'den parmak izleriyle ilgili haber bekliyordum ve masama döndüğümde daha aramamıştı. Kendime bir fincan kahve koydum ve beklerken bakışlarımı pencereden dışarı, Doğu Harlem'e çevirdim.

Mıntıkanın hemen sağ karşısındaki boş bir arsada çocuklar atılmış Noel ağaçlarını yakmışlardı, kömür olmuş gövdeleri siyah kemik yığınını andırıyordu.

Hâlâ araştırılması gereken bir sürü şey vardı. Rehinecilerin arkalarında bıraktıkları silahların markalarını biliyorduk, bundan pekâlâ bir şeyler çıkabilirdi. Kurşun delikleri ve kovanlar bulmuştuk. Ayrıca plastik kurşun atan yarım düzine silah. Bunlar bana göre ilginç ayrıntılardı. Kalabalık kontrol silahlan getirmeyi akıl edebilmişlerdi. Hava tanklarını nehre tam olarak nasıl sakladıklarını daha hâlâ bilmiyorduk. Aslında çok da önemli değildi.

İki saat sonra masamdaki telefon çaldığında iyice rehine sorgulama tutanaklarına gömülmüştüm.

"Üzgünüm Mike." dedi Lonnie hayal kırıklığı içerisinde. "Hiçbir şey işe yaramıyor. Parmak izlerinde bir şey bulamadım. Ölü adamın sabıka kaydı yok."

Ahizeyi yerine koyarken, kulaklıktaki ufak siyah deliklere gözüm takıldı, Jack'in ukala kahkahasını duymuştum sanki.

sooa

Ertesi sabah işe geldiğimde masamdaki telefon çalıyordu.

Açtığımda tanıdık bir ses duydum, ama bu kesinlikle beklediğim kişi değildi.

"Merhaba, ben Times'dan Cathy Calvin. Dedektif Bennett'le konuşabilir miyim?"

Ona bir bahaneyle savuşturmamak için kendimle savaştım. No hable ingles[15], ya da telefonu suratına kapatabilirdim.

"Adam kaçırma olayıyla ilgili." dedi.

"Ben Bennett. Oyun oynamaktan sıkıldım, Calvin." diye cevap verdim, ters ters. "Özellikle de seninle."

"Mike." dedi gazeteci canlı bir sesle. "Yaptığım haber için özür dilememe izin ver. Durum nasıldı biliyorsun. Editörüm ensemde boza pişiriyordu...

neler söylüyorum ben? Mazeretim yok. Gerçekten çuvalladım, ve üzgünüm, ve sana bir iyilik borçluyum. Gerçekten. Şunu on yapalım, olur mu? Karını kaybettiğini duydum. Sana ve çocuklarına içtenlikle başsağlığı diliyorum."

"Neyse, en azından kendini biliyorsun." dedim.

Bekledim, acaba Times muhabiri benimle oyun mu oynuyordu? Sesi içten geliyordu, ama tereddüt ediyordum, etmem de gerekirdi. Beni ve bölümümü aptal durumuna düşürmüştü. Ama yine de Times'dan bir muhabirin bana bir iyilik borçlu olması kesinlikle işe yarayabilirdi.

"Özrümü kabul et Mike." diye tekrar şansını denedi Calvin. "Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum."

"Eninde sonunda arkadaş olacağımızı biliyorum." dedi Calvin çabucak. "Aramamın nedeni şu, şöhret kurbanlarla röportaj yapıyordum. Şey, söylemem lazım, berbat gidiyor, çünkü adamların avukatlarını ve ajanslarını aşamıyorum. Ama sivil haklar savunucusu Peder Solstice'le konuştum ve bana ne söyledi biliyor musun?"

Irkçılığı kullanan bu politikacı yarısı temelde bir tek özelliğiyle meşhurdu, biliyordum. Polislerden nefret etmesiyle.

"Sabırsızlanıyorum." dedim.

"Adam kaçıranların polis olduklarını düşünüyor." diye sürdürdü Calvin. "Seni aramak ve haber vermek istedim. Bu saçmalığı basmayı reddettiğimi de belirteyim. Tamam mı? Gördün mü, o kadar da kötü birisi değilim."

"Pekâlâ," dedim, "aradığın için teşekkür ederim."

Telefonu kapadıktan sonra, sandalyemde arkama yaslandım ve Solstice'in suçlamalarını düşündüm. Tartışma ortamı yaratmakla tanınmakla birlikte, adam iddialarını desteklemek ve dikkatleri üzerine çekmek için -ne kadar abartılı olursa olsun- bir şeye ihtiyaç duyacağım bilecek kadar aklı başında birisiydi. Öyleyse, Solstice ne biliyordu? Bildiği önemli miydi? Bir şekilde bu olaya karışmış mıydı?

Calvin'i geri aradım ve ondan rahibin numarasını aldım.

Solstice ilk çalışta açtı.

"Merhaba Peder. Ben NYPD'den Dedektif Michael Bennett. Katedraldeki adam kaçırma olayını araştırıyorum. Duyduğuma göre olaya ilişkin bir fikriniz varmış. Duymak isterim."

"Ha!" dedi Solstice hiddetle. "Fikrim umurunuzdaydı sanki. Ne yaptığınızı biliyorum. Neyin peşinde olduğunuzu. Başladı işte."

"Neyi başlattığımı düşünüyorsunuz Peder?"

"Siz serseriler nede iyiyseniz onu. Örtbas etme. Gerçeği hasıraltı ediyorsunuz. Dinle, biliyorum, ben oradaydım. Polisleri de tanırım. Sadece sizin gibi profesyoneller bizimle böyle baş edebilirdi. Ah, tabi, sonra da bütün suçlular güzelce kaçıverirler. Bahse girerim, neredeyse yakalayacaktınız. Bu işi siz polisler yaptınız ve şimdi de örtbas ediyorsunuz. Her zamanki gibi."

Bu doğru olabilir miydi? İnanması güçtü.

Ama Solstice iki ciddi soruyu gündeme getirmişti: Rehineciler kuşatma taktikleri konusunda bu kadar şeyi nasıl biliyorlardı? Ve bir sonraki adımda ne yapacağımızı hep nasıl bilmişlerdi?

Bronx'daki Rikers Adasında on hapishane vardır ve bunlar on yedi bin kadar mahkûma ev sahipliği yapmaktadır. Rikers, okulları, klinikleri, atletizm sahaları, küçük kiliseleri ve camileri, manavları, berber dükkânları, bir otobüs garı ve hatta bir araba yıkama yeriyle küçük bir kasaba gibidir.

Ertesi sabah erkenden oraya vardığımda, umutluydum. Gece aklıma bir fikir gelmişti ve şimdi de onu uygulama fırsatı bulmuştum.

Sekizi biraz geçe, hapishaneyi ziyarete gelenlerin yanlarındaki ilaçlan ve silahları endişe etmeden bırakabilecekleri emanet kutusunun yanından geçtim. Yanımda ikisi de yoktu, o yüzden içeri girdim ve Rikers Merkez Tecrit Cezaevi, diğer adıyla "Delik"deki, bir görevli küçük bir görüşme odasına kadar bana eşlik etti.

Rikers'da hapis yatanların dörtte birine yakını beş yüz dolar ya da daha az kefaletleri yatırmaya gücü yetmeyen fakir insanlardı, ama ben daha çok zorlu vakalarla ilgileniyordum. Sonraki dört saatte, o odada oturdum ve onlarca mahkûmla görüştüm.

Onlara, Jack'in pazarlık sırasında kaydedilen sesinden seçilmiş parçalan dinlettim. Belki birisi "Jack'i" Rikers'da önceki kalışlarından ya da New York civarındaki diğer hapishanelerden tanıyabilirdi.

Ama Angelo tanımıyordu, her zaman kavga etmeye hazır bir boksöre benzeyen, omuzları abartılı geniş bir soyguncu.

Hector da öyle, sağ gözünün kenarında iki gözyaşı damlası dövmesi olan bir çete üyesi, yirmi bir yıllık yaşamında şu ana kadar iki kişiyi öldürdüğünü temsil ediyorlardı.

J.T de -ciddi uyuşturucu sorunu olan Westchester'dan beyaz bir cani, adam haplar ve ilaçlar konusunda ayaklı tıp ders kitabı gibiydi.

Ya da Harlem'deki 131. Caddeden, tek gözü donuk, sakin yüzlü, dudağının altında ufak bir sakal olan ve Rikers'da cürümden yatan Jesse.

Aslında, o havasız görüşme odasında beni görmeye gelen yetmiş dokuz mahkûmdan hiç birisinde işime yarayacak bir şey yoktu. Ne kadar iç karartıcı değil mi?

Ta ki sekseninci ziyaretçime kadar, Tremaine, sıska "yaşlıca" bir adam, kırk yaşlarında olabilirdi, ama en azından elli gösteriyordu. Bu sesi -Jack'in sesini- daha önce duymuş olabileceğini söyledi. "Emin değilim, ama belki.'"

Rikers'dan dönerken, One Police Plazalyı aradım ve Lonnie'ye ölü haydutun parmak izini şehir, eyalet ve ulusal polis güçlerinde görevli memurların kayıtlarıyla karşılaştırmasını istedim.

Bir saat sonra ofısimdeki faksın telefonu çaldı. Ön sayfadan arayanın, sonuçlarla birlikte Lonnie olduğu anlaşılıyordu.

İkinci sayfa makineden mırıldanarak çıkana kadar bir ay geçti sanki.

Sayfayı yavaşça kaldırdım, mürekkebi bulaştırmamaya çalışarak.

Gözlerimi ölen rehinecinin gülümseyen kimlik resminden ziyade, alt yazıdaki bilgiden aAıramıyordum.

Mide bulandırıcı bir suçluluk duygusuyla birlikte, şaşkınlık mideme pil asidi gibi doldu.

İnanılmaz, diye düşündüm.

Cep telefonumu çıkardım ve çabuk arama tuşuna basıp Komutan Will Matthews'u aradım. "Ben Bennett." dedim, hattın ucunda sesini duyduğumda. "Sanırım adamları bulduk."

Şehirden çıkarken kar yağmaya başladı, Saw Mill River Parkway üzerinde hızla kuzeye doğru yol alıyorduk. Ben ve FBI sedanları, NYPD ESU devriye arabalarından oluşan bir konvoy Harlem Nehrini geçmiştik ve şu anda, Westchester ormanındaydık, ama büyükannenin evini ziyarete gitmiyorduk.

Pleasantville çıkışından saptık ve Hudson'a doğru batıya devam ettik. En aşağıda, rüzgârın süpürdüğü nehrin kıyısında, dikenli tellerle döşenmiş yüksek, haşin gri duvarların önünde durduk. Kayaların üstüne, güneşin soldurduğu, zar zor okunan bir yazı çivilenmişti.

SİNG SİNG DEVLET HAPİSHANESİ, yazıyordu.

Yok, kesinlikle büyükannenin evi değil, diye düşündüm. Devlet babanın misafirhanesi.

Kötü şöhretiyle tanınan Sing Sing.

Nehrin yukarısında.

Arabadan inip hapishane duvarlarının önünde durduğumda havada belirgin bir soğuk vardı. Soğuk bu yerin kendisinden kaynaklanıyordu sanki. Silahlı bir muhafız, dikenli tellerin yukarısındaki minik bir hava kontrol kulesine benzeyen bir bölümden benim olduğum tarafa doğru güneş gözlüklerini salladığında, hava biraz daha soğumuş gibiydi. Omzuna çapraz astığı MI6'nın namlusu kilometrelerce uzaklıktaki tek parlayan cisim gibi görünüyordu.

Bütün bu zaman boyunca, bizler rehinecileri parmaklıkların arkasına göndermeye çalışırken, diye düşündüm, maksimum güvenlik ünitesinin çakıl döşeli park yerinden uzaklara bakarken. Adamların zaten içeride oldukları kimin aklına gelirdi.

Arabada ölen rehinecinin parmak izi Jose Alvarez'e aitti; altı ay öncesine kadar Sing Sing Hapishanesi'nde çalışan bir gardiyana.

Hapishane müdürünün ofisine açılan bir telefon, üç-on bir nöbetindeki on iki adamın, adam kaçırma haftasında hastalığı bahane ederek işe gelmediğini ortaya çıkarmıştı.

Birdenbire birçok şey anlam ifade etmeye başlamıştı. Gözyaşı gazı, plastik kurşunlar ve kelepçeler, yarı askeri terminolojiyle karışık sokak argosu. Cevap orada gözümüzün önündeydi, ama ancak Peder Solstice'in şüpheleri ve Rikers'daki Tremaine Jefferson adındaki bir mahkûmun hafızası bir araya gelince ortaya çıkmıştı.

Hapishane gardiyanlar da profesyonel anlamda, polisler kadar kalabalıklarla baş etmeyi, insanları zaptetmeyi bilirler; ve etkili bir şekilde şiddet uygulayabilirler.

"Hazır mısın Mike?" diye sordu Steve Reno, bir düzine ESU SWAT polisinin önüne geçerken.

"Bu sabah St.Pat'e girdiğim andan beri hazırım."

Şüphelilerimiz hapishanenin içinde, görev başındaydılar. Onları tutuklamak için içeri girmemiz, canavarın kamına inmemiz gerekiyordu. Hapishaneler polislerin bulunmaktan en az hoşlandığı yerlerdendir, buna rağmen içeri girmeye can atıyordum. Özellikle Jack'in ukala diliyle suratını eşleştirmek için sabırsızlanıyordum. İyice havaya girmiştim, heyecandan yerimde duramıyordum.

Çalkantılı sulara vuran rüzgâr jilet gibi kesiyordu, ama ben gülümsüyordum. "Gidip şu Jack'le tanışalım bakalım." dedim.

Yalnızca Sing Sing'in ana girişine ulaşmak için bile, üstü dikenli telle çevrilmiş bir yaya köprüsünden geçmemiz gerekti. Hiç birimiz bundan hoşlanmasak da, maksimum güvenlik ünitelerine hiçbir şekilde silahla girilmediğinden, bir düzine polis ve büro ajanı, içeri girmeden önce silah deposunun penceresinden silahlarımızı teslim etmek zorunda kaldık.

"Hastalık numarasını çeken adamlar yoklama odasında toplandılar bile." dedi hapishane müdürü Clark, bizler ofisinin açıldığı kasvetli koridora vardığımızda.

Biz toplanma salonuna giden bir kat merdivenden inerken hapishane müdürü Clark'ın telsizinden acilmiş izlenimi veren bağrışmalar geldi. Müdür kulak verdi.

"Nedir?" dedim.

"A-Blok." dedi müdür. "Bir şeyler oluyor. Bir sürü bağrış çağrış var en azından. Muhtemelen önemli bir şey değildir. Misafirlerimiz servisten durmadan yakınırlar."

"O vardiyadaki tüm adamların salonda olduğuna emin misiniz?" diye sordum, toplanma odasının ızgara pencereli kapısına yaklaşırken.

Hapishane müdürü telli camdan içeri, gergin gözüken gardiyanlara dikkatle baktı.

"Öyle sanıyorum. Bir saniye. Hayır." dedi müdür. "Çavuş Rhoes ve Çavuş Williams. İki vardiya şefi. Onlar daha gelmemişler. Hangi cehennemde bu adamlar? "

Vardiya şefleri, diye düşündüm. Bence elebaşları onlar olabilirlerdi. Müdürün biraz önce telsizden aldığı mesaj geldi aklıma.

"Tahmin edeyim," dedim, "vardiya şefleri A-Blok'ta mı görev yapıyorlar?"

Clark başıyla onayladı. "En büyük maksimum güvenlik binamız." dedi.

"Oraya girmek zorundayız." dedim. "Hemen."

Soruşturmanın kendisi gibi, Sing Sing'de de her şey zorlukla ilerliyordu sanki. Hapishane müdürü Clark ve en güvendiği yarım düzine gardiyanın peşinde, sayısız beton basamaktan çıktıktan ve birkaç tecrit edilmiş, boyası dökülmüş koridordan geçtikten sonra ancak, demir parmaklıklı bir kapıya açılan çelik bir kapıya varabildik.

Kapının düğmesine sert bir şekilde basıldı ve boş odanın içerisinde, silah horozunun çekilmesine benzer bir ses yankılandı. Ardından kapılar ardına kadar açıldı.

Devasa, çok katlı hücre bloğundan geçerken hapishane seslerinin göğüs kafesime vurmasını hissedebiliyordum. Telsizler, bağıran mahkûmlar, demirin demir üzerinde durmadan sertçe ve gürleyerek yankılanması. Dipsiz metal bir kuyudan gelen işkence seslerine benziyordu.

En yakın hücrelerdeki mahkûmlar hemen ayağa kalktılar, biz yanlarından geçerken iki kat kalın parmaklıkların ardından açık saçık küfürler savurmaya başladılar. İki futbol sahası büyüklüğündeki bina boyunca, hücre parmaklıklarından oluşan çelik ormanın aralarında tutulan aynaların parlamasını görebiliyordum. Mahkûmlardan birinin kafamızdan aşağı bir şarap ve dışkı çorbası boca etmemesini diledim.

"Yukarıda farklı koridorlara girmeden önce spor salonuna bakalım." dedi müdür, etrafımızı saran korkunç gürültüde sesini duyurmaya çalışarak.

Bloğun karşı tarafındaki düğmeye basılarak açılan başka bir kapıdan geçtik. Ağırlık banklarında ve barfiks çekilen yerlerde kimseler yoktu. Basket sahasında da öyle. Tribünlerin arkasında da kimse saklanmamıştı. Peki hangi cehennemdeydi bu adamlar? Jack ve Küçük John gene mi elimizden kurtulmuşlardı? Nasıl oluyor da hep bir adım önümüze geçiyorlardı?

Bizim grubun önünde A-B loğun alt katına geri dönerken, birisi arkadan beni itti. Yere düştüm! Ben avuçlarım ve dizlerim üzerinde beton zemine savrulurken, ağırlık salonunun çelik kapısı çarparak kapandı.

Arkamı dönünce müdürün en güvendiği adamlarından ikisinin tepemde sırıttıklarını gördüm, bu sırada Steve Reno ve diğer polisler arkamızda, kapalı kaldıkları spor salonunun, kapılarına vurmaya başlamışlardı.

Gardiyanlardan birisinin bir orangutan olduğunu fark ettim, diğeriyse kısa boylu ve tıknazdı. Aferin, Profesör Bennett. Jack ve Küçük John'un tariflerine uyuyorlardı, çünkü bu adamlar Jack ve Küçük John'du.

Tek ve biricik Jack elinde bir cop tutuyordu. Kısacık kesilmiş kıvırcık, kahverengi saçları ve yüzünde silinmeyen küçümseme dolu bir gülümsemesi vardı. Zor bir iş için, zorlu bir adam.

"Hey Mikey." dedi. "Uzun zamandır konuşmamış tık."

Bu sesi nasıl tanımazdım? Tremaine Jefferson'un tanımış olmasına şaşırmamak lazımdı.

"Neden artık beni aramıyorsun?" dedi Jack. "Hani arkadaştık?"

"Hey Jack." dedim, pek de hissetmediğim halde yalandan cesur davranarak. "Ne komik, telefonda cüce olduğun anlaşılmıyor."

Jack buna kıkır kıkır güldü. Adam sükûneti elden bırakmıyordu. Yardımın yolda olup olmadığından endişesi varsa bile, bunu hiç belli etmiyordu.

"Bir hata daha yaptın Mike." dedi. "Yalnız bu seferki biraz ölümcül. İnsanın evine böyle davetsiz gelinir mi? Bizi bulabileceğinizi tahmin etmedim mi sanıyorsun? Bozuk saat bile günde iki kez doğru gösterir. Burayı o şişko Clark'ın idare ettiğini mi düşünüyorsun? Burası benim hapishanem. Benim bölgem, benim adamlarım."

"Bitti artık Jack,." dedim.

"Hiç katılmıyorum Mike." dedi Jack. "Bir düşünsene. Bir kaleden kaçtık. Birinden daha kaçabiliriz. Özellikle bu sefer yanımızda rehinelerimiz de var. Kahretsin, Mike, belki salıverilmen için pazarlık etmene bile izin verebilirim. Nasıl ama?"

"Harika." dedim, geriye doğru yarım bir adım atarken. Ayağım kapının düz, sert çeliğine takıldı. Kaçacak bir yer yoktu.

Silaha en yakın şey, hapishane müdürünün verdiği ağır telsizdi. Küçük John copunu insanı hasta eden bir gülümsemeyle çekerken, ben de telsizi kaldırdım. Adamda ancak bir kımıl zararlısı kadar sevimli bir yüz vardı.

"Neden bunu biraz konuşmuyoruz?" dedim gerilerken, ardından da telsizi savurdum. Roger Clemens görse gurur duyardı. Telsiz ve Küçük John'un suratı aynı anda patladı. Bir çığlık attı; ardından Jack'le birlikte üzerime geldiler ve anında ayaklarım yerden kesildi.

"Hay Allah, Mike!" diye bağırdı Jack suratıma. Derken ikisi birden beni yüzüstü yere fırlattılar.

Daha önce mahkûmların gürültü çıkardıklarını düşünmüştüm, meğerse sadece ısınıyorlarmış. Beton zemin üzerinde Jack ve Küçük John'la güreşmeye kalkıştığımda, hücre bloğunun beton iskeletinden gelen haykırışlar, hangarın içinden havalanan bir jumbo jeti andırıyordu.

Sonra üst sıralardan her türlü nesne yapmaya başladı: çeşitli sıvılar, ıslak kâğıtlar, dergiler ve bir ordu yanan tuvalet kâğıdı. Korktuğum başıma gelmiş olabilir miydi?

Jack copu kafamın arkasına indirince, dizlerimin üstüne çöktüm. Bilincim radyonun bir iyi bir kötü çekmesi gibi gidip geliyordu. Küçük John göğsümün üstüne oturduğunda artık kıpırdayamadım ve gözüm kararmaya başladı.

Bir çığlık attım ve tüm gücümle yeri itip kalkmaya çalıştım.

Çocuklarımı düşündüm, onları şu anda bırakamazdım. Kimsesiz kalmalarına izin veremezdim. Bunun olmasına müsaade etmeyecektim. Küçük John üstümden yuvarlanıp kaburgalarımı tekmelemeye başladığında, neredeyse dizlerimin üstüne kalkmıştım.

Tekrar yere düştüm, nefesim kesildi; ardından Küçük John'un çelik ayak parmaklan karın boşluğumu öptü. Acaba, diye düşündüm boş boş, tepemde copu hazırlayan Jack dünyadan ayrılırken gördüğüm son manzara mı olacaktı?

Sonra tamamen beklenmedik bir şey oldu -Jack'in arkasındaki parmaklıklardan yılan gibi bir kol uzandı.

Kol o kadar kocamandı ki, parmaklıkların arasından zar zor sığıyordu ve üzerinde o kadar çok dövme vardı ki, adam şal desenli bir gömlek giymiş gibi görünüyordu. Devasa bir el, Jack'in üniformasının yakasına dolandı. Jack'in kafası, tekrar tekrar parmaklıklara çarparken gonga benzer bir ses çıkıyordu.

"Hoşuna gitti mi gardiyan?" diye sordu mahkûm, Jack'in kafatasını art arda hücresinin parmaklıklarına vururken. "Hoşuna gitti mi, seni acımasız pislik? Bu nasıl peki?"

Küçük John, Jack'e yardım etmek için üstümden kalkınca, ben de hırıltılar çıkararak, ayağa kalkmayı başardım. Jack'in düşürdüğü cop beton zeminde duruyordu. Eğildim, copu elime aldım ve omzumun üstüne kaldırdım.

Güney Bronx'un Hunt's Point semtinde ilk devriye görevimi yaptığım zamanlardan bu yana, elime cop almamıştım. O soğuk, uzun gecelerde copumla alıştırma yaparak uyanık kalırdım, onu tekrar tekrar savururdum ta ki soğuk havanın içinde ıslık çalana kadar.

Cop gene ıslık çaldı ve sanırım bu da bisiklete binmek gibi bir şey, çünkü iki elle ilk savurmamda Küçük John'un sol dizi balsa ağacı gibi çatırdadı.

Hemen geri adım atmam gerekti çünkü koca adam inledi, tek ayağı üstünde beklenmedik şekilde hızlı hopladı ve üzerime doğru geldi. Geniş açık, patlak gözlerinde öfke vardı, çarpılmış, haykıran ağzından tükürükler saçıyordu.

Tüm gücümle copu çenesine doğru savurdum. Eğildi, ama az ve geç eğilmişti. Cop şakaklarında kırıldı. Parçalanmış tahtadan yarım saniye önce yere çarptı.

Ben, koca gardiyanın kanayan, bilinçsiz bedeninin etrafından sendelerken, mahkûmlar da nefret dolu bir neşeyle bağrışıyorlardı. Jack'i azman elleriyle boğmakta olan mahkûma doğru bir adım attığımda öfke dolu sesler, şiddetli bir mantrtiya ulaştı. Jack'in suratı morarmaya başlamıştı.

Yerdeki öbür copu aldım. Kendimi olacaklara hazırladım.

"Öldür, öldür, öldür!" diye bağırdı mahkûmlar hep bir ağızdan.

Kabul etmem lazım, çok cazip bir öneriydi. Copu tüm gücümle savurdum.

Ama Jack'e vurmadım.

Boğazından yaşamı sıkıp çıkarmaya çok yaklaşmış olan dövmeli ele vurdum. Mahkûm acı acı uluyarak ellerini açtı ve bilinçsizce yere yığılan Jack'i bıraktı.

"Hey, bir şey değil ahbap." dedi parmaklıkların arkasındaki kaslı mahkûm, sesi kırgın çıkıyordu. Yaralı eliyle ilgilenmeye koyuldu.

"Kusura bakma Charlie." dedim, mahkumların fırlattığı nesnelerin yaylım ateşi altında. Jack'i sürükleyerek spor salonunun kilitli kapısına doğru götürürken. "Ölürse adamı tutuklayamam."

Ama ağzına okkalı bir tekme savurabilirim. Eski günlerin hatırına, Jacko. Bilirsin, çok yakın dostuz.

Ve öyle de yaptım -tek tekme- mahkûmlar çılgına döndü.

Elbette her şey bu kadar kolay olmayabilirdi.

İki gerçek vardiya şefini, Rhodes ve Williams'ı, A- Bloktaki hücrelerden birinde elleri kelepçeli bir halde buldular.

Sonradan anlaşıldığına göre, "Jack" ve "Küçük John" gerçek isimleri Rocco Milton ve Kenny Robard'dı, vardiya denetçisi oldukları için hapishane müdürüyle yakındılar ve bizim geldiğimizi haber almışlardı. Onlar da hastalık izni almış olmalarına rağmen, müdürü St. Patrick kuşatması ile hiçbir ilgileri olmadığına ikna etmişlerdi. Sonra da iki masum şefi pusuya düşürüp - adamlar hastalık izni kullanmışlardı, ama adam kaçırmayla bir ilgileri yoktu- şüpheleri başka yöne çekmek ve bizi mahkûmların arasına sokmak için hücrelerden birisinde sakladılar, böylece bir oyun çevirebileceklerdi - müdürün bize söylediğine göre, Mihon ve Robard'ın mahkûmlar arasında birçok bağlantısı vardı, o yüzden bir sonraki hamlelerinin ne olduğunu tahmin etmek çok güçtü. Bir isyan, başka rehineler, kitlesel bir firar.

Sing Sing'in otoparkında Rocco "Jack" Milton'a haklarım okudum. Hem zevk hem iş için ve bunu, özellikle Steve Reno ve adamlarının tam önünde yaptım, sonra da Jack'i benim devriye arabasının arka koltuğuna tıktım.

Reno kalan şüphelilerle dolu bir emniyet arabasıyla yola çıktı. Kenny "Küçük John" Robard çatlak bir kafatasıyla hastaneye doğru yola koyulmuştu. Acil Servis Elemanları inşallah uzun yolu tercih etmişlerdir diye düşündüm, elimde olmadan.

Dışarıda bir süre durdum, elimi nasıl oynayacağımı kestirmeye çalıştım. Direksiyona geçip Jack'i New York Şehrine geri götürmeden önce, arabamın bagajından bir şey aldım.

Komik gelecek ama birçok suçlu size yaptıklarını anlatmak için can atar. Ve kendileriyle ne kadar gurur duyuyorlarsa, pis ayrıntıları vermeyi de o kadar

çok severler. Jack'in kendisinden pek hoşnut olduğuna dair bir his vardı içimde.

Manhattan'a dönüş yolculuğumuzun ilk başlarında sessiz kaldım ve Jack'in rahatsızlığının artmasına izin verdim. "Rahat mısın arkada?" diye sordum yalnızca. "Sıcaklık iyi mi?"

"Biliyor musun?" dedi Jack sonunda. "Doksan beş yazında Rickers'da dört gardiyan rehin alınmıştı? Biliyor muydun, Bennett?"

Arkamdaki ızgaranın arasından ona bir göz attım.

"Öyle mi?" dedim.

"Yalnızca ikimiz kurtulduk."

"Sen ve Küçük John?"

"Doğru tahmin, her zamanki gibi Mike." dedi Jack. "Var Mısın, Yok Musun'a katılmayı düşündün mü hiç? Söylemeye gerek yok, birkaç gardiyan kimsenin umurunda olmadı, özellikle de belediye başkanının."

"Demek o yüzden belediye başkanım öldürdünüz? Bıçakladınız? Sigarayla yaktınız?"

Jack ağır ağır çenesini kaşıdı. "Aramızda kalsın, tamam mı?" "Söylemeye bile gerek yok." dedim, ona gülümseyerek.

"İnanmazsın." dedi. "Ellerine düştüğümüz hayvanlar, arkadaşlarımdan bir tanesini tereyağı bıçağıyla kör ettiler ve kollarımızda sigara söndürdüler. İşe bakın, çok sayın belediye başkam mahkûmlarla pazarlık etmeyeceklerine karar verdi. Sanırım bazıları diğerlerine göre daha eşit yaratılıyor. Bilirsin, garip işte. Belediye başkanını ölü arkadaşımın cenazesinde, dul eşinin yanında da göremedim. Bu özel muamele için ya itfaiyeci ya da senin gibi bir aynasız olmak gerekiyor, herhalde."

Bir tepki vermeden başımı salladım. Jack'in konuşmaya devam etmesini istiyordum, zaten o da konuşmaktan memnundu.

"Belediye travma sonrası maluliyet talebimi üçüncü kez reddedince, canı cehenneme dedim, benden buraya kadar. Ya büyük bir numara çekecektim, ya da o yolda ölecektim. St. Patrick fikri, bir önceki kardinal için yapılan devlet cenazesinde ek işte çalışırken, güvenlikçilik yaparken geldi aklıma. İşin içinde efsanevi Gizli Servis

filan olduğuna göre, güvenliğin aşılmaz olduğunu düşünmüştüm, ama adamların ne kadar eften püften olduğunu anladım. Diğer beş para etmez güvenlikçiler gibi onlar da koftular, çoğu gösterişti."

"Peki ya diğer rehineciler? Çalışma arkadaşların?" dedim. "Onları sana katılmaya nasıl ikna ettin?"

"İkna etmek mi?" dedi Jack. "Siz New York Seçmelerini bilemem, ama gardiyanlık insanı yer bitirir. Bizler canavarın karnına düştük, üstelik oraya girmeyi hak etmek hiçbir şey yapmadık. Bunlara bir de boktan ödemeleri, tavana vuran boşanma ve intihar oranlarını, patronların çıkardığı güçlükleri ekle, felaketin yazılı tarifi elinde demektir."

"Çok üzücü." dedim. "Ama başkanın eşini, belediye başkanını, bir rahibi ve John Rooney'i biraz gergin olduğun için öldürmek? Yargıcı buna ikna etmek çok kolay olmayabilir."

Jack beni duymuşa benzemiyordu. Gözlerini dışarı yolun kenarına dikmişti. Batan güneş kıvrılan asfaltın üzerinde gölge ve ışıktan bir barkod oluşturuyordu.

"Bunu birbirimiz için yaptık." dedi sessizce. "Durma, hapse geri tık bizi. Bir önemi yok. Son on beş senedir oradayım zaten. Gardiyanlar da tıpkı mahkûmlar gibi ömür boyu hapis yatarlar, tek fark sekiz saatlik vardiyalar halinde olması."

"Ömür boyu hapis yatarım diye endişe ediyorsan, sana iyi haberlerim var." dedim

polis katiline, rüzgârlığımın cebinde kaydetmekte olan kaseti kapatırken.

"Ölüm cezası aldığını görmek için elimden gelen her şeyi yapacağım Jack."

Bronx'un zengin Riverdale mahallesindeki Delafıeld Caddesinde küçük bir evden bir blok aşağıda kaldırıma park ettiğimde saat sekiz olmuştu ve hava da kararmıştı. Burası mantık yürütmeyi, çözümleme yapmayı ve daha iyi bir insan olmayı öğrendiğim Manhattan Kolejinden yalnızca birkaç blok ötedeydi.

Planımızı beş dakika önce, iki blok ilerideki Food Emporium'in park yerinde kurulu bir oyun sahasında netleştirmiştik. Steve Reno ve adamları çoktan mahalleye konuşlanmışlardı. Evin etrafı sarılmış, görüntü ve ses kaydı için tesisat döşenmişti.

Çöpün son ve en pis kokan kısmını kaldırma zamanıydı.

İçerideki adamları. Jack'in deyişiyle "Titiz. "

Arka bahçenin duvarı üzerine tüneyen nişancılarımızdan birisine göre, şüpheli şu anda giriş katta ailesiyle yediği yemeği bitiriyordu. Güzel bir dana kaburga, yanında bütün ıvır zıvırıyla -sosu, püresi, beyaz kuşkonmaz, diye rapor verdi nişancı.

"Güneyden bir araba yaklaşıyor," dedim telsize, mavi bir Lincoln yanımdan geçerken. Hedefin evi önünde yavaşlamadan önce yan penceresinde havalimanı taksi levhasını gördüm.

"Adamımız gezmeye çıkmaya hazırlanıyor anlaşılan." dedim. "Evin içinde nerede şu anda?"

"Biraz önce yukarı çıktı." dedi nişancı.

"Ne yapıyor orada?" dedim.

"Ellerini yıkıyor." dedi nişancı, biraz bekledikten sonra. "Tamam. Bitirdi. Aşağı iniyor."

"Hazır olun Steve." dedim Motorola telsizime. "Ben giriyorum." Arabamdan indim. Güzel olacaktı. Öyle umut ediyordum.

Evin temiz, dar tuğla merdivenlerinin önünde dururken, taksi şoförüne rozetimi çabucak gösterdim ve "Kendine başka bir müşteri bul." dedim. "Bunun uçuşu biraz önce iptal oldu."

Zili çaldım ve özenle budanmış çalıların arkasında çömeldim. Kapının yanında küçük, buzlu bir cara vardı ve holün aşağısında bir kadın ve üç çocuğun yemek masasını çok alıştırma yaptıkları belli bir beceriklilikle topladıklarını görebiliyordum.

Galiba, sevgili babalarıyla Kosta Rika'ya davet edilmemişlerdi.

Pencerenin önünden bir gölge geçti ve Glock'umu çektim. Ardından ön kapı usulca açıldı.

Hantal bir yolculuk çantası ve siyah Tumi bir bavulla boğuşan Paul Martelli'nin yüzünde, havalimanı limuzininin o olmadan bloğun aşağısından yola çıktığını görünce şaşkın bir ifade belirdi. İşte o zaman ben de çalıların arkasındaki yerimden dışarı çıktım.

"Paul, nasılsın bakalım?" dedim. "Seni burada böyle görmek ne tuhaf. Biraz önce bir arkadaşınla konuştum. Jack. Sana selam söyledi."

FBI arabulucusunun gözlerinde korkunç bir parıltının titreşmesini izledim. Bavulu tutan sağ elini ani bir ürperti etkisine almış gibiydi, hâlâ kılıfında duran dokuz milimetreliğine en yakın olan elini.

Hâlihazırda bacağıma dayalı tuttuğum Glok'u gösterdim - o sırada üç nişanemin lazer ışıkları da, Martelli'nin göğüs kafesinde bir tabur kızgın kırmızı arı gibi dansetmeye başlamıştı.

"Bu çok kötü bir karar olurdu Paul." dedim. "O dokuzluga elini uzatırsan, demek istiyorum. Ama denediğini görmek isterdim doğrusu. Bir denesene, Titiz."

"Av-av-avu-kat istiyorum." dedi Paul Martelli, yaklaşık yarım saat sonra Manhattan'da, ekip odasındaki masamın ayağına kelepçeli vaziyette otururken.

St. Pat'in dışından hatırladığım havalı, sakin tavrı uzun bir mola vermişe benziyordu. Adamın elleri titriyordu ve mavi gömleğinin kol altlarında terden halkalar oluşmuştu. Dışarıda holde bir ordu Federal ifadesini almak için bekliyorlardı, ama benim onla işim daha bitmemişti.

Benim için açıklığa kavuşturmasını istediğim bir şey vardı.

Büyük bir kısmım Jack anlatmıştı zaten. Onun ve Martelli'nin Rikers Adası rehine olayından sonra nasıl çabuk arkadaş olduklarını. Sisteme karşı ortak bir nefret duygusunu paylaştıklarını nasıl keşfettiklerini; ikisinin de açması maaşlarının hak ettiklerinin çok altında olduğunu düşündüklerini.

Martelli kuşatma sırasında içerideki adamları olmuştu. Olayın arka planında çalışan akıl hocası oydu, bizi yönlendirmişti. Konunun resmen kitabını yazmış birisi olarak, bizim vereceğimiz tepkileri önceden biliyordu. Üstelik, yaptıklarımızı etkilemesi de mümkündü.

"Sana bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmama gerek yok, değil mi Paul? Siz zavallıları kurtaracak tek şey işbirliği yapmanız." dedim. "Şu anda, şarkı hâlâ çalıyor, ama sana küçük bir tüyo vereyim. Sandalyelerin hemen hepsi doldu."

Martelli orada gözlerini kırpıştırarak ve terleyerek oturdu. Aklından geçenlerin nasıl değiştiğini neredeyse görebiliyordum. Sağ dizi aniden atmaya başladı.

"Size her istediğinizi söylerim, bir tek şartla." dedi. "Nedir o?"

"Burası leş gibi." dedi FBI ajanı. "Islak mendile ihtiyacım var. Sinirlerim bozuluyor, Mike."

"Başkanın eşini nasıl öldürdünüz?" dedim, masamın çekmecesindeki paket servisi ilanlarının altından bir limon kolonyalı mendil çıkarıp uzattıktan sonra. Martelli özenle yüzünü ve ellerini ovalamayı bitirene kadar bir daha ağzını açmadı.

"Onu Alvarez halletti." dedi.

"Jose Alvarez?" dedim. "Kaçış sırasında mağazada ölen rehineci mi?"

"Aslında, onun kuzeni Julio." dedi Martelli. "İşimiz hiç kolay değildi." diye devam etti, gözlerini bilgisayarımın ekranının arkasına dikerek. "Devlet cenazesi düzenlenmesini sağlamak için, önemli birisini öldürmemiz ve kaza süsü vermemiz gerekiyordu. Aylarca, potansiyel hedefler üzerinde çalıştım. Başkan eşinin alerjisini ve eşiyle her sene Noel'de L'Arene'de yedikleri yemeği okuduğumda, bu işi kotardığı- mızı düşündüm. Hepimiz kafa kafaya verdik ve çeteyi kurduk. Julio güvenlik işini bıraktı ve L'Arene'de hazırlık şefi olarak işe girdi. Başkan ve eşi geldiklerinde, kadının foie gras tabağına mutfakta fıstık yağı döktü."

"Demek her şey para içindi?" diye sordum, FBI ajanına.

"Herkes senin gibi izci olamaz Bay Anne." dedi arabulucu, ilk kez gözlerimin içine bakarken. "Elbette para içindi. Rehin aldığımız o zengin ve meşhur pislikleri ara ve sor bakalım. Sana hemen söyleyeceklerdir. O da senin telefonuna çıkarlarsa tabi. Bu berbat dünyayı döndüren şey paradır, Mike."

İğrenerek bakışlarımı Martelli'den uzaklaştırdım. Bu kuşatma sırasında evli ve iki çocuklu genç bir FBI ajanı öldürülmüştü, ama anlaşılan bu Martelli'nin umurunda bile değildi.

Ama ben kapıya yönelip de Federaller içeri onun için girmeye başlayınca, Martelli'nin gözlerinde panik dolu bir ifade belirdi.

"Yolluk için bir ıslak mendil daha yoktur sende, değil mi Mike?" dedi çabucak.

Bir saniyeliğine çekmeceyi açtım, ardından hemen kapattım. "Şu işe bak," dedim, "az önce bitti."

Son Söz: Azizler

Dondurucu bir soğuk ve rüzgâr olmasına rağmen, güneş tepemizde parlıyordu ve biz Bennett'ler bir hafta sonra Cumartesi sabahı kararlı adımlarla Riverside Park'ın taş duvarlı kapısından giriyorduk. Çıplak ağaçların ötesinde, Hudson Nehri, Maeve hayatta olsa diyeceği gibi bizim nehrimiz, uçsuz bucaksız bir erimiş gümüş tarlası gibi uzanıyordu.

Portakal renkli bant yapıştırdığımız kazığı bulmak fazla zamanımı almadı. Sevgili karım ve ben onu üç ay önce, nehre bakan çimenliğin kıyısına dikkatlice yerleştirmiştik.

Tek omzumda taşıdığım meşe fidanını yere bıraktım ve kazığı yerinden çıkardım. Göz ucuyla en büyük oğluma baktım. Başını salladı ve tuttuğu bahçıvan belini toprağa sapladı.

Hepimiz sırayla kazdık. Shawna ve Chrissy'ye yardım etmem gerekti, ama Trent sırası geldiğinde tek başına kazmak istedi. En sonunda açtığımız çukura fidanı yerleştirdim. Ardından dizlerimin üstüne çöktüm ve toprağı ellerimle geri itmeye başladım. Kısa süre içerisinde, bir sürü el yardımıma koştu. Hepimiz yere çökmüştük, ellerimiz taze toprağa gömülmüştü.

Nihayet ayağa kalktım, gözlerimi sessizce yavru ağaca diktim, çamur kaplı ellerimde soğuk ve nemli rüzgârı hissediyordum. Dünya üzerindeki tek sesi, nehirde usul usul kuzeye doğru puflayarak yol alan bir römorkör çıkarıyordu sanki.

Bir sene önceki yaz, geç saatlerde yaptığımız bir piknikte, güneşin batışını seyredişimizi hatırladım. Kanserden önce, son kez her şeyin yolunda olduğu zamandı. Ben yanağımı Maeve'in omzunda dinlendirirken çocuklar da ateşböceği yakalıyorlardı, gökyüzünün rengi deniz mavisine ve altın sarısına dönüyordu. Orada, şimdi onsuz dikilirken Maeve'in varlığını, bana yaslanan ağırlığını hissedebiliyordum, kolunu ya da bacağını kaybeden kişilerin o uzvunu hissetmesi gibi, kalbimde hayalet bir ağrı olarak.

"Annemin bize hediyesi." dedi Chrissy sonunda, narin ağacı hafifçe vurarak severken. "Değil mi, babacığım?"

"Doğru Chrissy." dedim, ufaklığı kepçe gibi kaldırıp omuzlarıma oturturken. "Siz daha küçücükken bile, anneniz sizi buraya getirmeyi çok severdi. Ne zaman onu düşünmek ya da onunla konuşmak isterseniz, buraya gelmenizi ya da pencerenizden bu noktaya bakarak onu düşünmenizi istediğini söyledi bana."

Julia ve Bridget'in ellerinden tuttum, aileyi ufak ağacın etrafında bir çember halinde topladım. Sol kulağımda hâlâ taşıdığım tek küpeyi hissedebiliyordum ve moda ne olursa olsun, yaşım kaç olursa olsun onu daima takacaktım.

"Bizi anneniz bir araya getirdi." dedim, çocuklarımın hepsinin yüzüne bakarak. "O yüzden biz birbirimizden ayrılmadığımız sürece o da daima bizimle olacaktır."

Çayırın içinden yürüyerek oradan ayrılırken, Chrissy'nin ağlamaya başladığını işitmekten çok hissettim. Kızımı omzumdan indirdim ve o ağlarken kucağımda salladım.

"Ne oldu tatlım?" dedim.

"Yavru Cik Anne CİK'i özlüyor." dedi teselli bulmamış bir ses tonuyla. "Çok özlüyor, çok." "Biliyorum." dedim, hem onun hem benim gözyaşlarımı aynı anda kurutmaya çalışır ve başarısız olurken. Rüzgâr şiddetlendi, durgun nehrin üzerinde çizgiler, ıslak yanaklarımızda buzdan sarkıtlar oluşturdu.

"Baba Cik de çok özlüyor." dedim.

{1} (Fr.) Kaz ciğeri ezmesi, (ed.n.)

{2} Yetişkinlerin ve büyük çocukların boğazına takılan bir şeyi çıkarmada etkili olan bir yol. (ed.n.)

{3} İspanyolca, "Aman Tanrım." (ç.n)

{4} Sihirli Okul otobüsündeki öğretmen, (ç.n)

{5} Sodom: Tevrat'ın ilk kitabında söz edilen kötülüğü ile ünlü kent. (ed.n.)

{6} ABD'deki terör saldırılan, (ed.n.)

{7} ABD'nin Vietnam ve Afganistan'da kullandığı uçaklardan altılan çok güçlü bir bomba, (ed.n.)

{8} Sessiz sinema döneminde, toplu halde etrafla koşuşturan ve bir şey beceremeyen polis tiplemesi. (ç.n.)

{9} Ltn. "Semper Fidelis" (Daima Sadık) ABD Silahlı Kuvvetlerinin simgesi, (ç.n.)

{10} Fr. Arkadaşım, dostum (ç.n.)

{11} Leroy "Ansiklopedi" Brown, bir çocuk dedektif romanı karakteri (ç.n.).

{12} Waco Kuşatması: FBI'ın 1993'de Davidian tarikatının merkezine yaptığı baskında içinde kadın ve çocukların da olduğu 80 kişi ölmüştür. (ç.n.)

{13} "Uçabileceğime inanıyorum, Gökyüzüne dokunabileceğime inanıyorum." "ç.n."

{14} "Noel arifesinde yayınlanan, yanan şömine manzarası ve Noel şarkılarından oluşan bir program, (ç.n.)

{15} İsp. "ingilizce bilmiyorum," (ç.n.)